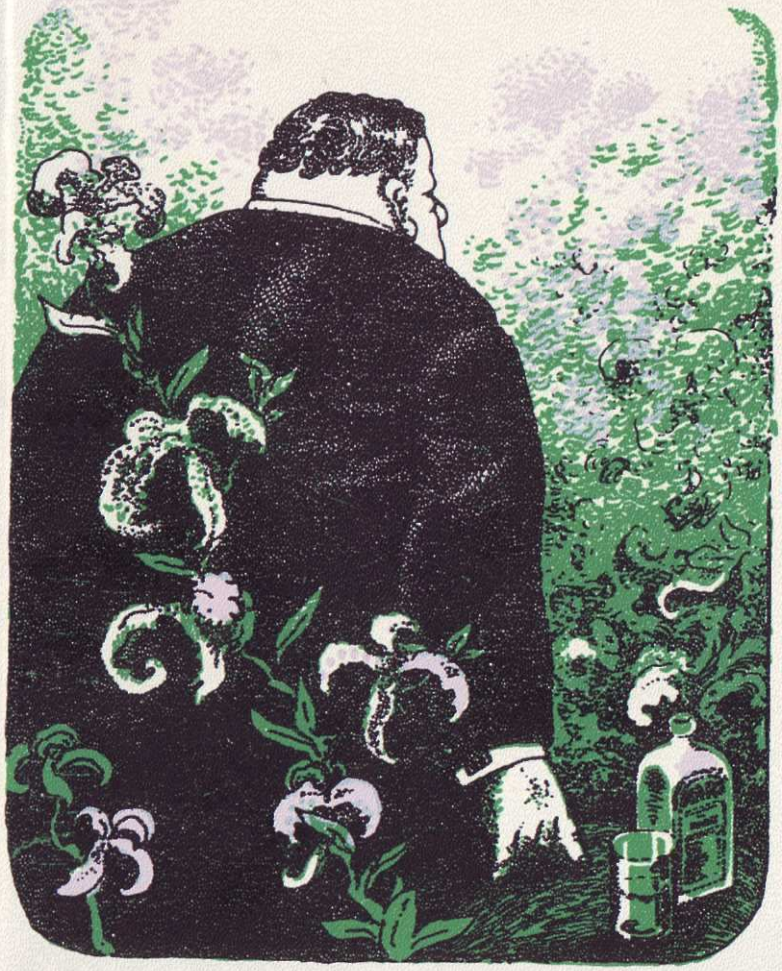
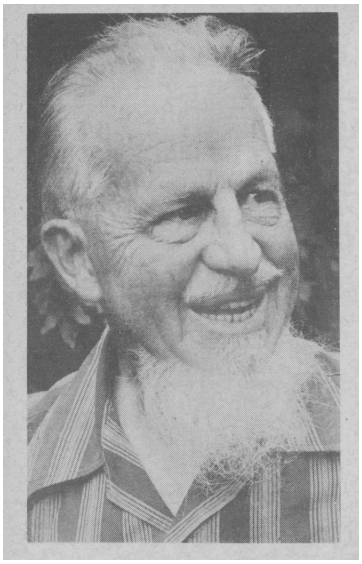
STOUT NĚMÝ ŘEČNÍK

SPIRÁLA

Rex Todhunter Stout (1886-1975), právník a spisovatel, začal svou literární dráhu v dvacátých letech jako autor psychologických románů a po neúspěchu posledních dvou zahájil v třicátých letech řadu detektivních příběhů s tlustým a excentrickým detektivem Nerem Wolfem. Čtenáři mnoha zemí světa znají důvěrně Wolfovu domácnost na Západní Třicáté páté ulici, kde kromě Wolfa, který vychází z domu jen v nejnezbytnějších případech, bydlí jeho osobní tajemník a pomocník, vtipný a řečný Archie Goodwin a kuchař Fritz Brenner, který se stará o Wolfovy labužnické choutky. K pravidelným návštěvníkům patří také inspektor Cramer a seržant Stebbins od newyorské policie.

„Kdybych neměl zábavu z psaní knihy, čtenáře by nebavilo ji číst," prohlásil Rex Stout ve věku 84 let. „Němý řečník" plně ospravedlňuje tato slova. Dosáhl již deseti vydání a patří svou úrovní k nejlepším knihám R. Stouta. Řeší se v něm záhada vraždy spáchané na řediteli Úřadu kontroly cen těsně před jeho projevem na slavnostní večeří, pořádané Národním sdružením průmyslu, jehož členové mají dost důvodů bát se státní kontroly. Příběh má dobrou zápletku, potřebné napětí i vtip a zároveň kriticky poukazuje na běžné praktiky amerických průmyslových organizací a celý způsob života americké společnosti.

ČESKOSLOVENSKÝ SPISOVATEL PRAHA
EDICE SPIRÁLA

REX STOUT

NĚMÝ ŘEČNÍK

PŘELOŽIL FRANTIŠEK JUNGWIRTH

Copyright © 1946 by Rex Stout

Translation © František Jungwirth 1977

Ilusrations © Jan Černý 1977

1

Nero Wolfe se zaklonil v obrovském křesle ve své kanceláři a s přivřenýma očima zabručel: „Zajímavým faktem je, že členové Národního sdružení průmyslu, kteří se účastnili včerejšího banketu, reprezentují úhrnem aktiva ve výši kolem třiceti miliard dolarů.“

Položil jsem šekovou knížku na kupu listin v sejfu, uzamkl ho a cestou k svému stolu jsem zívl.

„Zajisté, pane,“ přitakal jsem. „Zajímavým faktem je rovněž to, že lesní kultura zanechala na území Ohia více pohřebních moundů než v kterékoli jiné oblasti. Jako chlapec jsem –“

„Držte zobák,“ zamumlal Wolfe.

Přešel jsem to, předně proto, že táhlo k půlnoci a já byl ospalý, a za druhé proto, že jsem nevylučoval, že jeho zajímavé konstatování a náš předchozí hovor možná nějak spolu souvisejí, což ale neplatilo o zajímavém zjištění, s nímž jsem vyrukoval já. Diskutovali jsme o stavu našeho bankovního účtu a kolik si musíme rezervovat pro daně, o předpokládaných výdajích, které zatíží náš účet – jednou z položek byl i můj plat – a podobných věcech. Naše finance ještě sice nebyly vepsí, jejich stav však nebyl záviděníhodný.

Stačil jsem třikrát ještě zívnout, než Wolfe pojednou rozhodně promluvil.

„Archie, váš zápisník. Instrukce na zítřek.“

Za dvě minuty jsem byl svěží a bdělý. Když dodiktoval a já odešel nahoru si lehnout, program na zítřejší dopoledne mi natolik zaplnil hlavu, že jsem se plnou půlminutu převaloval v posteli, než jsem usnul.

2

To se stalo jednu středu na sklonku snad nejteplejšího března, co New York pamatuje. Čtvrtek se nijak nelišil od včerejška a nepopadl jsem vůbec svrchník, když jsem z domu na Západní Třicáté páté šel do garáže pro vůz.. Byl jsem dokonale vyzbrojen, připraven na všechny eventuality. V náprsní tašce jsem měl zásobu vizitek s vyrytým textem:

ARCHIE GOODWIN

V zastoupení Nera Wolfa
PRoctor 5-500
922 Západní Třicátá pátá

V náprsní kapse saka, kromě normálního obsahu, byl speciální lístek, který jsem před chvilkou vyrobil na psacím stroji. Na formuláři interního sdělení *Pro*: Nera Wolfa *Od*: Archieho Goodwina stálo:

Inspektor Cramer nemá námitek proti prohlídce místností ve Waldorfu. Referovat budu telefonicky.

Napravo dole byly inkoustem načmárané iniciály LTC, rovněž moje dílo hodné obdivu.

Protože jsem vyrazil záhy a kanceláře oddělení pro vraždy na Západní 20. ulici jsou ani ne půldruhého kilometru daleko, byl jsem krátce po půl desáté vpuštěn do jedné ze zadních kanceláří a posadil se na židli před otlučeným psacím stolem. Za ním seděl v otáčecí židli muž s kulatým brunátným obličejem, přivřenýma šedýma očima a drobnýma ušima, které přiléhaly k lebce. Chmurně hleděl do nějakých spisů. Když jsem se posadil, zamířil zamračený pohled na mne a zavrčel: „Pracuju jako kat.“ Zabodl pohled deset centimetrů pod mou bradu. „Myslíte, že už máme velikonoce?“

„Neznám žádné nařízení," odpověděl jsem upjatě, „které člověku zakazuje, aby si koupil novou košili a kravatu. A vlastně vystupuju v převlečení za detektiva. Jasně, máte práce nad hlavu a nebudu vás zdržovat. Hodlám vás požádat o jednu laskavost, velkou laskavost. Neběží o mne, neboť dobře vím, že kdybych uvázl v hořícím domě, poslal byste pro benzín a poléval jím plameny. Týká se to Nera Wolfa. Potřebuje vaše povolení, abych si v hotelu Waldorf mohl prohlédnout místnost, v níž byl Cheney Boone v úterý večer zavražděn. Podle potřeby tam budu také fotografovat."

Inspektor Cramer vyjeveně zíral na mne, ne na mou novou kravatu. „Pro pána krále," řekl posléze znechuceně, „jako kdyby tenhle případ už i tak nebyl dost pomotaný. Chyběl už jenom Nero Wolfe, aby z toho udělal cirkus – a hele, už je tady." Naprázdno sklapl čelisti a otráveně si mě změřil. „Kdo je váš klient?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemám žádné informace o tom, že máme nějakého klienta. Pokud mi je známo, pan Wolfe má o případ zájem čistě odborný. Jeho studium kriminologie –"

„Slyšel jste, kdo je váš klient?"

„Nikoli, pane," prohlásil jsem lítostivě. „Rozřízněte mě, pošlete mé srdce do laboratoře a najdete na něm napsáno –"

„Vypadněte," procedil mezi zuby a zase se ponořil do spisu.

Zvedl jsem se. „Inspektore, vím, že jste zaneprázdněn. Ale pan Wolfe by si velice cenil vaší ochoty, abyste svolil k prohlídce –"

„Jděte do háje." Nevzhlédl. „Žádné povoleni k té prohlídce nepotřebujete a to také zatraceně dobře víte. My jsme tam už skončili a je to veřejná místnost. Prostě chcete oficiální souhlas a tohle je poprvé, že se Wolfe vůbec obtěžuje, aby požádal o oficiální souhlas k něčemu, co má za lubem udělat. Kdybych měl více času, pokusil bych se přijít na kloub tomu, co za tím vším vězí. Jenomže mám zatraceně moc napilno. Vypadněte."

„Ach jo," pronesl jsem sklesle a vykročil ke dveřím. „Kdekoho podezíráte, věčně jenom podezíráte. Vy ale máte krušný život."

3

Johnny Darst svým vzezřením, oblečením a vystupováním ani v nejmenším neodpovídal představě průměrného občana o hotelovém detektivovi. Mohl být považován za náměstka ředitele banky nebo správce golfového klubu. S nehybnou tváří stál v pokojíku, spíše místnůstce, a hleděl na mne, zatímco jsem si vrýval do paměti rozestaveni nábytku, který sestával z konferenčního stolku, zrcadla a několika židlí. Protože Johnny nebyl natvrdlý, nepokoušel jsem se v něm navodit dojem, že vykonávám nějaký záhadný a tajuplný úkol.

„Oč ti opravdu jde?" zeptal se tiše.

„Vůbec o nic," řekl jsem mu. „Pracuju u Nera Wolfa, stejně jako ty pracuješ ve Waldorfu. Vyslal mě sem, abych se tu porozhlédl, a tak jsem tady. Je tu nový koberec?"

Kývl. „Byla na něm krev, ne sice moc, a poldové si taky něco odnesli."

„Podle novin jsou tyhle pokojíky čtyři – po dvou na obou stranách jeviště."

Znovu kývl. „Slouží jako šatny a odpočívárny pro účinkující. Ne že bych nazval Cheneyho Boona účinkujícím. Chtěl si ještě někde v klidu projít svůj projev a poslali ho sem, aby nebyl rušen. Velký plesový sál hotelu Waldorf je nejlépe –"

„To určitě je," řekl jsem srdečně. „O tom není pochyb. Měl bys za to dostávat zvláštní prémie. Čili děkuju tisíckrát."

„Nic víc už nepotřebuješ?"

„Kdepak. Počítám, že jsem to rozlouskl."

„Můžu ti přesně ukázat místo, odkud měl pronést svůj projev."

„Mockrát děkuju. Kdybych potřeboval, tak se ještě vrátím."

Sjel se mnou výtahem a doprovodil mě k východu. Oba jsme věděli, že v hotelech vidí rádi pouze privátní šerloky, kteří jsou jejich zaměstnanci. U dveří se mne zeptal jen tak mimochodem:

„Pro koho pracuje Wolfe?“

„V tomhle bodě,“ prozradil jsem mu, „to vždycky bývá naprosto jasné. V první řadě a za xté a pořád pracuje pro Wolfa. A když jsme u toho, já pro něj pracuju taky. jsem vlastně ztělesněná oddanost.“

4

Ve tři čtvrti na jedenáct jsem zaparkoval vůz na Foley Square, vešel jsem do Justičního paláce a vyjel zdviží.

Za války, když Wolfe vyřizoval různé úkoly pro vládu a já sloužil u zpravodajské služby, oba jsme přišli do styku aspoň s tuctem lidí FBI. Wolfe usoudil, že v tomto případě bude nejlépe kontaktovat G. G. Spera, který je asi o tři procenta méně uzavřený než jeho kolegové. Poslal jsem mu proto svou navštívenku. Za krátkou chvilku mě úpravná kvalifikovaná dívka zavedla do úpravné a účelně zařízené kanceláře, kde na mne čekala úpravná a čistě vyholená tvář G. G. Spera, pracovníka Federálního vyšetřovacího úřadu. Pár minut jsme si vyměňovali zdvořilůstky a pak se srdečně zeptal:

„Nu, majore, co byste od nás potřeboval?“

„Dvě maličkosti,“ odpověděl jsem. „Předně, abyste zapomněl na toho majora. Nenosím už uniformu a kromě toho tím dráždíte můj komplex méněcennosti, neboť jsem měl už být plukovníkem. A za druhé obracím se na vás s prosbou od Nera Wolfa. Jde o důvěrný dotaz. Přirozeně mohl by se obrátit na vašeho šéfa nebo mě k němu poslat, ale tím ho nechtěl obtěžovat. Ta otázka se týká Boonova zavraždění. Slyšeli jsme, že FBI se o tento případ zajímá, třebaže se obvykle nestaráte o místní vraždy. Pan Wolfe by rád věděl, zda není z hlediska FBI nežádoucí, aby se do tohoto případu vměšoval soukromý detektiv.“

Spero se stále ještě snažil tvářit srdečně, ale výcvik a zvyk přece jen nabyly vrchu. Začal prsty bubnovat na stolní desku, uvědomil si, co dělá, a prudce ruku odtrhl. Pracovnici FBI nebubnují prsty na stůl.

„Boonův případ,“ řekl.

„To souhlasí. Případ Cheneyho Boona.“

„Ano, ovšem. Když prozatím pomineme stanovisko FBI, jak vypadají záměry pana Wolfa?“

A tak pokračoval a dotíral na mne ze čtyřiceti různých stran. O půl hodiny později jsem odešel a odnášel jsem si to, co jsem předpokládal – nic. Odhad, že je o tri procenta uzavřenější než jiní, se netýkal toho, že mi snad něco řekne, spíše toho, co by mohl říci o mně.

5

Splnit poslední bod programu bylo nejobtížnějším oříškem, především proto, že jsem měl co dělat s lidmi, které jsem vůbec neznal. V Národním sdružení průmyslu jsem neznal živou duši a tak jsem musel jít po čichu. Hned od okamžiku, kdy jsem tam vešel, působilo na mne celé ovzduší kanceláří na třicátém patře budovy v Čtyřicáté první ulici špatným dojmem. Přijímací pokoj byl příliš velký, utratili hrozné peníze za koberce, čalounění bylo přehnané a dívku za psacím stolem, i když konstrukčně dobře vyvedenou, napojovalo nějaké potrubí k mrazicímu pultu. Bylo zřejmé, že se změnila trvale v rampouch, takže jsem nepocítil sebemenší pokušení, abych ji rozmrazil. K ženám mezi dvaceti a třiceti, které splňují jisté normy, pokud jde o jejich celkový vzhled a zabarvení pleti, se obvykle nechovám rezervovaně, ale učinil jsem to nyní, když jsem jí podal navštívenku a řekl, že si přeji mluvit s Hattií Hardingovou.

Kdybyste museli zdolávat takovou řadu překážek jako já, mysleli byste, že Hattie Hardingová je bohyní a že právě zde je onen chrám, a ne pouhou náměstkyní vedoucího propagace NSP. Nakonec jsem však učinil poslední skok a byl k ní uveden. Také ona byla obklopena prostorem, koberci, čalouněním. Osobně byla klasa, takový ten typ, který ve mně probouzí moje nejnebezpečnější instinkty, i když tím nemyslím to, co si snad někteří z vás myslí, že myslím. Mohlo jí být něco mezi šestadvaceti až osmačtyřiceti, byla vysoká, dobře rostlá, kvalitně oblečená a měla skeptické, sebejisté tmavé oči, které vám hned při prvním pohledu daly na srozuměnou, že vědí všechno na světě.

„Velice mě těší," prohlásila, když mi pevně, ne však chladně potřásla rukou. „Setkávám se s Archiem Goodwinem vyslaným přímo samotným Nerem Wolfem. Jsem opravdu velice potěšena. Aspoň předpokládám, že je tomu tak. Totiž, že přicházíte přímo od něho?"

Skrýval jsem své pocity. „Přímo, slečno Hardingová. Jako včelka letící z květu."

Sebejistě se usmála. „Neříkejte! Snad ne na květ?"

Zasmál jsem se také. Skamarádili jsme se. „Počítám, že když se to tak vezme, je to blíž pravdě, neboť se přiznám, že jsem přišel pro trochu nektaru. Pro Nera Wolfa. Usoudil, že potřebuje seznam členů NSP, kteří se účastnili v úterý večer banketu ve Waldorfu, a za tím účelem mě sem vyslal. Má sice jeden z tištěných seznamů, ale chce vědět, kdo z pozvaných se nedostavil a kdo v seznamu uveden není, ale dostavil se. Co si myslíte o mé větné skladbě?"

Neodpověděla a příděl smíchu už vyčerpala. Zeptala se, ne však kamarádsky: „Neposadíme se?"

Vykročila ke dvěma klubovkám u okna, já se však tvářil nevšímavě a odpochodoval jsem ke křeslu pro návštěvníky vedle jejího psacího stolu, aby byla nucena usednout do křesla za ním. Své interní sdělení Wolfovi, šifrováno inspektorem Cramerem – kterého jsem v tom pro tentokrát zastoupil – jsem měl v postranní kapse saka, abych je mohl pohotově hodit na podlahu kanceláře slečny Hardingové. Nyní, když nás bude oddělovat roh jejího psacího stolu, bude plánovaná operace hračkou.

„To je velmi zajímavé," prohlásila. „K čemu potřebuje pan Wolfe ten seznam?"

„Jsem čestný člověk," usmál jsem se, „a můžu vám proto odpovědět pouze čestnou lží. Hodlá je požádat o autogramy."

„Jsem rovněž upřímná," usmála se na mne. „Podívejte se, pane Goodwine. Jistě chápete, že tato aféra je mým zaměstnavatelům nanejvýš nepříjemná. Náš čestný host, hlavní řečník, ředitel Úřadu kontroly cen, byl zavražděn právě na místě, chvíli předtím, než měl být zahájen banket. Nalézám se ve velice prekérní situaci. Třebaže naše oddělení v posledních deseti letech odvedlo nejlepší propagační práci v historii NSP, čímž se ovšem nechci chlubit, veškeré toto úsilí snad mohlo být zmařeno tím, co se tam odehrálo v průběhu deseti sekund. Není –"

„Jak víte, že se to odehrálo v průběhu deseti sekund?"

Zamžourala. „Prostě – muselo – když –"

„To není prokázáno," pronesl jsem konverzačním tónem. „Někdo ho čtyřikrát udeřil do hlavy francouzským klíčem. Ty rány ovšem mohl zasadit během deseti sekund. Anebo ho vrah mohl také udeřit jednou a omráčit ho, načež si vrah na chvíli oddechl, udeřil ho znovu, zase si na chvíli oddechl a udeřil ho potřetí –"

„Co tím sledujete?" vyjela na mne. „Předvádíte mi, jak dokážete být nechutný?"

„Ne. Pouze vám prakticky předvádím, jak vypadá vyšetřování vraždy. Kdybyste tu svou poznámku pronesla před policií, že se to totiž odehrálo během deseti sekund, vzali by vás důkladně do prádla. Mně to jde jedním uchem dovnitř a druhým ven a navíc mě to ani nezajímá, protože jsem přišel pouze převzít to, pro co mě pan Wolfe vyslal. Budeme vám velice vděčni, když nám dáte ten seznam."

Byl jsem připraven pronést delší projev, ale odmlčel jsem se, když jsem viděl, jak si oběma rukama zakryla obličej, a říkal jsem si v duchu, propána, nyní se dá hlasitě do breku nad předčasným koncem propagačního oddělení, jenomže ona si pouze přitiskla dlaně na oči a podržela je na nich. Skvělá příležitost, abych upustil interní sdělení na koberec, a také jsem to učinil.

Držela dlaně na očích po dosti dlouhou dobu na to, abych upustil celou hromadu interních sdělení, a když ruce konečně odtrhla, její oči stále vypadaly sebejistě.

„Promiňte," řekla, „ale dvě noci jsem nespala a jsem hotová troska. Budu vás muset požádat, abyste odešel. V kanceláři pana Erskina se koná další porada o této tragické záležitosti. Za deset minut začíná a musím se na ni připravit. Ostatně víte dobře, že vám ten seznam nemůžu dát bez schválení svých nadřízených. A kromě toho, jestliže je pan Wolfe tak zadobře s policií, jak se o něm říká, proč si ten seznam neobstará od ní? Co mám říkat vaší větné skladbě, poslechněte si, jak se vyjadřuji já. Snad byste mi mohl prozradit jednu věc a upřímně věřím, že mi ji řeknete, kdo najal pana Wolfa, aby pracoval na tomto případu?"

Zavrtěl jsem hlavou a zvedl se. „Jsem v stejné bryndě jako vy, slečno Hardingová. Nemohu udělat nic důležitého, jako kupříkladu odpovědět na prostou a jasnou otázku, bez schválení svého nadřízeného. Uzavřeme dohodu, ano? Zeptám se pana Wolfa, zda smím odpovědět na váš dotaz, a vy se zase optáte pana Erskina, zda mi smíte dát ten seznam. Mnoho zdaru k té vaší poradě."

Podali jsme si ruce a já jsem svižně přešel po koberci ke dveřím, neboť jsem netoužil po tom, aby teď našla to interní sdělení a ještě mi je stačila vrátit.

Dopravní ruch o polední přestávce v centru města mi umožnil zdolat krátkou vzdálenost do Západní Třicáté páté pomalým popojížděním. Zaparkoval jsem před starým cihlovým domem, patřícím Nerovi Wolfovi, který je už deset let mým domovem, vystoupil po schodech pod přístřešek vchodu a pokusil se odemknout domovní dveře, ale ty byly zajištěny závorou, takže jsem musel zazvonit. Fritz Brenner, kuchař, domovník a pokojská, mi přišel otevřít. Informoval jsem ho, že jsou dobré vyhlídky na to, že v sobotu dostaneme výplatu, a předsíní jsem prošel do kanceláře. Wolfe seděl za psacím stolem a četl knihu. To bylo jediné místo, kde se cítil opravdu pohodlně. Měli jsme v domě také jiná křesla, zhotovená na zakázku, patřičně široká a hluboká, se zárukou, že unesou tři metráky – jedno stálo v jeho ložnici, jedno v kuchyni, jedno v jídelně, jedno nahoře v orchidejovém skleníku a jedno v kanceláři vedle třičtvrtimetrového globusu a polic s knihami – ale nejčastěji zaplňoval tohle křeslo za svým stolem, ve dne i v noci.

Když jsem vstoupil, jako obvykle vůbec nezvedl oči. A já jako obvykle jsem nevěnoval pozornost tomu, zda mi věnuje pozornost.

„Udice jsou nastraženy," oznámil jsem mu. „Snad právě v těchto chvílích oznamují rozhlasové stanice, že Nero Wolfe, největší žijící soukromý detektiv, když má chuť pracovat, což se nestává často, přivádí Boonův případ k úspěšnému konci. Mám zapnout rádio?"

Dočetl odstavec, zahnul růžek stránky a položil knihu na stůl. „Ne," řekl. „Je čas k obědu." Změřil si mě. „Počínal jste si zřejmě nezvykle průhledně. Pan Cramer telefonoval. Pan Travis z FBI telefonoval. Pan Rohde z Waldorfu telefonoval. Zdálo se, že jeden nebo několik z nich se tu co nevidět objeví, a proto jsem dal Fritzovi příkaz, aby zasunul závoru na dveřích."

To bylo vše pro tu chvíli, či spíše na hodinu či déle, neboť vešel Fritz, aby ohlásil oběd, který toho dne sestával ze smažených kukuřičných placek jako přílohy k vepřové kýtě, potom přišly placky se sýrem a palčivou rajskou omáčkou a nakonec kukuřičné placky s medem. Fritz dovedl všechno dokonale načasovat. Kupříkladu když jeden z nás dojedl jedenáctou placku, okamžitě dostal rovnou z pečícího plechu dvanáctou a tak dále.

6

Nazval jsem to Operace žold. Připouštím, že ten název pro předběžný projekt, totiž pro postup, jak získat nějakého klienta, přesně neseděl. Kromě platů Fritze Brennera, uklízeče Charleyho, pěstitele orchidejí Theodora Horstmanna a mého musely finance vystačit i na krytí řady dalších

položek, jež nestojí za to podrobně vypočítávat. Ale protože nejdůležitější věci patří na začátek, nazval jsem ji Operace žold.

Ryba, na niž jsme měli políčeno, zabrala až v pátek ráno. Ve čtvrtek odpoledne přišly pouze dvě neohlášené návštěvy – inspektor Cramer a G. G. Spero – a Wolfe mi přikázal, abych je nevpouštěl dovnitř, takže oba odešli, aniž překročili náš práh. Byl jsem si natolik jistý tím, že ryba, na niž jsme vnadidlo nastražili, se do něho dříve či později zakousne, že jsem si dal práci a celé čtvrteční

odpoledne a večer jsem sestavoval zprávu o Boonově případu, totiž to, co jsem o něm věděl z novin a od seržanta Purleyho Stebbinse, s nímž jsem ve středu hovořil. Právě jsem si tu zprávu znovu pročítal a rozhodl se, že ji neuvedu doslovně, ale pouze v hlavních rysech.

Cheney Boone, ředitel Ústavu kontroly cen, byl pozván jako hlavní řečník na banket pořádaný Národním sdružením průmyslu v úterý ve velkém plesovém sále hotelu Waldorf-Astoria. Přišel deset minut před devatenáctou hodinou, ještě dříve než se tisíc čtyři sta pozvaných hostů rozešlo ke svým stolům, když lidé ještě postávali se sklenkami s různými nápoji a bavili se mezi sebou. Boone byl doveden do recepčního salónu vyhrazeného pro čestné hosty, v němž ovšem byla, jak se to obvykle stává, namačkána asi stovka lidí, kteří tam neměli co pohledávat. Boone vypil koktajl, řada lidí ho zdravila a řadě byl zas představen, načež požádal o nějakou místnost, kde by byl sám a mohl si ještě jednou projít svou řeč. Nato byl zaveden do místnůstky hned za jevištěm. Jeho manželka, která s ním přišla na banket, zůstala v recepčním salóně. Jeho neteř Nina Boonová ho doprovodila do místnosti za jevištěm, aby mu v případě potřeby asistovala, ale téměř vzápětí ji Boone poslal zpátky do recepčního salónu, aby si dala další koktajl. Nina Boonová potom už v salóně zůstala.

Krátce poté, co se Boone se svou neteří odebrali do „místnosti vraždy“, jak ji označil tisk, objevila se Phoebe Guntherová. Slečna Guntherová byla Boonovou osobní sekretářkou a přinesla dva otvíráky konzerv, dva francouzské klíče, pár košil (pánských), dvě plnící pera a dětský kočárek. Boone uvedené předměty potřeboval k tomu, aby jimi dokreslil některé body svého projevu. Slečna Guntherová mu je chtěla proto neprodleně předat a do „místnosti vraždy“ ji doprovodil člen NSP, který před sebou tlačil kočárek, v němž byly ostatní exponáty. Když se prodíral tlačenicí, budil mírný úžas a veselí. Slečna Guntherová se u Boona zdržela pouze několik minut. Když mu předala požadované věci, vrátila se do recepčního salónu na koktajl. Oznámila, že jí Boone řekl, že nechce být rušen.

O půl osmé byli všichni hosté z recepčního salónu vykázáni do plesového sálu s tím, aby zaujali svá místa na pódiu a u stolů. Čtrnáct set lidí zasedalo ke stolům a číšníci byli připraveni vyrazit na kolbiště. Asi ve tři čtvrti na osm přišel pan Alger Kates z výzkumného oddělení UKC s nejnovějšími statistickými údaji, které Boone potřeboval pro svůj projev. Přistoupil k pódiu hledaje Boona a pan Frank Thomas Erskine, předseda NSP, požádal jednoho z číšníků, aby Katesovi ukázal, kde ho najde. Číšník ho dveřmi zavedl za jeviště a ukázal na dveře místnosti vraždy.

Alger Kates objevil mrtvolu. Ležela na podlaze s hlavou proraženou francouzským klíčem, který ležel poblíž. To, co Kates potom učinil, bylo v některých novinách naznačeno, v jiných ale řečeno otevřeně, že totiž nikdo z UKC nedůvěřuje žádnému členu NSP, ať už se to týká čehokoli, třeba i vraždy. Nicméně faktem zůstává, že se Kates nevrátil do plesového sálu ani nevystoupil na pódium, aby přítomným oznámil svůj nález, naopak tak dlouho hledal, až za jevištěm našel telefon, a zavolal řediteli hotelu, aby okamžitě přišel a přivedl tolik policistů, kolik jen sežene.

Do čtvrtečního večera, během osmačtyřiceti hodin po vraždě, bylo nashromážděno na tisíc dalších podrobností, kupříkladu, že se na francouzském klíči našly jenom šmouhy, ne však otisky prstů, které by se mohly identifikovat, a tak dále a tak dále. Tak se jevila tato tragédie v hrubých rysech v době, kdy jsem psal svou zprávu.

7

V pátek ryba zabrala. Protože Wolfe tráví každé dopoledne od devíti do jedenácti u svých orchidejí, byl jsem sám v kanceláři, když zazvonil telefon. Byl to rozhovor běžný v této zemi sekretářek.

„Slečna Hardingová volá pana Wolfa. Zavolejte, prosím, pana Wolfa k aparátu."

Kdybych popsal celou tu proceduru, než mě od pana Wolfa spojili se slečnou Hardingovou, zaplnil bych půl stránky. Konečně se mi to povedlo a podařilo se mi jí vytmavit, že pan Wolfe se věnuje nyní orchidejím a že se tedy musí spokojit se mnou. Chtěla vědět, kdy by Wolfe nejdříve mohl navštívit pana Erskina, načež jsem jí vysvětlil, že Wolfe opouští dům málokdy a nikdy to neučinil kvůli nějaké obchodní záležitosti.

„To vím!" odsekla. Podle všeho nespala další noc. „Ale jde o pana Erskina.!"

Věděl jsem, že ho nyní máme na udici, takže jsem si mohl dovolit být hubatý. „Pro vás určitě. Ale pro pana Wolfa to znamená jen sekýrování. Pan Wolfe nenávidí práci, dokonce i doma."

Bylo mi řečeno, abych posečkal u aparátu, tak jsem asi deset minut čekal. Posléze se ozvala znovu:

„Pan Goodwin?"

„Pořád tu ještě jsem. O něco starší a moudřejší, ale pořád tu jsem."

„Pan Erskine navštíví pana Wolfa v jeho kanceláři dnes odpoledne o půl páté."

Už mě to drobet dohřálo. „Poslyšte, slečno propagační," naléhal jsem, „nebude to jednodušší, když mě spojíte s tím Erskinem? Jestliže přijde o půl páté, bude muset půldruhé hodiny čekat. Pan Wolfe navštěvuje skleník od devíti do jedenácti dopoledne a od čtyř do šesti odpoledne a nic menšího než vražda – tím myslím nic – to nikdy nezměnilo a nikdy nezmění."

„To je směšné!"

„To určitě je. Stejně jako tahle metoda kolo-kolo-mlýnský, když se chce někdo s někým domluvit, já to ovšem beru."

„Zůstaňte u aparátu." –

S Erskinem mě nespojili, to bych byl očekával asi tuze moc, ale nakonec jsme po překonání všemožných překážek konečně dospěli k jisté dohodě, takže když Wolfe přišel v jedenáct do pracovny, mohl jsem mu oznámit:

„Pan Frank Thomas Erskine, předseda Národního sdružení průmyslu, k nám přijde se svou družinou ve tři hodiny deset."

„Uspokojivé, Archie," zamumlal.

Otevřeně řečeno, byl bych rád, kdyby mi srdce neudělalo ten jeden tep navíc, když Wolfe prohlásí Uspokojivé, Archie. Je to dětinské.

8

Když se toho odpoledne přesně ve tři hodiny deset minut ozval domovní zvonek a já se zvedl ze židle, abych šel otevřít, poznamenal jsem k Wolfovi:

„Tihle lidé asi patří mezi návštěvníky, od nichž odejdete, anebo dokonce mi řeknete, abych je odtud vykázal. Bude nutné, abyste se ovládal. Nezapomeňte na výplatu. V sázce je opravdu mnoho. Mějte na paměti Fritze, Theodora, Charleyho a mne."

Vůbec ani nezamručel.

Úlovek překonával očekávání, protože v čtyřčlenné delegaci nebyl jenom jeden Erskine, ale dva. Otec a syn. Otci mohlo být kolem šedesáti a nezapůsobil na mne žádným impozantním dojmem. Byl vysoký, kostnatý a hubený, měl na sobě tmavomodrý konfekční oblek, který mu nepadl, neměl falešný chrup, ale mluvil, jako by ho měl. Představil se nejprve sám a potom představil ostatní. Jeho syn se jmenoval Edward Frank a oslovovali ho Ed. Další dva, pan Breslow a pan Winterhoff, byli prokazatelně členy výkonného výboru NSP. Breslow vypadal, jako kdyby už od narození byl

brunátný zlostí, a že až přijde jeho čas, rovněž zemře s brunátně zlostným obličejem. Kdyby to nebylo pod úrovní člena výkonného výboru NSP, Winterhoff by určitě mohl shrábnout nějaké oběživo, kdyby se dal vyfotit jako distingovaný muž na reklamu pro whisky. Měl dokonce i ten přiměřený šedivý knírek.

Pokud šlo o synátora, který pro mne ještě nebyl Edem, ač jsme byli zhruba stejně staří, zdržel jsem se zatím úsudku, protože měl zřejmě ještě kocovinu, a to není vhodná doba k tomu, abychom takového člověka hodnotili. Nepochybně ho bolela hlava. Jeho oblek stál nejméně třikrát tolik co oblek otcův.

Rozsadil jsem je – pro otce byla připravena červená kožená klubovka naproti Wolfovu stolu, kde u jeho lokte stál stolek dostatečně veliký, aby na něm mohl vyplnit šek – načež otec promluvil:

„Snad oba maříme čas, pane Wolfe. Telefonicky nebylo možné získat nějaké uspokojivé informace. Najal vás někdo, abyste se ujal vyšetřování tohoto případu?“

Wolfe povytáhl o dva milimetry jedno obočí. „Jakého případu, pane Erskine?“

„Hm – totiž – smrti Cheneyho Bonna.“

Wolfe zauvažoval. „Budu to formulovat takto. Na nic jsem nepřistoupil ani jsem nepřijal žádný honorář. Nejsem vázán žádnými zájmy.“

„Když běží o vraždu,“ zlostně vyprskl Breslow, „existuje pouze jediný zájem, zájem spravedlnosti.“

„Bože dobrý,“ zamručel syn Ed.

Otec si ho změřil. „Když bude nutné,“ řekl důrazně, „můžete vy všichni odejít, vyřídím si to sám.“ Otočil se k Wolfovi: „Jaký úsudek jste si o tom udělal?“

„Úsudky znalců stojí peníze.“

„Zaplatím vám za něj.“

„Přiměřenou částku,“ dodal Winterhoff. Měl těžký a nezvučný hlas. Nemohl by ve zvukové reklamě vystupovat jako distingovaný muž.

„Nestál by ani za to,“ řekl Wolfe, „pokud by to nebyl úsudek kvalifikovaný, a kvalifikovaný může být jedině tehdy, kdybych pracoval. Nerozhodl jsem se ještě, zda se do toho pustím. Pracuji nerad.“

„Konzultoval vás někdo?“ chtěl vědět otec.

„Vskutku, pane,“ Wolfe mu pohrozil prstem. „Od vás je indiskrétní, že se na to ptáte, a byl bych melhuba, kdybych vám na tuto otázku odpověděl. Přišli jste ke mně k úmyslem, že mne požádáte o spolupráci?“

„Nu –“ zaváhal Erskine. „Hovořili jsme o této možnosti.“

„Vy, pánové, jako jednotlivci anebo jako představitelé Národního sdružení průmyslu?“

„Debatovali jsme o tom jako o věci týkající se sdružení.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Důrazně vám radím, abyste to nedělali. Mohou to být vyhozené peníze.“

„Proč? Nejste dobrý detektiv?“

„Jsem nejlepší. Ale situace je jasná. Jste znepokojeni, aby neutrpěla pověst a vážnost vašeho sdružení. Ale veřejnost už soudila a také vynesla rozsudek. Kdekdo ví, že vaše sdružení bylo na ostří nože s Úřadem kontroly cen, panem Boonem a jeho politikou. Devět lidí z deseti je přesvědčeno, že ví, kdo pana Boona zavraždil. Je to Národní sdružení průmyslu.“ Wolfe se podíval na mne. „Archie. Co to říkal ten člověk v bance?“

„No, prostě fór, který nyní koluje. Ze zkratka NSP prý znamená Namočili se parádně.“

„Ale to je nesmysl!“

„Zajisté,“ souhlasil Wolfe, „ale jednou to tak je. NSP bylo postaveno před soud a byl nad ním vynesen rozsudek. Tento rozsudek lze zrušit jedině tak, že se najde vrah a usvědčí se. I kdyby se ukázalo, že vrah byl členem NSP, výsledek by byl stejný: třebaže ne docela, rozhodně však značnou měrou by se zájem veřejnosti soustředil na osobu jednotlivce a na něho by padlo i opovržení. Nic jiného vás této příhany nezbaví.“

Pohlédli na sebe. Winterhoff zachmuřeně kývl a Breslow svíral rty, aby nevybuchl. Ed Erskine probodával Wolfa pohledem, jako kdyby mohl za to, že má bolení hlavy.

„Říkáte," obrátil se starší Erskine na Wolfa, „že veřejnost NSP odsoudila. Ale policie učinila totéž. A také FBI. Chovají se přesně tak jako gestapo. Členové takové staré a úctyhodné organizace, jakou je NSP, by mohli očekávat, že mají nějaká práva a výsady. A víte, co dělá policie? Víte, že kromě jiného navázala spojení s policejními úřady ve všech městech Spojených států? Že prostřednictvím místní policie požadují podepsanou výpověď občanů, kteří se účastnili našeho banketu v New Yorku a potom se vrátili domů?"

„Vskutku," odpověděl zdvořile Wolfe. „Ale doufám, že jim místní policie poskytuje papír a inkoust."

„Cože?" Erskine otec na něho vytřeštil oči.

„Co sakra má tohle s tím společného?" chtěl vědět synátor.

Wolfe přešel jeho poznámku bez povšimnutí a poznamenal: „Prožluklým oříškem je to, že vyhlídky policie na dopadení vraha jsou pranepatrné. Zatím jsem se s případem zevrubně neobeznámil, takže se k němu nemůžu vyjádřit z odborného hlediska, nicméně musím říci, že vypadá pochybně. Uplynuly tři dny a tři noci. Proto vám radím, abyste mě nežádali o spolupráci. Přiznávám, že vaše sdružení bude jistě ochotné zaplatit vysokou částku za odhalení vraha, i kdyby se dokonce ukázalo, že je jím někdo z vás čtyř, pánové. Já bych tento případ převzal, pokud ho převezmu vůbec, jen s velikým zdráháním. Je mi lito, že jste se sem zbytečně obtěžovali. – Archie?"

Tím naznačil, abych jim předvedl, že si potrpíme na slušné chování, neboť je doprovodím k domovním dveřím, Vstal jsem. Zůstali sedět. Pouze si vyměnili pohledy.

Winterhoff řekl Erskinovi: „Franku, já bych se do toho pustil."

Breslow naléhal: „Co jiného nám zbývá?" Ed zavrčel: „Bože dobrý, přál bych si, aby zůstal naživu. Přece jen to bylo lepší než tohleto." Posadil jsem se.

Erskine řekl: „Jsme podnikatelé, pane Wolfe. Chápeme že nám nemůžete nic zaručit. Jestliže vás přesvědčíme, abyste se ujal tohoto případu, k čemu se nám můžete zavázat?"

Trvalo jim téměř deset minut, než ho přesvědčili, a když Wolfe konečně svolil, bylo na všech tvářích znát úlevu, dokonce i na Edově. Bylo víceméně jasné, že rozhodující zvrat přivodil Breslow, když prohlásil, že musí být dán průchod spravedlnosti. Bohužel, stolku k podepsání šeku nebylo využito, protože NSP používá záruční listy. Místo toho jsem na stroji napsal dopis, který mi nadiktoval Wolfe, a Erskine jej podepsal. Záloha činila deset tisíc dolarů a výše konečného honoráře, včetně výdajů, zůstala otevřena. Bylo zřejmé, že jsou v úzkých.

„A teď," řekl Erskine, když mi vrátil plnicí pero, „bychom vám snad měli povědět všechno, co o tom víme."

Wolfe zavrtěl hlavou. „Teď ještě ne. Musím si celou tu zašmodrchanou motanici nejdřív uspořádat v hlavě. Bude lépe, kdybyste se vrátili dnes večer, řekněme o deváté hodině."

Všichni protestovali. Winterhoff oznámil, že má schůzku, kterou nemůže odvolat. „Jak je vám libo, pane. Pokud je důležitější než toto.

Musíme se dát neprodleně do práce." Wolfe se obrátil ke mně. „Archie, zápisník. Telegram: Zveme vás, abyste se účastnil diskuse o Boonově vraždě v kanceláři Nera Wolfa dnes večer v pátek devětadvacátého března o deváté hodině. Podepište mne jako odesílatele. Telegram okamžitě zašlete panu Cramerovi, panu Sperovi, panu Katesoví, slečně Guntherové, paní Boonové, slečně Nině Boonové, panu Rohdemu a snad i dalším, to uvidíme později. – Vy, pánové, přijdete?"

„Bože dobrý," zabručel Ed, „tolik lidí. Proč je nesvoláte radši do velkého plesového sálu ve Waldorfu?"

„Mám dojem," řekl Erskine uraženě, „že jde o omyl. První zásadou –"

Wolfe pronesl tónem, který používali členové NSP vůči lidem, jejichž jméno se nikdy neobjevilo na firemním záhlaví: „Vyšetřování případu vedu já."

Jal jsem se bušit do kláves psacího stroje, a protože ty telegramy byly pilné a Wolfe koná delší procházky jen v nejnaléhavějších případech, zazvonil na Fritze, aby návštěvníky vyprovodil ke

dveřím. Naklepal jsem pouze text telegramu a seznam jmen s adresami příjemců, protože telefonicky jsem mohl telegramy nejrychleji odeslat. S některými adresami jsem měl problém. Wolfe seděl zakloněn v křesle s očima zavřenýma, abych ho neotravoval malichernostmi, takže jsem zavolal Lonu Cohenovi ze společenské rubriky Gazette a od něho ty adresy zjistil. Věděl všechno. Účastníci banketu přijeli až z Washingtonu, aby si vyslechli projev, který nikdy nebyl pronesen, a zatím se nevrátili domů. Paní Boonová a její neteř bydlely v hotelu Waldorf, Alger Kates bydlel u známých v Jedenácté ulici a Phoebe Guntherová, bývalá Boonová osobní sekretářka, měla garsonku na Východní Padesáté páté ulici.

Když jsem skončil, zeptal jsem se Wolfa, koho si ještě přeje pozvat. Odpověděl, že nikoho. Zvedl jsem se, protáhl se a pohlédl na něho. „Počítám," poznamenal jsem,

že teď už půjde jen o běžnou práci shromažďování důkazů. Ed Erskine má na rukou mozoly. Je to k něčemu?"

„Zatraceně.". Zhluboka si povzdechl. „Dnes večer jsem chtěl dočíst tuhle knihu. A teď tenhle pekelný zmatek."

Naklonil svou mohutnou postavu dopředu a zazvonil Fritzovi, aby mu donesl pivo.

Když jsem stál u registratury a doplňoval záznamy o klíčení orchidejí, které přinesl Theodore ze skleníků, byl jsem nucen připustit, že si Wolfe zaslouží můj obdiv. Nikoli proto, že pojal nápad, jak ulovit zazobaného klienta; víme o příkladech z minulosti, když vypuklo období sucha. Ani kvůli postupu, kterého použil, aby je zmáčkl; to bych byl dovedl vymyslet taky. Ani kvůli tomu, jak jednal s delegací NSP; byla to pouhá variace jeho staré obmyslné a osvědčené taktiky dělat drahoty. Ani kvůli troufalému tónu těch telegramů; obdivovat se Wolfově troufalosti by bylo totéž jako se obdivovat ledovcům na severním pólu či bujné vegetaci tropické džungle. Nikoli. Obdivoval jsem jeho zdravý rozum. Chtěl si ty lidi prohlédnout. Co učiní člověk, když chce nějakou osobu vidět? Nasadí si klobouk a jde za ní. Jenomže co pak, když se vám protiví představa, že si vezmete klobouk a půjdete ven? Požádáte dotyčnou osobu, aby k vám přišla. A proč si mysíte, že k vám pozvaný přijde? A právě zde se uplatnil ten zdravý rozum. Kupříkladu inspektor Cramer. Proč by měl přijít on, šéf kriminálního oddělení? Protože neví, jak dlouho už Wolfe na tom případu pracuje a co už odhalil, takže si nemůže dovolit nepřijít.

Přesně ve čtyři dopil Wolfe poslední pivo a vyjel zdviží nahoru do orchidejových skleníků. Založil jsem záznamy do kartotéky a dodělal různé drobné práce, protože jsem předpokládal, že budu na den dva jinak zaneprázdněn. Potom jsem usedl za svůj psací stůl s kupou novinových výstřižků, abych se ujistil, že jsem ve svém na stroji napsaném souhrnu o Boonově případu neopominul nic důležitého. Byl jsem zabrán do práce, když se ozval domovní zvonek. Šel jsem k domovním dveřím, otevřel je a přede mnou stál obchodní cestující s vysavači. Alespoň tak vypadal. Měl přátelský, radostný, otevřený výraz. Některé podrobnosti v jeho zevnějšku ovšem s touto představou nehrály, kupříkladu jeho oblek. Takové obleky si budu kupovat, až zemře můj bohatý strýc.

„Dobrý den!" pronesl bodře. „Vsadím se, že jste Archie Goodwin. Včera jste byl u slečny Hardingové. Vyprávěla mi o vás. Nejste Archie Goodwin?"

„Jo," odpověděl jsem. Byl to nejprostší způsob, jak z toho ven. Kdybych odpověděl záporně anebo vyhýbavě, stejně by mě dříve či později přiměl, abych kápl božskou.

„To jsem si myslel," potěšil se. „Smím dál? Rád bych mluvil s panem Wolfem. Jsem Don O'Neill, což vám ovšem nic neříká. Jsem předsedou firmy O'Neill a Warden, společnost s ručením omezeným, a členem té zbědované kolekce antikvit, totiž NSP. Byl jsem předsedou výboru pro pořádání toho banketu, co jsme onehdy měli ve Waldorfu. Počítám, že na to nikdy nezapomenu – předseda banketního výboru, který připustí, aby zavraždili hlavního řečníka!"

Přirozeně mě napadlo, že jsem se takových dobrých třicet let docela dobře obešel bez Dona O'Neilla, a neviděl jsem žádný důvod, abych své hledisko změnil, jenomže jsem si nemohl dovolit, aby mé osobní pocity nabyly vrchu. Vpustil jsem ho tedy dovnitř, dirigoval ho do kanceláře a usadil do klubovky. Až tam jsem mu teprve vysvětlil, že bude muset půlhodinku čekat, protože je Wolfe

zaneprázdněn. Na moment se zatvářil rozhorleně, ale hned si uvědomil, že takhle při prodeji vysavačů nepochodí, a řekl, že je to samozřejmě v pořádku a že rád počká.

Kancelář se mu líbila, zvedl se a všechno si prohlížel. Knihy – jaký to skvělý výběr! Ten veliký glóbus byl nádherný, vždycky toužil mít zrovna takový, ale nikdy se nedostal k tomu, aby si jej koupil, ale teď …

Wolfe vešel, uviděl návštěvníka a loupl po mně očima. |Je pravda, že jsem ho měl předem informovat o každém čekajícím návštěvníkovi, aby takhle nenadále nebyl překvapen, ale sázím deset k jedné, že kdybych mu byl O'Neilla ohlásil, odmítl by ho přijmout a přikázal mi, abych ho pozval na tu sešlost o deváté, jenže jsem neviděl žádný nezbytný důvod k tomu, aby Wolfe nechal ještě tři hodiny svůj mozek odpočívat. Byl tak dopálen, že se tvářil, že nikomu nepodává ruku, a když jsem návštěvníka představil, vzal to na vědomí nepatrným kývnutím, Kdyby měl na hlavě džbán naplněný vodou, nevytekla by ani kapka. Usedl, přeměřil si nevlídně návštěvníka a úsečně se zeptal: „Nuže, pane?"

O'Neill nebyl ani trochu vyveden z konceptu. „Obdivoval jsem se vaší pracovně," odpověděl.

„Děkuji vám. Předpokládám, že jste nepřišel kvůli tomu."

„Och, to ne. Protože jsem předsedou banketního výboru, jsem do té věci namočený, ať už chci či nechci – do toho případu Boonovy vraždy. Neříkám, že jsem do něho zapletený, to by bylo příliš silné slovo – ale řekněme, že se mě to týká. Rozhodně se mě to týká."

„Naznačoval někdo, že jste do věci zapleten?"

„Zda naznačoval?" O'Neill se zatvářil překvapeně. „To je slabý výraz. Policie sé domnívá, že každý, kdo má s NSP něco společného, je do případu zapleten. Proto tvrdím, že výkonný výbor provádí sentimentální a nerealistickou politiku. Abyste mě dobře pochopil, pane Wolfe" Dal si načas, aby na mne přátelsky pohlédl a přijal mě za člena Společnosti občanů sjednocených proti nesprávnému chápání Dona O'Neilla. „Jsem jedním z nejpokrokovějších členů NSP. Volil jsem Wendella Wilkieho. Ale tenhle nápad spolupracovat s policií, přitom jak s námi jednají, a dokonce utrácet naše vlastní peníze na vyšetřování, to není realistické. Měli bychom říct policii, dobrá, stala se vražda a jako řádní občané doufáme, že viníka dopadnete, my ale s ní neměli nic společného a nic nám do ní není."

„A říct jim, aby vás přestali obtěžovat."

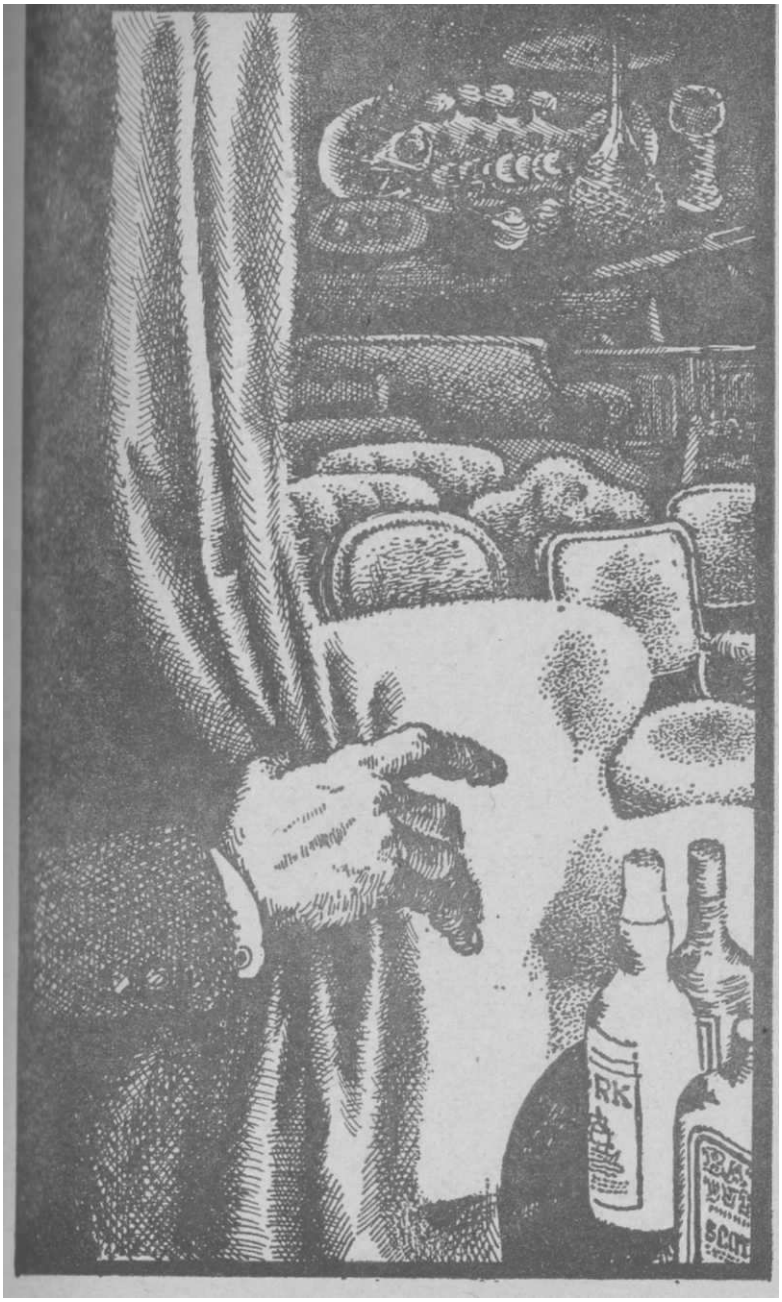
„To souhlasí. To naprosto souhlasí." O'Neill byl potěšen, že našel příbuznou duši. „Byl jsem v kanceláři, když se vrátili před hodinou se zprávou, že vás pověřili vyšetřováním tohoto případu. Chci jasně prohlásit, že nic nedělám potajmu. To není můj způsob. Chvíli jsme diskutovali a já jim řekl, že vás navštívím."

„Obdivuhodné." Wolfe měl otevřené oči, což znamenalo, že se nudí a považuje to za ztrátu času. Buď tohle, anebo odmítal zapnout mozek před devátou hodinou. „S úmyslem mě přesvědčit, že mám naši dohodu zrušit?"

„Och, to ne. Pochopil jsem, že je to beznadějné. To byste přece neudělal. Anebo ano?"

„Bohužel ne, bez nějakého pádného důvodu. Jak to řekl pan Breslow – zájem spravedlnosti je nejpřednější. To byl jeho názor. Můj názor je, že peníze potřebuju. Kvůli čemu jste tedy přišel?"

O'Neill se na mě zakřenil, jako by chtěl říct, ten váš šéf je fakt číslo, že jo? Stejným zazubením obdařil Wolfa. „Jsem rád, že se držíte věci. Je to správné, když pořád odbočuji. Abych mluvil otevřeně, přivedl mě sem můj pocit odpovědnosti jakožto předsedy banketního výboru. Viděl jsem průklep dopisu, který vám Frank Erskine dal, ale neslyšel jsem, o čem jste mluvili, a záloha deset tisíc dolarů za obyčejné vyšetřování je věru paleta. Najímám detektivy pro svou firmu, jde o pracovní spory a podobné záležitosti, a vím tedy, kolik se takovým detektivům platí, takže mě přirozeně napadá otázka, zda opravdu běží o obyčejné vyšetřování. Výslovně jsem se Erskina optal, pověřil jste Wolfa, aby chránil členy NSP tím – hm – že odvrátí pozornost jiným směrem, a on mi odpověděl, že ne. Znám Franka Erskina, jeho odpověď mě neuspokojila a také jsem mu to řekl. Jsem nepříjemný protože mám svědomí a smysl pro odpovědnost."

„Takže jsem se vás na to přišel zeptat.“

Wolfovy rty se zachvěly, ale nedokázal jsem uhodnout, zda proto, že se baví, anebo zda je hluboce rozhořčen. Způsob, jak na urážku reaguje, nikdy nezávisí na urážce samé, ale na jeho okamžitém rozpoložení. Když třeba vrcholí jeho údobí lenosti, nenamáhal by se pohnout brvou, ani kdyby ho někdo nařkl, že se specializuje na shromažďování důkazů k rozvodovému řízení.

„Já také odpovím ne, pane O’Neille. Obávám se, že vám to ovšem moc nepomůže. Dejme tomu, že oba, pan Erskine i já, lžeme? Nevím, co byste mohl v tom případě podniknout, leda jít na policii a obvinit nás, že maříme výkon spravedlnosti; jenomže vám policie také není po chuti. Jste opravdu namydlený. Pozvali jsme si dnes večer na devátou hodinu několik lidí, abychom tu věc prodiskutovali. Nechcete také přijít a podržet nás na očích?“

„Och, já, přijdu. Erskinovi i ostatním jsem, řekl, že přijdu.“

„Dobrá. Takže nyní vás nebudeme zdržovat. – Archie?“

Nebylo to tak zcela jednoduché. Protože O’Neill měl smysl zodpovědnosti, vůbec se ještě nechystal odejít. Nakonec jsme se ho přece jen zbavili. bez použití fyzického násilí. Když jsem ho vyexpedoval pod přístřešek vchodu, vrátil jsem se do kanceláře a otázal se Wolfa:

„Kvůli čemu vlastně přišel? Přirozeně zabil Boona, to chápu, ale proč marnil svůj a můj čas –“

„Vy jste ho vpustil,“ prohodil mrazivě Wolfe. „Neupozornil jste mě na to. Zdá se, že zapomínáte –“

„No, přirozeně,“ přerušil jsem ho bodře, „při studiu lidské povahy je všechno užitečné. Pomohl jsem ho také vypudit, že ano? A teď máme práci, je třeba se připravit na večírek. Kolik lidí přijde – asi tucet, kromě nás dvou?“

Začal jsem řešit zasedací problém. V kanceláři bylo šest křesel, na pohovku by se pohodlně vešli čtyři lidé, jenomže když jde o případ tři dny staré vraždy, málokdy se najdou čtyři lidé, kteří s ní mají něco společného, aby měli náladu sedět pospolu na témže kusu nábytku. Bude výhodnější mít více židlí a tak jsem ještě dalších pět přinesl z předního pokoje, toho, co vede na ulici, a rozestavil židle ne do řady, to by se návštěvníci chovali upjatě, ale tak porůznu. Třebaže místnost je prostorná, vypadala hodně zaplněná nábytkem. Ustoupil jsem ke stěně a zakysle jsem se rozhlédl.

„Chtělo by to ženskou ruku,“ poznamenal jsem.

„Pchá,“ zamručel Wolfe.

9

Ve čtvrt na jedenáct seděl Wolfe zakloněný ve svém křesle a s přivřenýma očima si každého vrýval do paměti. Už přes hodinu se diskutovalo.

Bylo jich třináct. Díky mé předvídavosti se zasedacím pořádkem nedošlo k žádným různicím. Kontingent NSP byl rozsazen na straně místnosti vzdálenější od mého psacího stolu, blíž ke dveřím do předsíně. Erskine seděl v červené kožené klubovce. Bylo jich šest: ti čtyři, kteří tu byli už odpoledne, včetně Winterhoffa, přesto, že měl schůzku, kterou nemohl odříci, Hattie Hardingová a Don O’Neill.

Na mé straně pokoje byla čtyřčlenná delegace UKC: pani Boonová, vdova po zavražděném, Nina, jeho neteř, Alger Kates a nezvaný host jménem Solomon Dexter. Bylo mu kolem padesátky, spíše několik let méně, vypadal jako kříženec státníka s dřevorubcem, býval náměstkem a nyní už čtyřiadvacet hodin úřadujícím ředitelem Úřadu kontroly cen. Wolfovi řekl, že přichází *ex officio*.

Mezi nepřátelskými armádami seděli neutrálové či rozhodčí: Spero z FBI, inspektor Cramer a seržant Purley Stebbins. Vysvětlil jsem Cramerovi, že sice vím, že si zaslouží červenou klubovku, ale že je zapotřebí, aby seděl uprostřed. Ve čtvrt na jedenáct byl dopálen tak, jak jsem ho ještě jaktěživ neviděl, protože pochopil, že Wolfe vaří z vody a svolal tuhle společnost proto, aby se něco dověděl, ne aby informoval.

Vyskytl se jeden nedomrlý pokus narušit můj zasedací pořádek. Paní Boonová s neteří přišly záhy, ještě před devátou, a protože mám zrak naprosto v pořádku, usadil jsem bez sebemenšího

zaváhání neteř do křesla – jednoho z těch žlutých křesel z přední místnosti – co stálo nejblíž ke mně. Když o něco později dorazil Ed Erskine, určil jsem mu sedadlo na straně NSP, ale když jsem rozsadil pár dalších hostů, zjistil jsem, že se Ed přesunul do mého křesla a baví se s neteří. Šel jsem k němu a řekl mu:

„Tahle strana patří Kapuletům. Nechcete zůstat tam, kam jsem vás posadil?“

Otočil krk a zvedl bradu, měl ale pohled rozplizlý. Bylo zřejmé, že uplatnil teorii, že člověk může získat imunitu vůči opici. Chci být objektivní; zkárovaný sice nebyl, nehrozilo mu však ani nebezpečí, že vyschne pro nedostatek tekutin.

Zeptal se mě: „He? Pročpak?“

„Ostatně,“ řekl jsem, „je to má židle a tady pracuju. Takže se kvůli tomu nebudem hádat.“

Pokrčil rameny a odešel. Zdvořile jsem oslovil Ninu Boonovou:

„V takové detektivní kanceláři člověk narazí na nejrůznější existence.“

„Zřejmě ano,“ odpověděla. Nebyla to nijak hlubokomyslná poznámka ani zvlášť pronikavý postřeh, usmál jsem se však na ni, abych jí dal na srozuměnou, jak si toho považuji, že si dala práci, aby mi odpověděla, přesto, že prožívá nervové vypětí. Měla tmavé vlasy a oči a brada se jí nechvěla.

Od chvíle, kdy hned úvodem Wolfe oznámil, že NSP ho požádala o spolupráci, v postoji UKC se projevila podezíravost a antagonismus. Samozřejmě každý, kdo čte noviny anebo poslouchá rozhlas, včetně mne, věděl, že členové NSP nenávidí Cheneyho Boona a všechno, co reprezentuje, a že by ho nejraději předhodili napospas vlkům. Vědělo se také, že by UKC velice uvítalo, kdyby se lidé z NSP nahnali na nějaký ostrov, na němž by se odzkoušela atomová puma. Ale teprve onoho večera ve Wolfově kanceláři jsem si uvědomil, jak prudká ta nenávist je. Samozřejmě byly tu i dvě nové okolnosti: předně fakt, že Cheney Boone byl zavražděn, a jako naschvál ještě na banketu NSP, a dále vyhlídka, že jednoho či několik čeká anebo nečeká vězení, proces a elektrické křeslo.

Do čtvrt na jedenáct se probrala řada bezvýznamných, ale i důležitých otázek. Pokud šlo o příležitost spáchat zločin, podle názoru UKC všichni lidé v recepčním salóně a patrně i mnoho jiných lidí vědělo, že se Boone uchýlil do místnosti za jevištěm, do místnosti vraždy. NSP zase tvrdilo, že o tom vědělo nanejvýš čtyři pět lidí, kromě pracovníků UKC přítomných v hotelu. Po pravdě řečeno, nijak se nedalo zjistit, kdo to věděl a kdo ne.

Zaměstnanci hotelu ani nikdo jiný nezaslechl žádný hluk z místnosti vraždy a nikdo také neviděl do místnosti někoho vejít či z ní vyjít, kromě osob, jejichž přítomnost byla známá a jimi potvrzena.

Nikoho nebylo lze vyloučit s ohledem na věk, fyzické předpoklady či pohlaví. Mladý sportovec dovede sice udeřit francouzským klíčem tvrději a rychleji než postarší hráčka bridže; smrtelné údery mohla zasadit právě tak ona jako on. Nenašly se žádné stopy toho, že se Boone bránil. Kterákoli z ran zasazených zezadu ho mohla omráčit či zabít. G. G. Spero z FBI se v té chvíli připojil k debatě a na Erskinovo rýpnuti odpověděl, že FBI nemá sice na starosti vyšetřování místních vražd, ale ježto Boone zahynul při výkonu své funkce vládního úředníka; ministeretvo spravedlnosti se právem o tento případ zajímá i newyorská policie požádala FBI o spolupráci.

Zajímavé bylo také to, že se nedalo pochopit, jak byl vlastně Boone zabit, pokud se nezabil sám, protože všichni měli alibi. Tím nemyslím pouze osoby přítomné ve Wolfově kanceláři – nic nenasvědčovalo, že vrah sedí s námi – ale všech těch čtrnáct set či patnáct set účastníků banketu. Běželo asi o půl hodiny: ve čtvrt na osm přivezla Phoebe Guntherová kočárek s obsahem, včetně těch francouzských klíčů, Boonovi do místnosti a ve tři čtvrti na osm objevil Alger Kates mrtvolu. Policie provedla opravdu zevrubné šetření; ukázalo se, že každý s někým byl, zejména osoby přítomné v recepčním salóně. Zádrhel byl v tom, že alibi si navzájem potvrzovali buď členové NSP, či pracovníci UKC. Kupodivu žádný pracovník UKC nezaručoval alibi členu NSP či naopak. Kupříkladu ani u vdovy paní Boonové – žádný člen NSP nebyl s to jednoznačně prohlásit, že v průběhu oné půlhodiny neodešla z recepčního salónu, či potvrdit, že odtud šla rovnou k pódiu do plesového sálu. Pracovníci UKC se vyjadřovali stejně neurčitě o předsedovi NSP Frankovi Thomasovi Erskinovi.

Nic nenasvědčovalo, že Boonovi mělo být zabráněno pronést projev. Byl pro něj typický, nic nepředstíral, ale také žádnou konkrétní osobu nepranýřoval ani nehrozil nějakým odhalením, ať už v textu, který byl předem zaslán tisku, ani v změnách a dodatcích, které provede v poslední chvíli. V projevu se nenašel žádný náznak, který by ukazoval, kde hledat vraha.

První pro mne zbrusu nová informace, která nestála v novinách, se vynořila náhodou, díky paní Boonové. Jedinou osobou pozvanou na naši schůzku, která se nedostavila, byla Boonova osobní sekretářka Phoebe Guntherová. Její jméno během první hodiny ovšem několikrát padlo, ale paní Boonová na ně upoutala pozornost. Měl jsem dojem, že to udělala záměrně. Až do té chvíle jsem si jí valně nevšímal. Byla to zralá žena, silnější postavy, i když nelze říci, že byla tlustá či odkvetlá, a pokud šlo o nos, příroda k ní nebyla tuze štědrá.

Wolfe se znovu vrátil k otázce, kdy se Cheney Boone dostavil do hotelu Waldorf, a Cramer, který už tehdy měl náladu všecko co nejdřív skoncovat a celou sešlost rozpustit, sarkasticky prohodil: „Pošlu vám opis svých záznamů. Zatím si to může Goodwin poznamenat. Pět z nich – Boone a jeho žena, Nina Boonová, Phoebe Guntherová a Alger Kates měli z Washingtonu do New Yorku odjet v jednu hodinu vlakem, ale Boone se zdržel na nutné poradě a vlak nestihl. Ostatní čtyři přijeli vlakem do New Yorku, načež paní Boonová odešla do Waldorfu, kde měla rezervované pokoje, a ostatní tři odešli do newyorské kanceláře UKC. Boone přiletěl na La Guardiovo letiště v šest hodin pět minut, odjel do hotelu ke své ženě. Mezitím tam už přišla i jeho neteř a všichni tři sešli na poschodí, kde je plesový sál. Odešli rovnou do recepčního salónu. Boone neměl klobouk ani plášť, který by odložil v šatně, a nesl pouze koženou tašku.“

„To byla ta taška,“ ozvala se paní Boonová, „o níž slečna Guntherová říkala, že prý ji zapomněla na parapetu okna.“

Vyčítavě jsem na vdovu pohlédl. Byl to první náznak rozkolu v šiku NSP a vypadal zlověstně s tím ošklivým důrazem na prý říkala. K zhoršení situace přispěla Hattie Hardingová z NSP, která se toho ihned chytila:

„A slečna Guntherová se naprosto mýlí, protože čtyři různí lidé viděli, že měla tašku v ruce, když z recepčního salónu odcházela.“

Solomon Dexter si odfrkl: „Je věru překvapující –“

„Ticho, prosím.“ Wolfe na něho zakýval ukazováčkem. „Jaká to byla taška? Díplomatka? Taška s toaletními potřebami?“

„Ne.“ Cramer přiskočil zase na pomoc. „Byla to malá kožená taška podobná lékařské kabele a obsahovala válečky do diktafonu. Slečna Guntherová mi tu tašku popsala. Když v úterý večer dovezla Boonovi kočárek a ostatní krámy do místnosti, v níž zemřel, řekl jí, že porada ve Washingtonu skončila dříve, než očekával, takže se ještě vrátil do kanceláře, hodinu diktoval, a potom nasedl na letadlo do New Yorku. Válečky přinesl v tašce, aby je slečna Guntherová mohla přepsat. Vzala si tašku do recepčního salónku, když se tam vrátila na koktají, a nechala ji ležet na okně. Od té doby ji neviděla.“

„To říká ona,“ opakovala paní Boonová.

Dexter ji přejel pohledem.– „Nesmysl!“

„Viděla jste slečnu Guntherovou s taškou v ruce vycházet z recepčního salónu?“ naléhala Hattie Hardingová,

Všichni na vdovu upřeli zrak. Zvedla oči a okamžitě pochopila. Jedno slůvko postačí. Buď své lidi zradí, nebo ne. Když stála před touto dvojí možností, dlouho nepotřebovala, aby se rozhodla. Podívala se Hattii Hardingové do očí a zřetelně pronesla:

„Ne.“

Všichni si oddechli. Wolfe se optal Cramera:

„Co bylo na těch válečcích, dopisy? Nebo co?“

„Slečna Guntherová to neví. Boone jí to neřekl. Nikdo ve Washingtonu to neví.“

„Čeho se týkala ta porada, která skončila dříve, než Boone očekával?“

Cramer zavrtěl hlavou.

„Kdo se jí účastnil?“

Cramer znovu zavrtěl hlavou. G. G. Spero zasáhl do hovoru: „Ve Washingtonu jsme si to zjišťovali. Nemůžeme se dovědět o žádné poradě. Nevíme, kde se Boone zdržoval ty dvě hodiny od jedné do tří. Nejpravděpodobněji se zdá, že hlavní představitel NSP ve Washingtonu s ním chtěl mluvit, probrat jeho projev, ale popírá –“

Breslow vybuchl: „Bože na nebesích,“ vykřikl, „tady to máme! Pořád jenom někdo z NSP! To je opravdu směšné, Spero, a nezapomeňte, odkud jde služné FBI! Od daňových poplatníků!“

Od té chvíle víceméně bez ustání házeli po sobě blátem. Wolfe je nijak k tomu nenaváděl. Řekl Breslowovi:

„Vážený pane, z vašeho hlediska je mrzuté, že se soustavně mluví o vašem sdružení, jenže není vyhnutí. Vyšetřování vraždy se nezbytně zaměřuje na lidi, kteří mají nějaké motivy. Slyšel jste pana Cramera během této diskuse prohlásit, že ani zevrubné šetření nepřineslo zjištění o osobních nepřátelích. Nemůžete ovšem popřít, že pan Boone měl jakožto vládní úředník pro svou činnost mnoho nepřátel a že mnozí z nich byli členy NSP.“

Winterhoff se zeptal: „Mám dotaz, pane Wolfe. Bývá vrahem vždy nepřítel?“

„Odpovězte si na to sám,“ řekl mu Wolfe. „Zřejmě proto jste se ptal.“

„No, rozhodně to vždy nebývá nepřítel,“ prohlásil Winterhoff. „Kupříkladu, nemůžete říct, že zde přítomný pan Dexter byl Boonovým nepřítelem, právě naopak, byli přátelé. Ale jestliže byl pan Dexter hnán ctižádostí, aby se stal ředitelem Úřadu kontroly cen – tuto funkci nyní zastává – mohlo by se předpokládat, že podnikl jisté kroky, aby se to místo uprázdnilo. Mimochodem vrhl by zároveň vážné podezření proti členům organizace, kterou smrtelně nenávidí – což se také stalo.“

Solomon Dexter se na něj usmál, nebyl to však laskavý úsměv: „Vznášíte obvinění, pane Winterhoffe?“

„Ale kdepak.“ Podíval se mu do očí. „Jak jsem říkal, uvádím to pouze jako příklad.“

„Mohl bych se totiž.zmínit o jedné menší komplikaci. V úterý jsem byl až do jedenácti hodin večer ve Washingtonu. Budete se s tím muset nějak vypořádat.“

„Nicméně,“ pronesl Frank Thomas Erskine pevně a nezaujatě, ,,pan Winterhoff upozornil na jednu okolnost.“

„Na jednu z několika,“ ozval se Breslow. „My všichni je známe, tak proč o nich nemluvit? Už měsíce se hovořilo všelicos o Boonovi a jeho sekretářce Phoebe Guntherové a zda paní Boonová podá žádost o rozvod či nepodá. V poslední době se z hlediska Phoebe Guntherové vyskytl znamenitý důvod k tomu, aby se Boone musel rozvést bez ohledu na to, co tomu říká jeho manželka. Co vy na to, inspektore, nemyslíte, že se patří, abyste se zajímal i o tyhle věci, když vyšetřujete vraždu?“

Alger Kates vstal a třesoucím se hlasem oznámil: „Musím protestovat, je to vrcholně nechutné tvrzení a přesahuje hranice normální slušnosti!“

Tvář měl bledou jako stěna a stál vzpřímeně. Něco takového bych se od něho byl nenadál. Byl pracovníkem výzkumu UKC, do Waldorfu přivezl nejnovější statistické údaje, které Boone potřeboval pro svůj projev, a objevil mrtvolu. Kdyby mi někdo Katese ukázal v podzemní dráze a zeptal se mne na jeho zaměstnání, odpověděl bych: „Je to výzkumník.“ Byl skrz naskrz výzkumníkem, a to vzrůstem, pletí, věkem a objemem kolem prsou. Ale podle toho, jak nyní vstal a pronesl svůj protest, byl ze všech zde přítomných pracovníků UKC nejkurážnější. Zakřenil jsem se na něho.

Podle odezvy, které se mu dostalo, byste mohli myslet, že v očích NSP je kontrolní a výzkumné oddělení nejnenáviděnější a nejobávanější složkou UKC. Všichni na něho ječeli. Zachytil jsem smysl pouze dvou poznámek, jednu pronesl Breslow, že pouze opakoval to, co si lidé povídají, a potom závěr, který šéfovským tónem pronesl O’Neill: „Nepleťte se do toho, Katesi! Sedněte si a sklapněte zobák!“

Zdálo se mi, že to drobet přehnal, protože Katesovo služné nevyplácel; načež se Erskine otočil v červené klubovce čelem k výzkumníkovi a sžíravě ho sjel:

„Nepovažoval jste předsedu NSP za vhodnou osobu, abyste ho informoval o situaci, takže nás nemůžete poučovat o slušném chování.“

Takže, myslel jsem si, proto si na něho vyskakují, poněvadž informoval ředitele hotelu a ne je. Měl být rozumnější, nemusel urazit jejich city. Erskine si to s ním ještě nevyřídil a hovořil dál:

„Pane Katesi, jistě je vám známo, že osobní emoce, jako kupříkladu žárlivost, pomstychtivost či zklamání, se často vybíjejí v násilí, a proto se na ně právem v případě vraždy zaměřuje vyšetřování. Je tudíž opodstatněné, když se vás kupříkladu optám, zda je pravda, že jste si chtěl vzít Boonovu neteř a věděl jste, že Boone se proti tomuto sňatku staví a chce zabránit –“

„Cože, vy odporný lháři!“ vykřikla Nina Boonová.

„Ať to je či není opodstatněné,“ řekl Kates třaslavým vysokým hlasem, „není rozhodně opodstatněné abyste se na cokoliv vy mne vyptával. Kdyby se mě na to otázala policie, odpověděl bych, že je to tvrzení zčásti pravdivé a zčásti nepravdivé. Nejméně dvě stě mužů z UKC toužilo, a lze právem předpokládat, že stále ještě touží, získat ruku neteře pana Boona. Nenabyl jsem dojmu, že pan Boone do toho nějak zasahoval, a protože znám slečnu Boonovou sice ne důvěrně, ale docela dobře, pochybuji o tom.“ Kates nepohnul očima, ale otočil hlavu k novému terči: „Rád bych se zeptal pana Wolfa, který přiznal, že je v službách NSP, zda nás sem předvolal před typickou inkvizici NSP.“

„A já,“ ozval se Solomon Dexter; jehož hlas ve srovnání s Katesovým zněl jako dunění vlaku projíždějícího tunelem, „bych vás, pane Wolfe, rád informoval o tom, že rozhodně nejste jediným detektivem, kterého NSP zaměstnává. Bezmála rok jsou členové vedení a jiní pracovníci UKC neustále sledováni detektivy a jejich soukromý život se zevrubně zkoumá, aby se něco proti nim našlo. Nevím, zda jste měl účast na těchto operacích –“

Členové NSP znovu spustili pokřik, který, pokud jsem vůbec něčemu rozuměl, toto nařčení rozhořčeně popíral. Nebýt toho, že jsem předtím návštěvníky vhodně rozesadili, obě armády by v této chvíli asi vešly v bojový dotyk. Wolfe vypadal podrážděně, nijak se však nesnažil učinit tomu blázinci přítrž, ježto si patrně uvědomil, že by na to musel vydat víc energie, než kolik byl ochoten ze sebe vydat. Uklidnění nastalo, když inspektor Cramer zvedl dlaň a oficiálně promluvil:

„Dřiv než půjdu,“ vyštěkl, „rád bych řekl tři věci. Předně vás, pane Dextere, můžu ujistit, že Wolfe nepomáhal vaše lidi špehovat ani se nešťoural v jejich soukromí, protože to nevynáší moc peněz. Za druhé, pane Erskine a vy další pánové, policie si uvědomuje, že žárlivost a podobné věci bývají mnohdy pohnutkou k vraždě, a vůbec na to nezapomínáme. Za třetí, pane Katesi, Wolfa znám dvacet let a můžu vám říci, proč jste k němu dnes večer byli pozváni. Pozval nás sem proto, aby se co nejvíce dověděl, a to co nejrychleji, aniž by opustil křeslo, a aby Goodwin nemusel kupovat benzín a opotřebovat pneumatiky. Nevím, jak vy ostatní, ale já byl ťuťťa, že jsem přišel.“

Otočil se. „Jdeme, seržante. Půjdete také, Spero?“

Tím to ovšem skončilo. Tábor UKC toho už měl stejně dost, a třebaže členové NSP, či alespoň někteří z nich, projevili zájem zůstat a přednášet své návrhy, Wolfe je vetoval. Když se všichni zvedli, Ed Erskine opět překročil bojové linie a znovu se pokusil vetřít se k Nině, ale z mého místa jsem viděl, že ho odpálkovala, aniž otevřel ústa. Já zaznamenal větší úspěch, navzdory tomu, že jsem spolčen s Wolfem, který je v žoldu NSP. Když jsem jí sdělil, že v těchto končinách se nedá sehnat taxík, a nabídl se, že ji s tetou odvezu do hotelu, odpověděla:

„Pan Dexter nás odveze.“

Bylo to otevřené, přátelské konstatování a to se mi líbilo.

Když už všichni odešli a zůstali jsme s Wolfem v kanceláři sami, ukázalo se, že bych nemohl dodržet slovo, kdyby mou nabídku přijala. Poznamenal jsem k Wolfovi:

„Škoda, že to Cramer takhle zkaňhal. Kdyby se nám povedlo je tady ještě chvíli zdržet, řekněme takové dvě neděle, možná, že bychom učinili nějaký pokrok. Škoda.“

„Nebylo to škoda,“ řekl nedůtklivě.

„Vida,“ mávl jsem rukou a posadil se. „Dobře, pak tedy to byl senzační úspěch. Kdo podle vás byl z našich hostů nejzajímavější?“

K mému překvapení odpověděl: „Nejzajímavější byla slečna Guntherová.“

„Jo? Proč?“

„Protože nepřišla. Máte její adresu?“

„Jasně. Poslal jsem telegram –“

„Jděte a přiveďte ji sem.“

Zíral jsem na něho, koukl se na zápěstí a dál na něho zíral. „Za deset minut bude půl dvanácté.“

Přikývl. „V noci jsou ulice bezpečnější, není tak velký dopravní ruch.“

„Nechci se přít.“ Zvedl jsem se. „Berete žold od NSP a já beru žold od vás. Tak to chodí.“

10

Vzal jsem si sadu klíčů, abych si zjednodušil úlohu, kdyby se ukázalo, že dům číslo 611 na Východní Padesáté páté ulici je starodávný barák se schůdky vpředu z ulice a zamčenými domovními dveřmi. Místo toho jsem uviděl dvanáctipatrový úl s markýzou a placeným personálem. Širokou halou jsem prošel k výtahu, vešel do kabiny a nonšalantně pronesl: „Guntherová.“

Obsluhovatel mi nevěnoval vůbec pohled, dozívl a zavolal: „Hej, Same! Ke Guntherové!“

Objevil se vrátný, kterého jsem předtím obešel, a změřil si mě: „Zatelefonuji nahoru,“ řekl, „je to však zbytečné. Jak se jmenujete a od kterých novin jste?“

Za normálních okolností šetřím máslem, ale tentokrát, když mé výdaje nebyly nijak limitovány, nic mi nebránilo, abych nevzal na výplatní listinu NSP také jeho. Vyšel jsem z výtahu, přešel s ním halou, a když jsme došli k domácí centrále, položil jsem na pult desetidolarovou bankovku se slovy:

„Nejsem od novin. Prodávám mořské mušle.“

Zavrtěl hlavou a začal manipulovat s domácí centrálou. Položil jsem mu ruku na rameno a řekl: „Nenechal jste mne domluvit. Tohle je tatínek. A tady maminka.“ Rozestřel jsem další desítku. „Ale varuji vás, nemají děti.“

Znovu zavrtěl hlavou a pohnul páčkou. Oněměl jsem úžasem. Mnohokrát jsem už přišel do styku s vrátnými a rozhodně mám tolik zkušeností, abych poznal poctivou duši, která si nevezme dvacet dolarů prakticky za nic, tenhle ale mezi ně nepatřil. Jeho zásady se ani zdaleka neblížily té úrovni a jeho neúplatnost měla nějaký jiný důvod. Probral jsem se z otřesu, když jsem ho slyšel promluvit do mikrofonu:

„Povídá, že prodává mořské mušle.“

„Jmenuji se,“ řekl jsem, „Archie Goodwin a posílá mě pan Nero Wolfe.“

Opakoval to do mikrofonu, za moment zavěsil a překvapeně se ke mně otočil. „Říkala, že máte jít nahoru. Deváté patro, byt H. Doprovodil mě k výtahu. „Pokud jde o tatínka a maminku, rozmyslel jsem si to, pro případ že byste –“

„Dělal jsem si z vás dobrý den,“ sdělil jsem mu. „Ve skutečnosti mají dvě děti. Tohle je malý Horác.“ Podal jsem mu dva pěťáky, vešel do výtahu a řekl obsluhovateli: „Deváté patro.“

Nemám ve zvyku pronášet, osobní poznámky k mladým ženám hned během prvních pěti minut po tom, když jsem se s nimi setkal, a pokud jsem tuto zásadu tentokrát porušil, stalo se to proto, že mi ta poznámka znenadání vyjela z úst. Stiskl jsem tlačítko zvonku, otevřela mi, řekla dobrý večer a já s tím souhlasil, sundal jsem klobouk a vešel dovnitř; když jí světlo lustru dopadlo na vlasy, vyjelo mi z úst:

„Zlatá liliputka.“.

„Ano,“ odpověděla, „tou si je barvím.“

Hned v prvních deseti sekundách mi došlo, co je příčinou neúplatnosti vrátného. Její fotografie v novinách se ani zdaleka nemohla rovnat originálu. Když jsem odložil klobouk a plášť, zavedla mě do pokoje, uprostřed otočila hlavu a řekla:

„Pana Katese znáte.“

Myslel jsem si, že jí to jen tak vyjelo z úst, jako mně moje poznámka, ale potom jsem ho uviděl, když se zvedl ze židle v koutě místnosti, kde bylo šero.

„Haló," řekl jsem.

„Dobrý večer," vypískl.

„Posaďte se." Phoebe Guntherová narovnala špičkou malé rudé trepky růžek koberce. „Pan Kates mi přišel říci, co se dnes večer dělo na vaší schůzce. Dáte si skotskou? Režnou? Bourbon? Džin? Colu?"

„Děkuji, ne." Zamontovával jsem ve své lebce uvolněné součástky zase na místo.

„Dobrá." Posadila se na gauč a opřela se o kupu polštářů. „Přišel jste si prohlédnout barvu mých vlasů nebo kvůli něčemu jinému?"

„Promiňte, že jsem k vám a panu Katesovi takhle vpadl."

„To nevadí. Že ne. Ale?"

„To vadí," pronesl Alger Kates bez váhání tenkým hlasem, který byl napjatý, ale velice zřetelný, „mně to vadí. Je pošetilé mu důvěřovat či věřit čemukoli, co řekne. Jak jsem se už zmínil, je placen NSP."

„To jste říkal." Slečna Guntherová se pohodlně uvelebila mezi polštářky. „Ale protože víme, na čem jsme, a proto mu nedůvěřujeme, stačí, abychom byli o něco bystřejší než on, a vytáhneme z něho víc než on z nás." Pohlédla na mne a zdálo se, že se usmívá, jenomže jsem poznal, že dovede velmi rychle měnit výraz tváře, především ústy, takže bude lépe nedělat žádné ukvapené závěry. Řekla mi, pravděpodobně s úsměvem: „O panu Katesovi má svou teorii. Používá obratů moderních z doby, kdy ještě nebyl na světě, zřejmě tedy čte staromódní romány. Vůbec bych nečekala, že výzkumník čte romány. Co si o tom myslíte vy?"

„Nehovořím o lidech, kteří mi nedůvěřují," odpověděl jsem zdvořile. „A nemyslím si, že jste."

„Že jsem co?"

„Bystřejší nežli já. Uznávám, že jste hezčí, ale pochybuju, že jste bystřejší. Když mi bylo dvanáct, byl jsem v Zanesville, ve státě Ohio, šampiónem v pravopise."

„Jak se píše čmuchal?"

„To je dětinské." Změřil jsem si ji. „Nedomnívám se, že chcete naznačit, že stíhání zločinců je práce, za kterou by se měl člověk stydět, protože je bystrá, ale jestliže máte na mysli, že jsem přišel sem, proč jste vrátnému neřekla –"

Zarazil jsem se, protože si ze mne patrně dělala legraci. Přestal jsem ji měřit, koukal jsem se však na ni dál, což byla špatná taktika, ježto právě tím jsem narušoval svou mozkovou činnost.

„Dobrá," pronesl jsem úsečně, „chytil jsem ránu do žeber, až se mi v očích zatmělo. První kolo je vaše. Druhé kolo. Váš pan Kates je třeba oddaný jako ten chlapec na hořící palubě – honem-jak-se-jmenuje – je však trumbera. Nero Wolfe je prohnaný, to připouštím, ale myslet si, že by chtěl krýt vraha, protože náhodou patří k jakési abecední zkratce, kterou se podepisují šeky, to je nápad, co se může zrodit jenom v hlavě pomatence. Prozkoumejte všechny jeho případy a ukažte mi jeden, kdy se spokojil s náhradníkem, ať už kdokoli říkal, že bude od pravého pachatele k nerozeznání. Dám vám zdarma dobrou radu: jestliže si myslíte nebo víte, že pachatelem byl pracovník UKC, a chcete, aby se z toho dostal, okamžitě mě vyhoďte a držte se co nejdál z Wolfova dosahu. Jestliže myslíte, že pachatelem je člen NSP, a ráda byste pomohla, obujte si střevíčky, nasaďte si klobouček, oblečte si plášť a odjeďte se mnou do jeho kanceláře. Pokud se mě osobně týče, nemusíte si klobouček brát." Podíval jsem se na Katese. „Jestli jste to spáchal vy, veden nějakou pohnutkou, o které nechcete v zájmu normální slušnosti mluvit, pojďte radši také se mnou a přiznejte se, ať to už máte za sebou."

„Říkal jsem vám to!" oznámil jí Kates vítězoslavně. „Vidíte, jak se to snaží zaonačit?"

„Nebuďte bláhový." Slečna Guntherová se na něj znechuceně podívala. „Vysvětlím vám to. Pochopil, že jsem bystřejší než on, takže se rozhodl, že si vybere vás, a opravdu získal potvrzení i pro své tvrzení, že jste trumbera. Bude vlastně lépe, když půjdete. Přenechte mi ho. Snad se uvidíme zítra v kanceláři."

Kates srdnatě a pevně zavrtěl hlavou. „Ne!“ trval na svém. „Bude postupovat stejným způsobem. Nehodlám –“

Pokračoval, je však zbytečné to zaznamenávat a právě tak zbytečné byly jeho výlevy, protože hostitelka se zvedla, šla ke stolku a podala mu klobouk a plášť. Zdálo se mi, že v některých ohledech jistě byla jako osobní sekretářka nepříjemná. Taková sekretářka chodí pořád sem a tam, odnáší a přináší různé listiny, uvádí návštěvníky a zase je vyprovází, hned usedne, hned se zase zvedne, a když je člověk neustále v pokušení sledovat její pohyby, najde stěží čas, aby udělal kus práce.

Kates ovšem svou při prohrál. Za dvě minuty se za ním zavřely dveře a slečna Guntherová se zase uvelebila na gauči mezi polštářky. Já se mezitím ze všech sil snažil soustředit, takže když se patrně na mne usmála a řekla mi, abych se tedy do toho pustil a naučil ji malou násobilku, zvedl jsem se a zeptal se, zda si smím zatelefonoval.

Zvedla obočí. „Na co čekáte? Až se vás zeptám, koho chcete volat?“

„Ne, jenom prostě řekněte ano.“

„Ano. Telefon je –“

..Vidím ho. Díky.“

Stál na konferenčním stolku u stěny. Přisunul jsem stoličku, co byla pod ním, usedl zády k slečně Guntherové a vytočil číslo. Uslyšel jsem pouze jedno zabzučení, neboť Wolfe nenávidí vyzvánění, ohlásil se a já spustil:

„Pan Wolfe? Archie. Jsem tady v bytě slečny Guntherové a myslím, že není rozumné ji dovézt k vám, jak jste navrhoval. Především je náramně bystrá, ale o to nejde. Je to žena, o níž už deset let sním, pamatujete si, co jsem vám říkal? Netvrdím, že je krásná, to je čistě otázka vkusu. Myslím tím, že je přesně ta, kterou hledám. Bude proto mnohem lepší, když mi ji přenecháte. Začala si ze mne dělat blázny, ale to jen proto, že jsem byl ohromen. Potrvá to snad týden nebo měsíc či dokonce rok, protože je za těchto okolností velmi obtížné soustředit se na práci, můžete se však na mne spolehnout. Jděte si lehnout, ráno vám zavolám.“

Zvedl jsem se ze stoličky a otočil se ke gauči, ale ona na něm už neseděla. Místo toho stála v tmavomodrém plášti z liščí kožešiny před zrcadlem u dveří a nasazovala si tmavomodré cosi na hlavu.

Vrhla na mě pohled. „Tak dobře, pojďte.“

„Kam mám jít?“

„Neupejpejte se.“ Odvrátila se od zrcadla. „Tvrdě jste zapracoval, abyste si vymyslel způsob, jak mě dostat do kanceláře Nera Wolfa, a to se vám povedlo. Vyhrál jste druhé kolo. Jednou si zahrajeme poker. Teď jdu na partii k Neru Wolfovi, takže prozatím naše utkání odložíme. jsem ráda, že si o mně nemyslíte, že jsem krásná. Nic ženu nepodráždí víc, než když se o ní myslí, že je kráska.“

Oblékl jsem si plášť a slečna Guntherová otevřela dveře. Pod paží držela kabelku z téhož tmavomodrého materiálu jako klobouk. Cestou ke zdviži jsem začal vysvětlovat: „Neřekl jsem, že myslím, že nejste krásná. Říkal jsem – ˘˘

„Slyšela jsem, co jste řekl. Jako kdybyste mě proklál. Zabolelo to, dokonce i od cizího člověka, který je i mým nepřítelem. Jsem domýšlivá, to ano. Nedovedu se podívat pravdě do očí a opravdu si myslím, že jsem krásna.“

„Já si to taky –“ začal jsem, ale ještě právě včas jsem zahlédl, jak se jí pohnul koutek úst, a zbytek věty jsem spolkl. Vykládám vám to na rovinu. Jestliže si někdo myslí, že jsem zpackal každou její přihrávku, nehodlám se přít, ale chtěl bych upozornit na to, že jsem byl v její těsné blízkosti, díval se na ni a naslouchal jí a ona byla opravdu krasavice.

Během jízdy do Třicáté páté ulice udržovala přátelské ovzduší, jako kdybych se nebyl přiblížil k NSP blíž než na deset kilometrů. Když jsme vešli do domu, kancelář byla opuštěná; nechal jsem ji tam a šel hledat Wolfa. Byl v kuchyni zabraný do konference s Fritzem. Probírali jídelní lístek na zítřek a já se posadil na stoličku a přemýšlel o nejnovějším vývoji, jménem Guntherová, dokud neskončili. Wolfe mě konečně vzal na vědomí.

„Je tady?“

„Jo. Opravdu tu je. Upravte si kravatu a učešte se.“

11

Bylo čtvrt na tři v noci, když Wolfe pohlédl na hodiny, povzdychl si a řekl: „Slečno Guntherová, jsem připraven splnit svůj závazek. Dohodli jsme se, že až mi odpovíte na mé otázky, odpovím já na vaše. Můžete začít.“

Pohled na její krásu mě nerozptyloval, protože jsem doslal příkaz, abych doslovně všechno zaznamenal, takže jsem měl oči zaměstnány jinak. Popsal jsem v poznámkovém bloku čtyřiapadesát stran. Wolfe měl zase jednu těch svých nálad, kdy obracel kdekterý kamínek a materiál na některých stránkách měl podle mého názoru stejnou souvislost s Boonovým zavražděním jako přechod Washingtonových vojsk přes řeku Delaware.

Některé podrobnosti snad k něčemu byly. Především to, kde se minulé úterý pohybovala. Nevěděla nic o poradě, která zabránila Boonovi, aby odjel vlakem z Washingtonu s ostatními, a připustila, že ji to překvapuje, protože osobní sekretářka by měla o všem vědět, a obvykle tomu tak bylo. Když přijela do New Yorku, odešla s Algerem Katesem a Ninou Boonovou do newyorské kanceláře UKC, kde Kates zaskočil do statistického oddělení a ona s Ninou pomáhaly vedoucímu oddělení vybírat rekvizity, které se měly použít při projevu. Měli tam rozsáhlý soubor všemožných výrobků od párátek na zuby až po psací stroje a teprve v šest hodin byl proveden definitivní výběr: dva otvíráky konzerv, dva francouzské klíče, dvě košile, dvě plnicí pera a dětský kočárek a shromáždily se o nich všechny podklady. Jeden kolega dopravil exponáty na ulici a sehnal jí taxík, načež zamířila do Waldorfu, kam Nina odjela už dříve. Pikolík ji pomohl odnést vzorky nahoru na patro, kde byl plesový sál, a do recepčního salónu. Tam se dověděla, že Boone požádal o místnost, kde by si mohl projít svůj projev o samotě, a člen NSP, generál Erskine ji dovedl do místnosti, později přezvané na místnost vraždy. „Generál Erskine?“ zeptal se Wolfe. „Ano,“ odpověděla, „Ed Erskine, syn předsedy NSP.“ Odfrkl jsem si.

„Byl brigádním generálem,“ řekla. „Jedním z nejmladších generálů letectva.“

„Znáte ho dobře?“

„Ne. Jednou nebo dvakrát jsem ho sice viděla, ale nikdo nás nepředstavil. Samozřejmě mi je protivný.“ V té chvíli se o tom nedalo pochybovat; vůbec se neusmívala. „Nenávidím každého, kdo má co dělat s NSP.“

„Samozřejmě. Pokračujte.“

Ed Erskine dovezl kočárek až ke dveřím místnosti a nechal ji o samotě. U Boona se zdržela dvě, nanejvýš tři minuty. Policie celé hodiny probírala ty dvě či tři minuty, protože to bylo naposled, že někdo, kromě vraha, viděl Boona naživu. Wolfe jim věnoval dvě stránky mého bloku. Boone byl ještě soustředěnější a napjatější než obvykle, což vzhledem k daným okolnostem nebylo nijak divné. Vybral košile a francouzské klíče z kočárku, položil je na stůl, zběžně si prohlédl cenové podklady, připomněl slečně Guntherové, aby sledovala jeho projev na průklepu a poznamenala si, kdyby na některém místě odbočil od textu, potom jí podal tašku a řekl, aby si ji vzala na starost. Vrátila se do recepčního salónu a rychle za sebou vypila dva koktajly, protože se cítila vyčerpaná. Potom se připojila k zástupu hostů, vcházejícímu do plesového sálu, vyhledala stůl číslo osm, nedaleko pódia, který byl rezervován pro pracovníky UKC. Popíjela ovocný koktají, když si vzpomněla, že nechala koženou tašku ležet na parapetu okna v recepčním salónu. Nezmínila se o tom nikomu, protože se nechtěla přiznat k nedbalosti, a zrovna když se chystala omluvit paní Boonové a zvednout se od stolu, Frank Thomas Erskine promluvil do mikrofonu na pódiu:

„Dámy a pánové, lituji, že jsem nucen vám takto znenadání něco ohlásit, musím však vysvětlit, proč nikdo nesmí tuto místnost opustit…“

Až o hodinu později se konečně dostala do recepčního salónu, avšak kožená taška byla pryč.

Boone jí sdělil, že v tašce jsou válečky, které toho odpoledne nadiktoval ve své washingtonské kanceláři, a to bylo všechno, co věděla. Nijak ji neudivilo, že jí neřekl,čeho se nadiktované dopisy týkají, protože to říkal málokdy. Protože pro běžnou agendu používal služeb jiných stenografek, dalo se předpokládat, že válečky, které jí osobně předal, byly důležité a jejich obsah byl zřejmě důvěrný. V Boonově kanceláři měli dvanáct takových tašek a do každé se vešlo deset válečků. Tašky neustále kolovaly mezi ním a jí nebo ostatními stenografkami, protože Boone téměř vesměs všechno diktoval do stroje.Tašky měly na vnější klopně vytlačené číslo a tato taška měla číslo čtyři. Boone používal diktovacího stroje značky Stenophone.

Slečna Guntherová přiznala, že učinila chybu. O zmizelé tašce se zmínila teprve ve středu ráno, když se jí policie zeptala, co obsahovala kožená taška, s kterou se vrátila do recepčního salónku na koktajl. Samozřejmě, nějaká veš z NSP policii o tom řekla. Pověděla policii, že se styděla přiznat k své nedbalosti, a tím, že mlčela, beztak nenatropila žádnou škodu, protože taška nemůže mít žádnou souvislost s vraždou.

„Čtyři lidé tvrdí," zamručil Wolfe, „že jste tu tašku nesla z recepčního salónu do plesového sálu."

Phoebe Guntherová klidně kývla. Popíjela bourbonskou whisky s vodou a kouřila cigaretu. „Buď věříte jim, anebo věříte mně. Nepřekvapilo by mě, kdyby podobní čtyři lidé prohlásili, že se dívali klíčovou dírkou a viděli, že jsem zavraždila pana Boona. Nebo kdyby jich bylo čtyřicet."

„Máte na mysli členy NSP. Ale paní Boonová mezi ně nepatří."

„Ne," souhlasila Phoebe. Pozvedla ramena asi na sekundu a pak je spustila: „Pan Kates mi sdělil, co říkala. Paní Boonová mě nemá ráda. Ovšem – vlastně to může být i jinak – myslím, že mě snad snáší, ale nelíbí se jí, že její manžel byl na mně závislý. Povšiml jste si, že v podstatě nelhala: neříkala, že mě viděla vycházet s taškou z recepčního salónu."

„V čem byl na vás pan Boone závislý?"

„V tom, že jsem udělala všechno, co mi přikázal."

„Ovšem." Wolfe pouze mumlal. „Ale čeho se mu za to od vás dostávalo? Pochopení a poslušnosti? Věrnosti? Příjemné družnosti? Štěstí? Vzrušení?"

„Ach, pro pána krále." Zatvářila se drobet znechuceně. „Mluvíte jako manželka kongresmana. Dostalo se mu za to prvotřídní práce. Neříkám, že za ty dva roky, co jsem pro pana Boona pracovala, jsem nepoznala vzrušení, ale nikdy jsem si je nebrala do kanceláře, a navíc jsem si je šetřila až pro pana Goodwina." Mávla rukou. „Vy také čtete staromódní romány. Chcete-li vědět, zda jsem s panem Boonem udržovala hříšné intimní vztahy, odpověď zní záporně. Předně měl příliš moc práce a já také a ostatně mě ani nepřitahoval. Pouze jsem ho zbožňovala."

„Opravdu?"

„Ano, opravdu." Působila dojmem, že to myslí vážně. „Byl popudlivý a měl velké nároky, byl obézní, měl lupy a dohánět mě k šílenství, když jsem musela přesně dodržovat jeho pracovní rozvrh, ale byl to veskrze čestný a nejlepší člověk ve Washingtonu, který se postavil proti nejšpinavějšímu gangu grázlů a podvodníků na světě. A protože jsem od narození slabomyslná, prostě jsem ho pouze zbožňovala, ale opravdu nevím, kde si dopřával vzrušení."

Tím jsme. jak se zdálo, vyřídili otázku vzrušení. Když jsem tak zaplňoval jednu stránku bloku za druhou, zhruba asi v této chvíli jsem zkusil v sobě vysondovat, nakolik jí věřím, a když jsem zjistil, že značka na kalibrované stupnici důvěry v pravdivost jejích slov je někde na devadesátce a stále stoupá, diskvalifikoval jsem se pro předpojatost.

Na tu vraždu měla slečna Guntherová svůj vyhraněný osobní názor. Pochybovala, že by se k ní spolčilo několik členů NSP, a vylučovala i možnost dvou kompliců, protože byli natolik prohnaní, že by se nespikli k provedení vraždy, která vyvolá celostátní senzaci. Podle její představy vraždu spáchal některý jednotlivec buď sám, anebo ni najal vraha, někdo z lidí, které Boone natolik poškodil nebo ohrozil, že byl ochoten nedbat pošramocené reputace NSP. Souhlasila s Wolfovou teorií, že z hlediska NSP je nyní žádoucí, aby byl vrah dopaden.

„Neplyne tudíž z toho," zeptal se Wolfe, „že vy a UKC byste raději viděli, aby dopaden nebyl?"

„Snad to z toho plyne," připustila. „Bohužel, já osobně takhle logicky neuvažuju, a proto ten pocit nemám."

„Protože jste zbožňovala pana Boona? To je pochopitelné. Ovšem proč jste tedy nepřijala mé pozvání na schůzku, abyste o případě diskutovala?"

Buď byla na odpověď připravena, anebo byla dostatečně pohotová. „Protože jsem neměla na to náladu. Byla jsem unavena a nevěděla jsem, kdo tu všechno bude. Policii a FBI jsem odpověděla na tisíc otázek a potřebovala jsem si odpočinout."

„Ale s panem Goodwinem jste přišla."

„Ovšem. Každá dívka, co si chce odpočinout, by šla s panem Goodwinem kamkoli, protože přitom nemusí zapnout mozek." Vůbec na mne nepohlédla a pokračovala. „Neměla jsem v úmyslu zůstat tady celou noc a už jsou dvě hodiny pryč, nepřijdu tedy už na řadu já?"

V té chvíli se Wolfe koukl na hodiny, povzdechl si a řekl jí, aby tedy začala.

Poposedla si v klubovce, usrkla několik loků ze sklenice, postavila ji na stolek, opřela se hlavou o červené kožené opěradlo, takže efektně vynikala, a zeptala se, jako kdyby na tom dohromady vůbec nezáleželo:

„Kteří členové NSP vás kontaktovali, co vám řekli, k čemu jste se zavázal a kolik vám zaplatí?"

Wolfe byl tak ohromen, že na ni téměř zamžikal. „Ach ne, slečno Guntherová, žádné podobné otázky."

„Proč ne?" naléhala. „Pak to žádná dohoda nebyla."

Uvažoval a uvědomil si, do čeho spadl. „Dobře," řekl, „tak tedy jedno po druhém. Přišli za mnou pan Erskine se synem a dále pan Breslow. a pan Winterhoff. Později se dostavil pan O'Neill. Napovídali toho hodně, ale celkem vzato vyplynulo z toho, že mě pověřili vyšetřováním. Slíbil jsem, že případ převezmu a pokusím se dopadnout vraha. Co –"

„Bez ohledu na to, kdo to je?"

„Ano. Neskákejte mi do řeči. Podle výše výdajů a honoráře, který jim předložím, bude určena celková částka. Můj honorář bude přiměřeně vysoký. Nemám NSP v lásce. Jsem anarchista."

Rozhodl se z toho šikovně vyklouznout tím, že začal vtipkovat. Na jeho poznámku nijak nezareagovala.

„Snažili se vás přesvědčit, že vrah není členem NSP?"

„Ne."

„Nabyl jste dojem, že podezírají nějakou konkrétní osobu?"

„Ne."

„Myslíte si, že je vrahem někdo z těch pěti návštěvníků?"

„Ne."

Mávla rukou. „To je pošetilé. Nehrajete poctivě. Odpovídáte na všechno negativně."

„Odpovídám vám na otázky. A dosud jsem nepronesl lež. Pochybuji, že můžete totéž prohlásit o sobě."

„Proč, kdy jsem vám neřekla pravdu?"

„Nemám tušení. Zatím. Ale dovím se to. Pokračujte."

Vpadl jsem do hovoru! „Promiňte, ale pro tohle neznám žádný precedent, že by vás totiž vyslýchal člověk podezřelý z vraždy. Mám to také zapisovat?"

Ignoroval mě a opakoval: „Pokračujte. Pan Goodwin pouze využil příležitosti, aby vás mohl označit za osobu podezřelou z vraždy."

Slečna Guntherová se soustřeďovala a rovněž mě ignorovala. „Myslíte si," zeptala se, „že když vrah použil francouzský klíč, o němž nikdo nemohl předem vědět, že tam bude, je to důkaz, že ta vražda nebyla promyšlena předem?"

„Nemyslím si to."

„Proč ne?"

„Protože vrah mohl přijít ozbrojen, a když viděl francouzák – rozhodl se jej použít."

„Ale nemohla to být nepromyšlená vražda?"

„Ano.“

„Řekl vám některý z členů NSP něco, co by napovídalo, že on sám anebo někdo z nich snad ví, kdo vzal tu koženou tašku anebo co se s ní stalo?“

„Ne.“

„Anebo kde nyní je?“

„Ne.“

„Máte nějakou představu o tom, kdo je vrahem?“

„Ne.“

„Proč jste poslal pana Goodwina za mnou? Proč za mnou, místo – no za kýmkoli jiným?“

„Protože jste nepřišla na schůzku a chtěl jsem znát důvod.“

Odmlčela se, usedla zpříma, dopila sklenici a učísla si rukou vlasy.

„Jsou to hlouposti,“ řekla důrazně. „Mohla bych vám takto klást otázky ještě pár hodin, ale jak mám poznat, že na tom, co jste mi řekl, je slůvko pravdy? Kupříkladu za tu tašku bych dala nevímco. Říkal jste, že podle vašich informací nikdo neví, co se s ní stalo či kam se poděla, ač třeba v této chvíli je v tomto pokoji, ve vašem stole.“ Pohlédla na sklenici, viděla, že je prázdná, a odložila ji na stolek na podepisování šeků.

Wolfe přikývl. „S tím vždycky bývá potíž. Stejnou nevýhodu v tomto směru mám já vůči vám.“

„Já ale nemám důvod lhát!“

„Fuj! Každý má nějaký důvod ke lhaní. Pokračujte.“

„Ne.“ Vstala a koukla se na sukni. „Je to naprosto zbytečné. Půjdu si domů lehnout. Podívejte se na mě! Vypadám utahaně jako stará bába?“

To zase omráčilo Wolfa. Jeho vztah k ženám byl takový, že se ho zřídkakdy ptaly na to, co soudí o jejich zevnějšku.

Zamručel: „Ne.“

„Ale utahaná jsem,“ prohlásila. „Vždy se to takhle projevuje. Čím více jsem uondaná, tím je to méně na mně vidět. V úterý jsem zažila zatím nejtvrdší ránu v životě, od té doby jsem se ani jednou pořádně nevyspala a koukněte se na mne.“ Obrátila se ke mně. „Ukážete mi, kde bych sehnala taxík?“

„Odvezu vás domů,“ řekl jsem. „Stejně musím dát vůz do garáže.“

Popřála Wolfovi dobrou noc, oblékli jsme se, vyšli z domu a nasedli do auta. Zvrátila hlavu na polštář, na vteřinu zavřela oči, potom je opět otevřela, protáhla se a bleskla po mně pohledem.

„Tak jste si s Nerem Wolfem rozdala partičku,“ poznamenal jsem jako vůči poměrně neznámé osobě.

„Neupejpejte se,“ odvětila. Natáhla paži, a sevřela mi prsty nadloktí asi decimetr pod ramenem. „Toho si nevšímejte. Nic to neznamená. Občas se ráda držím mužského ramene.“

„Dobrá. Já jsem muž.“

„To podezření jsem měla.“

„Až tohle všechno skončí, ochotně vás naučím hrát biliár anebo vyhledávat slova v slovníku.“

„Díky.“ Měl jsem dojem, že se zachvěla. „Až tohle všechno skončí.“

Když nás zastavil dopravní signál za Čtyřicátou ulicí, řekla: „Myslím, že jde na mne hysterický záchvat. Ale ani toho si nevšímejte.“

Pohlédl jsem na ni a na hlase ani na tváři jsem neviděl sebemenší známku hysterie. V životě jsem neviděl člověka, který by měl tak daleko k hysterii. Když jsem zastavil u chodníku před jejím bydlištěm, vyskočila ven, dříve než jsem stačil vstát, a podala mi ruku.

„Dobrou noc. Nebo co předepisuje protokol? Smí si detektiv potřást rukou s podezřelou osobou?“

„Jasně.“ Potřásli jsme si rukama. Pěkně. „Aby ukolébal její ostražitost.“

Zmizela v domě a patrně cestou ke zdviži vrhla na vrátného letmý pohled, aby posílila jeho pohnutky.

Dal jsem vůz do garáže, a když jsem se vrátil domů a zastavil se v kanceláři, abych se přesvědčil, že je sejf zamčen, na svém psacím stole jsem našel načmáraný zkaz:

Archie. Nestýkejte se nadále se slečnou Guntherovou, pokud vám nedám k tomu příkaz. Žena, která není pošetilá, je nebezpečná. Tenhle případ se mi nelíbí a zítra se rozhodnu, zda se ho vzdám a vrátím zálohu. Na dopoledne objednejte Panzera a Gora.

Učinil jsem si zhruba představu, jak je z celé věci zmatený, podle toho, jak si vzkaz odporoval. Saul Panzer bral třicet lupenů denně a Bill Gore dvacet, výdaje nepočítaje. A když se Wolfe zavázal vzít na sebe takovou režii, to jasně dokazovalo, že žádnou zálohu vracet nebudeme. Prostě se jenom dovolával mého soucitu, že si uvázal na krk tak obtížný případ.

Vystupoval jsem po schodech do druhého patra do své ložnice; když jsem procházel prvním poschodím, podíval jsem se na dveře jeho ložnice a povšiml si, že svítí červené světlo, což dokazovalo', že zapojil poplašné zařízení.

12

Ještě jasněji jsem si uvědomoval, jaký to patrně bude obtížný případ, když se Wolfe o jedenácté vrátil ze skleníků a zaslechl jsem jeho instrukce Saulu Panzerovi a Billu Gorovi.

Člověk, který Saula Panzera neznal, by jej pokládal jen za malé pivo s velikánským nosem, který není nikdy pořádně oholen. Pro těch několik málo lidí, co ho znali jako kupříkladu já a Wolfe, tyhle detaily nic neznamenaly. Byl jediným soukromým detektivem na volné noze v New Yorku, který měl rok co rok nejméně desetkrát víc nabídek, než měl čas nebo chuť přijmout. Wolfa nikdy neodmítl, pokud opravdu nemusel. Toho dopoledne seděl se svou starou hnědou čepicí na koleně, nedělal si žádné poznámky, protože si je dělat nepotřeboval, a Wolfe mu zatím popsal situaci a přikázal mu, aby strávil v hotelu Waldorf tolik hodin a dní, kolik bude zapotřebí k zjištění různých zpráv a informací. Měl se zajímat o všecko a o každého.

Bill Gore byl urostlý a neupravený a jediný pohled na temeno jeho lebky vám prozradil, že to má spočteno. Za pět let bude mít hlavu holou jako koleno. Jeho bezprostředním úkolem byly kanceláře NSP, kde měl sepsat určité seznamy a záznamy. Erskine na telefonický dotaz přislíbil, že mu vyjde vstříc.

Když oba odešli, zeptal jsem se Wolfa: „Je to opravdu tak zlé?"

Zakabonil se na mne: „Jak to, že je to zlé?"

„To zatraceně dobře víte. Padesát dolarů denně za vejškrabky. Kde se v tom projevuje váš důvtip?"

„Důvtip?" Jeho kabonění se změnilo v grimasu. „Co zmůže důvtip s tímhle prožluklým chaosem? Tisíc lidí, každý z nich měl pohnutku a příležitost a přístup k vražedné zbrani! Proč k ďasu jsem se vůbec dal vámi přesvědčit –"

„Nikoli, pane," řekl jsem hlasitě a pevně. „S tím na mne nechoďte. Pochopil jsem, že to bude perná práce, a když jsem si potom přečetl váš vzkaz, co jste mi časně ráno nechal na psacím stole, hned mi bylo zřejmé, že se pokusíte svalit vinu na mne. To tedy ne. Přiznávám, že jsem netušil, jak zoufale situace vypadá, dokud jsem vás neslyšel nařizovat Saulovi a Billovi, aby prošťourali díry, které policie prohledala už předtím. Nemusíte přiznat, že jste v koncích. Můžete se z toho vykroutit. Vystavím NSP šek a vrátím jim jejich deset tisíc a vy jim můžete nadiktovat dopis, v němž oznámíte, že jste dostal příušnice, a proto by snad bylo lepší, kdyby –"

„Zavřete zobák," zavrčel. „Jak můžu vrátit peníze, které jsem neobdržel?"

„Ale obdržel. Šek přišel ranní poštou a já ho deponoval."

„Bože dobrý! Je v bance?"

„Ano, pane."

Vztekle stiskl tlačítko, aby Fritz přinesl pivo. Byl opravdu na pokraji paniky. Jaktěživ jsem ho v podobném rozpoložení neviděl.

„Tak nemáte nic," řekl jsem nemilosrdně. „Vůbec nic?"

„Ovšem že něco mám."

„Jo? A co?"

„Pan O'Neill včera odpoledne něco prohlásil. Něco velmi zvláštního."

„A to?"

Zavrtěl hlavou: „To není pro vás. Dám to zítra na starost Saulovi nebo Billovi."

Nevěřil jsem mu ani slůvko. Deset minut jsem si v duchu probíral všechno, co mi z O'Neillovy řeči v hlavě utkvělo, načež jsem mu věřil ještě méně.

Po celou sobotu mi nedal žádný úkol spojený s Boonovým případem, ba ani nějaký telefonát. Zato u nás vyzváněl telefon až až. Většinou volali z novin a z Cramerovy kanceláře, takže o nic nešlo. Dva hovory byly aspoň kapku zábavné:

Distingovaný džentlmen Winterhoff zavolal kolem poledního. Chtěl od nás za své peníze okamžitě nějakou protislužbu. Poldové mu šlapali na paty. Po mnoha hodinách výslechu asi čtrnácti lidí se jasně prokázalo, že ten pokojík za jevištěm navrhl Boonovi on a že ho tam i doprovodil, takže byl nyní obtěžován. Vysvětlil policii, že o tom pokoji věděl, protože se účastnil už dříve v hotelu podobných schůzek, to je ale neuspokojilo. Chtěl, aby mu Wolfe dosvědčil nevinu a přikázal policii, aby ho nechala na pokoji. Jeho objednávku jsme nevyřídili.

Těsně před obědem volal jakýsi muž s kultivovaným hlasem, který se představil jako Adamson, právní poradce NSP. Jeho tón naznačoval, že není tuze nadšen tím, že byl případ svěřen Wolfovi, a chtěl prakticky všechno, včetně denního hlášení o veškeré naší činnosti, akcích, rozhovorech, návštěvách a záměrech. Trval na tom, že musí s Wolfem osobně mluvit, což byla z jeho strany chyba, neboť kdyby se byl spokojil se mnou, mohl jsem s ním jednat aspoň v rámci obvyklé zdvořilosti.

V ten den, kdy jsme obdrželi jejich šek, požadovalo NSP ještě něco, ale nemohli jsme jim vyhovět, i kdybychom byli chtěli. Jejich požadavek nám osobně oznámila Hattie Hardingová odpoledne, zakrátko poté, co se Wolfe odebral nahoru k orchidejím. Zavedl jsem ji do kanceláře a posadili jsme se na gauč. Stále ještě vypadala jaksepatří, byla elegantně oblečena a pohled měla sebejistý, nicméně se na ní začínalo projevovat vyčerpání. Vypadala spíš na osmačtyřicet než na šestadvacet.

Přišla volat o pomoc, i když to tak neformulovala. Podle toho, co říkala, celá země od Atlantiku až k Pacifiku žije v horečném vzrušení a co chvíli se čeká konec světa. Propagace mlela z posledního. Do kanceláře NSP se valily stovky telegramů od členů i přátel z celé Unie se zprávami o novinových úvodnících, o rezolucích, na nichž se usnesly obchodní komory a nejrůznější kluby a spolky, a o tom, co se povídalo na ulicích. Ba dokonce – to bylo čistě důvěrné – jedenáct členů se vzdalo svých funkcí, z toho jeden člen správní rady. Bylo třeba něco udělat.

Zeptal jsem se, co by to mělo být.

Prostě něco, odvětila.

„Například dopadnout vraha?"

„To ovšem také." Podle všeho to považovala za pouhý detail. „Ale něco, aby skončil tenhle šílený povyk. Třeba nějaké prohlášení podepsané stovkou vážených občanů. Anebo telegramy, které by požadovaly, aby se zítra o tom kázalo – zítra je neděle –"

„Navrhujete, aby pan Wolfe rozeslal telegramy padesáti tisícům kazatelů a knězů a rabínů?"

„Ne, ovšemže ne." Zagestikulovala. „Ale něco – něco –"

„Poslyšte, paní propagační," popleskal jsem jí koleno, abych ji uklidnil. „Vyvedlo vás to z rovnováhy, to uznávám. Jenomže NSP si podle všeho myslí, že jsme obchodní dům. Nepotřebujete Nera Wolfa, ale děvče pro všechno. Vedeme jenom jeden speciální artikl. Pouze dopadneme vraha."

„Ach, můj bože," řekla. Potom dodala: „Já o tom pochybuju."

„O čem pochybujete?" Změřil jsem si ji pohledem. „Že ho dopadneme?"

„Ano, Že ho vůbec někdo chytí."

„Pročpak?"

„No, prostě o tom pochybuju.“ Sebejistě čelila mému pohledu. Pak se výraz jejích očí změnil. „Koukejte, mluvíme důvěrně?“

„Jasně, je to mezi námi dvěma. A mým šéfem, ale ten nikdy nikomu nic neřekne.“

„Mám toho, po krk.“ Stiskla čelisti jako muž a rty se jí ani nezachvěly. „Dám výpověď a najdu si nějakou práci, třeba přišívat knoflíky. Toho dne, až někdo dopadne vraha Cheneyho Boona, najde to a prokáže mu to, bude pršet seshora nahoru. Vlastně –“

Povzbudil jsem ji kývnutím. „A co ještě –?“

Prudce se zvedla. „Příliš moc mluvím.“

„Ach ne, ani zdaleka. Teprve jste začala. Posaďte se.“

„Ne, děkuji.“ Opět se dívala sebejistě. „Jste za hrozně dlouhou dobu první muž, v jehož přítomnosti jsem se zhroutila. Propána, ať vás nenapadne, že vím nějaké tajemství, a nepokoušejte se je proto ze mne vypáčit. Tahle záležitost je prostě nad mé síly a ztratila jsem hlavu. Nemusíte mě vyprovázet.“

Odešla.

Když se Wolfe vrátil v šest hodin do kanceláře, zevrubně jsem mu referoval o rozhovoru. Nejdřív se tvářil, že ho to nezajímá, pak si to ale rozmyslel. Chtěl znát můj názor a tak jsem mu řekl, že pochybuju o tom, že by Hardingová věděla něco, co by nám mohlo prospět, a i když něco ví, má nervy v tahu, neboť se v mé přítomnosti zhroutila, ale že to s ní může zkusit sám.

Zamručel: ,.Archie. Jste průhledný. Chcete říci, že se s ní nechcete víc obtěžovat proto, že vás slečna Guntherová uvedla do obrátek.“

Pronesl jsem chladně: „Nejdu do obrátek.“

„Slečna Guntherová si vás otočila kolem prstu.“

Obvykle neprchám, když na mne přijde s takovou, ale nedalo se tušit, jak daleko zajde v případě Phoebe Guntherové, a uprostřed vyšetřování vraždy bych nerad podával demisi, takže jsem se jeho dalším výlevům vyhnul tím, že jsem vyšel k domovním dveřím pro večerníky.

Odebíráme každé noviny dvojmo, aby nevznikly žádné třenice, a tak jsem mu předal jeho příděl a zasedl za stůl se svými výtisky. Nejprve jsem otevřel Gazettu a hned na titulní straně jsem spatřil tučný titulek, který vypadal slibně. Byla to novinka. Paní Boonová obdržela poštou jakýsi balíček.

Myslím, že jsem se ještě nezmínil o jednom detailu, totiž o Boonově náprsní tašce. Nezmínil jsem se o ní proto, že z toho, že ji odnesl vrah, nevyplývalo podezření zaměřené nějakým určitým směrem ani to nenaznačovalo motiv, protože v náprsní tašce nebyly peníze. Boone měl svazek bankovek v zadní kapse sepnuté sponkou a nikdo se jich nedotkl. Náprsní tašku nosil ve vnitřní kapse saka a měl v ní různé doklady a legitimace. Taška se nenalezla, a proto se předpokládalo, že si ji odnesl vrah. Podle zprávy v Gazette došla paní Boonové dnešní ranní poštou obálka s adresou napsanou tiskacím písmem tužkou a obsahovala dvě věci, které Boone měl vždy v náprsní tašce: potvrzení o registrací auta a fotografii paní Boonové ve svatebních šatech. Autor článku v Gazette poznamenal, že odesílatel byl sentimentální, ale i realistický. Sentimentální proto, že vrátil fotografii, a realistický proto, že vrátil potvrzení o registraci, které bylo ještě platné, ale Boonův řidičský průkaz, který byl rovněž v tašce, vrácen nebyl. Autor článku v Gazette to vyjádřil obrazně, že totiž platnost řidičského průkazu byla zrušena francouzským klíčem.

„Vskutku,“ pronesl Wolfe tak hlasitě, abych ho slyšel. Viděl jsem, že čte tentýž článek, a poznamenal jsem:

„Pokud tam ještě nebyli poldové a neodnesli si obálku, a kdyby si mě slečna Guntherová neotočila kolem prstu, zaběhl bych pro tu obálku k paní Boonové.“

„Tři či čtyři laboratorní technici,“ řekl Wolfe, „s tou obálkou udělají všechno možné i nemožné, jedině ji snad nerozštěpí v atomy. Zanedlouho budou ovšem dělat i tohle. Je to první vodítko, které vůbec někam ukazuje.“

„Jasně,“ souhlasil jsem, „teď je to hotovka. Stačí, abychom zjistili, kdo z těch čtrnácti set dvaadevadesáti lidí je, sentimentální a zároveň realista, a už ho máme.“Vrátili jsme se zase k novinám.

Nic víc se před večeří neudalo. Po jídle, kde jsem se hlavně věnoval tenkým opékaným chlebíčkům s játrovou paštikou, vzhledem k tomu, jak Fritz tu paštiku připravuje, jsme se zase krátce před devátou vrátili do kanceláře a vzápětí nám byl doručen telegram. Otevřel jsem obálku a podal jej Wolfovi, který si jej přečetl a předal mně. Zněl takto:

NERO WOLFE 922 ZAP 35 NYORK
OKOLNOSTI ZNEMOZNUJI POKRACOVAT SLEDOVANI ONEILLA POVAZUJI ZA PODSTATNE NEUSTAVAT AC NIC NEZARUCUJU
BRESLOW

Povytáhl jsem obočí. Wolfe na mě hleděl s přivřenýma očima, což znamenalo, že se opravdu díval.

„Snad budete tak laskav," řekl pichlavě, „a sdělíte mi, jaká další opatření jste provedl při vyšetřování tohoto případu bez mého vědomí?"

Zakřenil jsem se na něho. „Ne, pane. Nesdělím. Zrovna jsem se vás chystal zeptat, zda jste najal Breslowa jako detektiva a kolik mu za to platíte, abych to mohl zapsat do výdajů."

„Vy o tom nic nevíte?"

„Ne. Vy ano?"

„Zavolejte mi pana Breslowa."

To nebylo tak jednoduché. Věděli jsme pouze, že Breslow má továrnu na papírové výrobky v Denveru, že přijel na schůzi NSP do New Yorku a jako člen výkonného výboru se tu zdržel, aby pomáhal v kritickém údobí hájit tvrz. Věděl jsem, že Frank Thomas Erskine bydlí v hotelu Churchill, zkusil jsem ho zavolat, ale nezastihl jsem ho. Na čísle Hattie Hardingová, které jsem našel v telefonním seznamu, se nikdo nehlásil. Zkusil jsem tedy znovu Lona Cohena z Gazette, což jsem měl udělat hned, a dověděl se, že Breslow bydlí v hotelu Strider – Weir. Za tři minuty jsem ho měl na lince, přepojil ho na Wolfa, ale sluchátko jsem nepoložil.

V telefonu zněl jeho hlas přesně jako jeho vzezření, brunátný hněvem. „Ano. Wolfe? Víte něco? No tak? No?"

„Mám otázku –"

„Ano? Oč jde?"

„Chystám se vám ji položit. Proto jsem panu Goodwinovi řekl, aby zjistil vaše číslo, zavolal vás a požádal vás, abyste byl u aparátu a já na druhém konci linky, abych vám mohl položit tuto otázku. Povězte mi, kdy budete připraven, pane."

„Jsem připraven! Sakra, oč jde?"

„Dobrá. A teď ta otázka. Jde o ten telegram, co jste mi poslal –"

„Telegram? Jaký telegram? Žádný jsem vám nezaslal!"

„Vy nevíte, že jsem dostal telegram?"

„Ne! Vůbec nic! Co –"

„Pak tedy jde o omyl. Zřejmě asi spletli jméno. Tušil jsem to. Čekám telegram od jistého Bristowa. Omlouvám se vám, pane, že jsem vás vyrušil. Sbohem."

Breslow se snažil protáhnout to mučení, ale spojenými silami jsme se ho zbavili.

„Takže," poznamenal jsem, „on ho neposlal. Kdyby to byl udělal a nechtěl, abychom o tom věděli, proč by to podepsal jménem? Máme zjišťovat, kým byl telegram podán? Anebo ušetříme energii a smíříme se s myšlenkou, že odesílatel ví, že existují telefonní budky?"

„Zatraceně," řekl Wolfe zatrpkle. „Zřejmě si chce někdo přihřát polívčičku. Nemůžeme si však dovolit jej nebrat na vědomí." Koukl na hodiny na stěně, které ukazovaly tři minuty po deváté. „Zjistěte, zda je pan O'Neill doma. Prostě se ho zeptejte – ne. Dejte mi ho."

ONeillův byt, luxusní činžák na Park Avenue, byl v telefonním seznamu a našel jsem číslo i jeho. Wolfe zvedl sluchátko a řekl mu o požadavku právního zástupce NSP Adamsona a napovídal mu spoustu o tom, jaké komplikace dovedou způsobit písemné zprávy. O'Neill prohlásil,

že mu jak písemná, tak i jiná hlášení mohou být ukradena, a oba se rozešli v dobrém.

Wolfe na chvíli přemítal. „Ne. Dnes večer ho už necháme na pokoji. Ale radši se mu zavěste na paty ráno, až bude odcházet. Kdybychom se rozhodli v sledování dále pokračovat, převezme to Orrie Cather."

13

Šlapat někomu stín sólově v New Yorku může dopadnout všelijak, a závisí to na okolnostech. Můžete si namáhat mozek a svaly při namáhavé desetihodinové šichtě, kdy udržujete kontakt jedině tak, že uplatníte všechny možné známé triky a vymyslíte si i několik dalších, načež se znenadání sledovaný ztratí v jediném okamžiku, kterému nic a nikdo nemohl zabránit. Anebo se vám může ztratit z očí hned v prvních pěti minutách, zejména když sledovaný ví, že mu někdo šlape stín. Nebo je také možné, že se v prvních pěti minutách usadí někde na židli, v kanceláři nebo v hotelovém pokoji, trčí tam celý den a je mu úplně fuk, že vy nevíte, co si počít nudou.

Takže nikdy nevíte předem, jak se to vystříbří, já ale byl plně připraven na dlouhý den prázdnoty plný, neboť byla neděle. Chvilku po osmé jsem usedl do taxíku, který s kapotou zaměřenou do města parkoval na Park Avenue u Sedmdesáté ulice, padesát kroků severně od vchodu do luxusního činžáku, v němž O'Neill bydlel. Byl jsem ochoten vsadit jedna k jedné, že tu ještě budeme trčet po šesti či dokonce ještě po dvanácti hodinách, i když jsem připouštěl, že máme jistou čáku na to, že o jedenácté zajdeme do kostela anebo ve dvě hodiny do restaurace na oběd. Nemohl jsem si ani spokojeně přečíst nedělní noviny, protože jsem musel merčit na domovní dveře. Taxikář byl můj starý známý. Herb Aronson, O'Neilla ovšem neznal. Čas plynul, mluvili jsme o všem možném a on mi nahlas předčítal z Timesů.

V deset hodin jsme se dohodli uzavřít sazku. Oba napíšeme na papírek čas, kdy stopovaný vystrčí nos z baráku, a ten, kdo se sekne o více minut, zaplatí druhému cent za každou minutu, o kterou se spletl. Herb mi zrovna podával útržek novin, abych napsal svůj odhad, když jsem uviděl O'Neilla vyjít na chodník.

„Necháme si to napříště. To je on," řekl jsem Herbovi.

Ať už O'Neill udělá cokoli, bude to zapeklité, protože nás vrátný už tou dobou znal nazpaměť. Už jednou zamával na Herba, aby si vzal rito, ale Herb ho odmítl. O'Neill se podíval směrem k nám, já skryl obličej v koutě, aby mě nepoznal, i kdyby měl tak dobrý zrak, načež řekl něco vrátnému a ten zavrtěl hlavou. Bylo to dost zapeklité, ovšem mohlo to dopadnout ještě hůře – O'Neill mohl popojít k nám na menší poradu.

Herb procedil koutkem úst: „Naše strategie je na draka. Vezme si taxík, my pojedem v závěsu, a když se vrátí domů, vrátný mu poví, že byl sledován."

„Tak co jsem měl tedy dělat?" optal jsem se ho. „Převléci se za květinářku, postavit se na nároží a prodávat narcisy? Příště to naplánuješ ty. Vůbec celé tohle sledování je vlastně oddechovka. Nastartuješ motor. Stejně se domů už nevrátí. Sbalíme ho pro vraždu ještě před slunce západem. Nastartoval jsi? Už má dopravce."

Vrátný hvízdal na píšťalku a nějaký taxík jedoucí na jih odbočil a nyní zastavoval u chodníku. Vrátný otevřel dveře, O'Neill nastoupil a taxík se rozjel. Herb zařadil rychlost a odstartovali jsme.

„Tohle," řekl Herb, „je průšvih. Vrcholný průšvih. Nemohli jsme k němu prostě dojet a zeptat se ho, kam má namířeno?"

„Protože nepoznáš průšvih, ani když ho vidíš," odvětil jsem. „Nemá sebemenší důvod myslet si, že ho sledujeme,ledaže by ho na to někdo byl upozornil, a v tom případě mu to stejně nikdo nerozmluví a jsme v rejži. Drž se drobet víc vzadu – stačí, aby nám neujel na křižovatkách."

Herb mě poslechl a zvládl vždy dopravní světla, jako kdyby to dělal jako hlavní povolání. Bylo nedělní dopoledne a dopravní ruch nebyl hustý, takže jsme projeli jenom dvě světla, než jsme přijeli na Čtyřicátou šestou ulici, kde O'Neilluv taxík zabočil doleva. O blok dál na Lexington Avenue zabočil doprava a za necelou minutku zastavil před vchodem Velkého ústředního nádraží.

Oddělovaly nás dva vozy. Herb zabočil doprava a zabrzdil a já vystoupil za zaparkovaným autem a zakřenil se na něho : „Neříkal jsem to? Bere do zaječích. Uvidíme se u soudu.“ Jakmile O’Neill zaplatil řidiči a přešel křížem chodník, opustil jsem úkryt.

Ještě stále jsem si od toho moc nesliboval. V té chvíli bych docela s chutí zamířil do Greenwich Village, přidal se k nějaké víkendové partě, dal si s nimi pár drinků a možná také poker. Nicméně O’Neill se netvářil,jako by uvažoval o lepším programu, poněvadž pochodoval dlouhým koridorem a nádražní halou jako člověk směřující za určitým cílem. Nedal nijak najevo, že má podezření, že je sledován. Nakonec se nezastavil u některého z východů na nástupiště, ale v hlavní úschovně zavazadel v mezaninu. Bloumal jsem opodál za rohem. Stálo před ním několik lidí, počkal, až přijde na řadu, potom podal zavazadlový lístek a za minutku mu byl předmět vydán.

I z těchto deseti metrů, kde jsem stál, vypadal ten předmět zajímavě. Byla to malá, hranatá kožená taška. Chopil se jí a vykročil. Nyní mě už tolik nezajímalo to, abych utajil svou přítomnost, o moc víc mi záleželo na tom, abych ho neztratil z očí. Přiblížil jsem se k němu a téměř jsem mu šlápl na paty, když pojednou zvolnil krok tak, že skoro zůstal stát, zastrčil si tašku pod plášť, hezky ji přidržel rukou a zapjal plášť. Pak pokračoval v chůzi. Nevrátil se ale ke vchodu na Lexington Avenue, ale vyšel na Čtyřicátou druhou ulici, na chodníku zahnul doleva a zamířil k stanovišti taxíků před hotelem Commodore. Pořád ještě mě nezmerčil. Po krátkém čekání přilákal taxík, otevřel dvířka, nasedl a chystal se dveře přibouchnout.

Rozhodl jsem se, že takhle tedy ne. Bylo by hezké, dovědět se, jakou adresu udá řidiči, pokud by si ji cestou nerozmyslel, ale to nebylo podstatné. Kdybych ztratil koženou tašku z očí, musel bych si sehnat práci jako pomocník Hattie Hardingové a jít přišívat knoflíky. Proto jsem sebou hodil, zachytil dveře, aby je nestačil zavřít, a pronesl jsem:

„Koukejme se, pan O’Neill! Jedete do města? Můžete mě svézt?“ Přisedl jsem k němu na sedadlo dozadu a nyní, abych taky odvedl svůj podíl práce, jsem dveře přibouchl.

Neshazuju ho, když řeknu, že byl vykulený. Mnoho lidí by se z toho vyjevilo. Ale vynasnažil se.

„No tohle, Goodwine! Kde se tu berete? Já – vlastně ne, nejedu nahoru do města. Mám zamířeno opačným směrem.“

„Tak už si to rozmyslete,“ zamručel na nás řidič.

„Na tom nezáleží,“ prohodil jsem k ONeillovi bodře, „chci vám pouze položit pár otázek ohledně té kožené tašky, co máte pod pláštěm.“ Řekl jsem řidiči: „Jeďte přímo. Na Osmé zabočte na jih.“

Řidič si mě změřil pohledem: „Nejste mý rito. Oč jde – chcete výpalné?“

„Ne,“ odpověděl mu O’Neill. „Je to v pořádku. Jsme přátelé. Jeďte.“

Taxík se rozjel. Nemluvili jsme. Přejeli jsme Vanderbiltovu ulici, chvíli jsme čekali u semaforu, kde se křižuje s Madison Avenue, když se O’Neill naklonil dopředu a řekl řidiči:

„Na Páté avenue zabočte na sever.“

Řidič byl natolik uražen, že neodpověděl, ale když jsme dojeli k Páté a naskočila zelená, zabočil doprava. Řekl jsem:

„Dobře, když chcete, ať je po vašem, ale myslel jsem si, že ušetříme čas, když rovnou pojedeme k Neru Wolfovi. Bude ještě zvědavější než já, co ta věcička obsahuje. Neměli bychom o tom pochopitelně diskutovat tady v taxíku, protože se řidiči nelíbíme.“

Znovu se naklonil k řidiči a udal mu adresu svého bytu na Park Avenue. Přemýšlel jsem o tom cestou kolem tří domovních bloků, načež jsem mu to neodhlasoval. Kapesní nůž byl mou jedinou zbraní. Ježto jsem od osmé hodiny ranní pozoroval domovní vchod, bylo dost pochybné, že se v O’Neillově bytě sešel výbor NSP, ale i kdyby se tam sešel, a především, jestliže byl přítomen i generál Erskine, dalo by mi to náramně moc práce, než bych odtud s tou taškou vykráčel. Proto jsem O’Neilla oslovil tlumeným hlasem:

„Heleďte se. Jestli je ten řidič ukázněný občan a z naší řeči nějak vyvodí, že tu jde o souvislost s vraždou, zastaví patrně u prvního poldy, kterého uvidí. Třeba i vy zrovna, toužíte po poldovi. Takže se rád dovíte, že ten váš nápad jet k vašemu bytu se mi ani zbla nezamlouvá, a že jakmile tam dojedem, vrátnému ukážu svůj průkaz, chytím vás pod paží a přiměju ho, aby zavolal devatenáctý

revír na Východní Šedesáté sedmé ulici 153, telefon Rhinelander čtyři čtrnáct čtyřicet pět. Vznikne z toho rozruch. Nebude líp setřást tohohle naslouchače a prodiskutovat si to na lavičce na sluníčku? Taky jsem si povšiml, jak se vám zablýskalo v očích, radši to ale nezkoušejte. Jsem o dobrých dvacet let mladší a každé ráno cvičím.“

Odložil výraz tygra připraveného ke skoku, naklonil se k řidiči a řekl:

„Zastavte tady.“

Sice jsem pochyboval, že má při sobě bouchačku, ale přesto jsem nechtěl, aby zbytečně sahal do kapes, takže jsem taxík zaplatil sám. Byli jsme na Šedesáté šesté ulici.

Když taxi odfrčelo, přešli jsme přes Pátou avenue, došli k jedné z laviček u zdi, kterou je obehnaný Central Park, a usedli. Levou paží pevně tiskl předmět schovaný pod pláštěm.

Řekl jsem: „Bylo by nejjednodušší, kdybych si to mohl zvenčí i zevnitř prohlídnout. Jestli v tom máte máslo z černého trhu, pámbů vás potěš.“

Pootočil se, aby se mi podíval do tváře jako muž muži. „Řeknu vám něco, Goodwine.“ Vybíral slova. „Nezačnu vám vykládat, že se na vás zlobím, poněvadž jste mě sledoval, a podobné výklady.“ Myslel jsem si, že nevybírá zrovna vhodná slova, protože se opakuje, ale jsem natolik vychovaný, že jsem ho nepřerušoval. „Ale můžu vám vysvětlit, že jsem se k té tašce dostal naprosto nevinně – naprosto! A o jejím obsahu nevím víc než vy – nemám o tom ani tušení!“

„Tak se do ní podívejme a uvidíme.“

„Ne.“ Byl neoblomný. „Pokud víte, je to můj majetek –“

„Opravdu?“

„Pokud víte, je to můj majetek a mám právo se do ní podívat beze svědků. Myslím tím morální právo. Uznávám, že to nemůžu právně zdůvodnit, protože jste navrhl, že se obrátíte na policii, což je ovšem správné podle zákona. Ale morální právo opravdu mám. Nejdřív jste navrhl, abychom s taškou šli k Neru Wolfovi. Myslíte, že by to policie schvalovala?“

„Ne, určitě ale on.“

„O tom nepochybuji.“ O’Neill se nyní rozjel, mluvil vážně a přesvědčivě. „Leč jak vidíte, ani jeden z nás se nechce vlastně obracet na policii. Takže vlastně máme totožné zájmy. Je to pouze otázka postupu. Pohleďte na to ze svého osobního hlediska: jde vám o to, abyste mohl předstoupit před svého zaměstnavatele a říci mu: ‚Poslal jste mě splnit určitý úkol, já jej splnil a zde je výsledek,“ a pak mu tuhle koženou tašku předáte, a když si přejete, půjdu s vámi. Nechcete to takto učinit?“

„Zajisté. Tak jdeme.“

„Půjdeme. Ujišťuji vás. Good wine, že půjdeme.“ Byl tak upřímný, až to bylo skoro trapné. „Ale záleží tolik na tom, kdy půjdeme? Teď, anebo až o čtyři hodiny později? Ovšem, že na tom nesejde! Jaktěživ jsem nezrušil svůj slib. Jsem podnikatel a základem amerického podnikání je bezúhonnost – naprostá bezúhonnost. A tak se dostáváme zase k mému morálnímu právu v této věci. Navrhuji vám toto: odebereme se do mé kanceláře v čísle 1270 v Šesté avenue. Přijďte tam pro mne ve tři hodiny, anebo já se s vámi sejdu, kde budete chtít, přijdu s koženou taškou a odneseme ji Nerovi Wolfovi.“

„Já ne –“

„Okamžik. Ať si mám sebevětší morální právo, to, že mi vyjdete vstříc, si zasluhuje uznání a ocenění. Až se ve tři hodiny sejdeme, předám vám v hotovosti jeden tisíc dolarů. A nezmínil jsem se ještě o něčem: zaručuji se vám, že Wolfe se o tomto čtyřhodinovém zdržení vůbec nedozví. To se snadno zařídí. Kdybych těch tisíc dolarů měl u sebe předal bych vám je hned nyní. Jaktěživ jsem nezrušil daný slib.“

Koukl jsem se na hodinky a apeloval, jsem na něj: „Zvyšte to na deset tisíc.“

Neomráčilo ho to, pouze se ho to bolestně dotklo, ovšem ne natolik, aby se rozčilil. „To je vyloučeno,“ prohlásil, ne však urážlivým tónem. „Naprosto vyloučeno. Jeden tisíc, to je maximum.“

Zakřenil jsem se na něj. „Bylo by zábavné licitovat, abych viděl, jak vysoko až půjdete, je však za deset minut jedenáct, čili za deset minut se vrátí pan Wolfe do kanceláře a nerad ho nechávám čekat. Máte smůlu, že dnes je neděle a já v neděli neberu nikdy úplatky. Pusťte to z hlavy. Máte

jenom několik možností: Vy a já a ten předmět, co máte pod pláštěm, půjdeme okamžitě k panu Wolfovi. Anebo mi ten předmět dáte, já mu jej odnesu a vy zatím jděte na procházku nebo si hodíte dvacet. Anebo zavolám na strážníka tamhle na protější straně ulice a řeknu mu, aby telefonoval na revír, což se mi z toho ze všeho nejméně zamlouvá, vy ovšem máte své morální právo. Až dosud jsem neměl naspěch, ale pan Wolfe bude co nevidět v kanceláři, takže vám dávám dvě minuty na rozmyšlenou.“

Udělal další pokus. „Čtyři hodiny! To je všecko! Dám vám pět tisíc, „půjdete se mnou a já vám je odevzdám –“

„Ne. Nechte toho. Říkal jsem vám, že je neděle, že? No, tak, sem s tím.“

„Nespustím tu tašku z očí.“

„Jak si přejete.“ Zvedl jsem se, šel k okraji chodníku a postavil se tak, abych jedním okem mohl sledovat přijíždějící taxíky a druhým O’Neilla. Zakrátko jsem zamával na volný taxík, který přijel k chodníku a zastavil. Patrně už řadu let O’Neill neučinil nic, s čím by tak velice nesouhlasil, jako nyní, když vstal, šel k taxíku a nasedl. Ale udělal to. Přisedl jsem k němu a sdělil řidiči adresu.

14

Deset dutých černých válečků o průměru asi sedm a půl centimetru a patnáct centimetrů dlouhých stálo ve dvou vyrovnaných řadách na Wolfově psacím stole. Vedle nich s otevřenou klopnou ležela trochu odřená a opotřebovaná taška z dobré silné kůže. Na vnější straně klopny byla vytlačena velká čtyřka. Na vnitřní straně byl vlepen štítek:

ÚŘAD KONTROLY CEN
POTOMAC BUILDING
WASHINGTON D. C.

Na štítek někdo na stroji velkými písmeny naklepal:

KANCELÁŘ ŘEDITELE CHENEYHO BOONA.

Seděl jsem za svým psacím stolem a Wolfe za svým. O’Neill přecházel sem a tam po kanceláři s rukama v kapsách kalhot. Nepanovalo žádné přívětivé ovzduší. Referoval jsem Wolfovi podrobně, včetně poslední O’Neillovy nabídky pěti táců, a Wolfe byl natolik domýšlivý, že jakýkoli pokus mě podmáznout vždy považoval za osobní urážku, ne mojí osoby, ale svojí. Mnohdy jsem dumal, komu by asi přišil vinu, kdybych jednou nějaký úplatek přijal, zda sobě nebo mně.

Bez diskuse zamítl O’Neillovo tvrzení, že má morální právo si vyslechnout jako první záznam na válečcích, a když O’Neill pochopil, že je to beznadějné, jeho tvář nabyla takového výrazu, že jsem se rozhodl ho radši pro jistotu prohledat. Neměl žádnou zbraň, ale tím se ovzduší nevylepšilo. Pak se vyskytl problém, jak ty válečky přimět k řeči. Zítra byl všední den, takže by to nečinilo žádné potíže, ale dnes byla neděle. O’Neill našel východisko. Ředitel společnosti Stenophone byl členem NSP a O’Neill se s ním znal. Bydlel v Jersey. O’Neill mu zatelefonoval, ale neprozradil mu žádné nepatřičné podrobnosti. Přemluvil ho, aby zavolal vedoucímu své newyorské filiálky a vzorkovny, který bydlel v Brooklynu, a přikázal mu, aby ze vzorkovny dodal jeden diktovací stroj do Wolfovy kanceláře. Takže jsme tady seděli a čekali – totiž Wolfe a já jsme seděli a O’Neill přecházel po místnosti.

„Pane 0’Neille,“ Wolfe pootevřel oči jen tolik, kolik bylo třeba. „To vaše pochodování mě velice rozčiluje.“

„Neopustím tuto místnost,“ prohlásil O’Neill, nezastavil se však.

„Mám ho svázat?“ nabídl jsem se.

Wolfe mě ignoroval a řekl O'Neillovi: „Patrně budeme čekat hodinu nebo ještě déle. Jak mám rozumět vašemu tvrzení, že jste tuto věc nabyl bezelstně? Nechcete mi to nyní vysvětlit? Jakým způsobem jste ji nabyl bona fide?"

„Vysvětlím to, až se mi bude chtít."

„Nesmysl. Nepovažoval jsem vás za ťulpasa."

„Jděte k čertu."

To Wolfa vždycky dopálilo. Promluvil ostře: „Tak jste přece jen ťulpas. Máte jenom dvě možnosti postavit se na odpor panu Goodwinovi a mně: svou vlastní tělesnou zdatnost, anebo tak, že se obrátíte na policii. V prvním případě nemáte žádnou naději: pan Goodwin vás dokáže svázat do kozelce a postavit do kouta. Pomyšlení zavolat policii se vám zřejmě nezamlouvá. Nechápu proč, protože jste se ničím neprovinil. Tak co tedy odpovíte na toto: až přivezou ten přehrávač a naučíme se s ním manipulovat a až ředitel odejde, pan Goodwin vás vynese na zápraží, vrátí se a uzamkne za sebou dveře. Potom si přehrajeme válečky."

O'Neill se zastavil, vytáhl ruce z kapes, opřel se dlaněmi na stůl a zamračil se na Wolfa.

„To neuděláte!"

„Já ne. Ale pan Goodwin."

„Čert vás vem!" Zůstal v této pozici asi pět sekund, potom se pomalu vzpřímil. „Co vlastně chcete?"

„Chci vědět, kde jste získal tuhle věc."

„Dobrá, já vám to povím. Včera večer –"

„Okamžik. Archie, váš poznámkový blok. Můžete mluvit, pane."

„Včera večer kolem půl deváté mi v bytě zazvonil telefon. Volala nějaká žena. Představila se jako Dorothy Ungerová, stenografka v newyorské kanceláři Úřadu kontroly cen. Řekla, že se dopustila hrozného omylu. Vložila prý do obálky adresované mně přílohu dopisu určeného někomu jinému. Řekla mi, že si na to vzpomněla, teprve když přišla domů, a jestli se to doví její šéf, může přijít o místo. Požádala mě, abych jí po obdržení obálky vrátil poštou přílohu na její domácí adresu, kterou mi uvedla. Zeptal jsem se, o jakou přílohu běží, načež mi řekla, že je to potvrzenka na balík z úschovny zavazadel na Grand Central Station. Položil jsem jí ještě několik otázek a slíbil jí, že její žádosti vyhovím."

Wolfe ho přerušil: „A samozřejmě jste jí později zavolal."

„To jsem nemohl. Řekla mi, že nemá telefon a volá z budky. Dnes dopoledne jsem obdržel obálku a příloha byla –"

„Dnes je neděle," zavrčel Wolfe.

„Sakra, já vím, že je neděle! Bylo mi to doručeno jako expres. Uvnitř byl oběžník o cenových stropech a ta příloha. Kdyby byl všední den, spojil bych se s kanceláří UKC, dnes ovšem neúřadují." O'Neill mávl netrpělivě rukou. „Copak na tom záleží, co bych byl udělal anebo co jsem si myslel? Víte, co jsem udělal. Víte o tom nepochybně víc než já, protože jste celou věc nastrojil!"

„Rozumím." Wolfe povytáhl obočí. „Vy si tedy myslíte, že jsem to nastrojil já?"

„Ne." O'Neill se znovu opřel o psací stůl. „Vím, že jste to nastrojil! Jak se to zběhlo? Nebyl Goodwin přímo na místě? Uznávám, provedl jsem hloupost, že jsem k vám v pátek přišel. Obával jsem se, že jste přistoupil na to, že všechno narafičíte tak, aby pachatelem vraždy byl někdo z UKC anebo alespoň někdo, kdo nemá nic společného s NSP. A vy jste se chystal – jinak to být nemohlo – hodit všechno na krk některému členu NSP! Mně! Pak se nedivím, že mě považujete za ťulpase!"

Prudce se narovnal, zamračil se na Wolfa, otočil se, zamračil se na mne, přistoupil k červené klubovce, spustil se. do ní a zcela změněným, klidným a vyrovnaným hlasem řekl:

„Ovšem poznáte, že žádný ťulpas nejsem."

Tento aspekt." řekl Wolfe a zachmuřil se,..je poměrně bezvýznamný. Tu obálku, kterou vám ráno doručili jako spěšnou zásilku – máte u sebe?"

„Nemám."

„Kde ji máte? Doma?"

„Ano.“

„Zatelefonujte tam a povězte někomu, aby ji sem přinesl.“

„Ne. Dám tu obálku prozkoumat některému detektivovi, ale nikoli vám.“

„Pak neuslyšíte to, co nám prozradí válečky,“ vysvětloval Wolfe trpělivě. „Musím vám to pořád opakovat?“

Tentokrát se O’Neill nepokoušel přít. Přistoupil k telefonu na mém psacím stole, vytočil číslo, někdo se přihlásil a on řekl nějaké osobě, které říkal Zlato, aby po zvláštním poslovi doručila jistou obálku ležící na prádelníku do kanceláře Nera Wolfa. Překvapilo mě to. Vsadil bych pět k jedné, že taková obálka vůbec neexistuje, a jedna k jedné, že z prádelníku zmizela, protože spadla na podlahu a služebná si myslela, že ji může vyhodit.

Když se O’Neill vrátil do červené kožené klubovky, Wolfe řekl: „Zjistíte, že bude dost nesnadné někoho přesvědčit, že mě a pana Goodwina podezříváte, že jsme to nastrojili. Je-li tomu tak, proč jste netrval na tom, že půjdete na policii? Pan Goodwin tam chtěl jít.“

„Nechtěl,“ O’Neill zachoval klid. „Jenom vyhrožoval, že tam půjdeme.“

„Ale výhrůžka zapůsobila. Proč zapůsobila?“

„Víte zatraceně dobře, proč zapůsobila. Protože jsem chtěl slyšet, co je na válečcích.“

„To jste opravdu velice chtěl. Stálo vám to za pět tisíc dolarů. Proč?“

„Musím vám to povídat?“

„Ne. Nemusíte. Víte, jak situace vypadá.“

O’Neill polkl. Během třiceti minut nejméně třicetrát polkl slova „jděte k čertu“. „Protože se oprávněně domnívám a vy rovněž, že jsou na nich zachyceny důvěrné diktáty Cheneyho Boona a že snad nějak souvisejí s tím,co se mu stalo, a v tom případě bych rád znal jejich obsah.“

Wolfe vyčítavě potřásl hlavou. „Nejste důsledný. Předevčírem, když jste seděl v tomtéž křesle, jste prohlásil, že vy, členové NSP, s tím nemáte nic společného a že se vás to vůbec netýká. A dále: nepokoušel jste se podplatit pana Goodwina proto, aby vám dovolil vyslechnout to, co je na válečcích. Snažil jste se ho podplatit, abyste válečky měl čtyři hodiny sám pro sebe. Chtěl jste nás všechny předstihnout – policii, FBI a také mne?“

„Ano, to jsem chtěl, pokud tomu chcete říkat předstihnout. Nedůvěřoval jsem vám předtím a nyní…“

Z jeho tónu bylo patrné, že nás považuje za slizkou a odpornou žoužel.

Mohl bych tu opakovat všechno, neboť to mám stále ještě v poznámkovém bloku, nestojí to ovšem za to. Wolfe se rozhodl, podle všeho spíše proto, aby zabil čas, než z nějakého jiného důvodu, že si důkladně posvítí na tu epizodu s telefonátem Dorothy Ungerové a na obálku. Probíral to s O’Neillem ze všech možných stran a O’Neill odpovídal, třebaže musel držet pevně na uzdě své nejprudší instinkty a sklony, neboť věděl, že musí, jestliže si chce poslechnout záznamy na válečcích. To věčné opakování mě tak otrávilo, že když zazněl domovní zvonek, uvítal jsem toto vyrušení z povícero příčin.

O’Neill vyskočil z klubovky a doprovodil mě k domovnímu vchodu. Na zápraží stála žena středního věku s hranatou tváří a měla na sobě tmavočervený plášť. Pozdravil ji jako Gretty, převzal obálku, kterou mu dala, a poděkoval jí.

Když jsme se vrátili do kanceláře, dovolil Wolfovi a mně, abychom si obálku prohlédli, ale držel se poblízku. Byla to normální úřední obálka newyorské kanceláře IIKC s O’Neillovym jménem a adresou jeho bydliště napsanými na stroji. Vpravo nahoře nad doložkou o trestním portu byla třícentová známka a o několik centimetrů dále vlevo bylo nalepeno dalších pět třícentových známek. Pod nimi bylo tiskacím písmem modrou tužkou připsáno EXPRES. V obálce byl cyklostylovaný oběžník UKC s datem 27. března, v němž byly uvedeny cenové limity dlouhého seznamu měděných a mosazných výrobků.

Wolfe vrátil obálku O’Neillovi a on si ji zastrčil do kapsy. Poznamenal jsem: „Ti pošťáci jsou stále nedbalejší. Známku v rohu orazítkovali a ostatní ne.“

„Cože?“ O’Neill vytáhl obálku z kapsy a zíral na ni. „Co je na tom?“

„Nic," řekl Wolfe úsečně. „Pan Goodwin se rád vytahuje. Nic to nedokazuje."

Nechápal jsem, proč bych také trochu nepomohl zabít čas, a nemám rád, když Wolfe pronáší osobní poznámky před cizími lidmi, navíc když běží o nepřítele, takže jsem otevřel ústa, abych něco opáčil, když znovu zazněl zvonek. Když jsem šel otevřít, šel O'Neill se mnou. Mohli byste si myslet, že se na tuhle práci zacvičuje.

Byl to pracovník firmy Stenophone. O'Neill ho uvítal, zmínil se o řediteli, omluvil se, že v neděli obtěžuje a tak podobně, a já jsem pomohl dopravit stroj dovnitř. Nebyl nijak těžký, neboť O'Neill do telefonu vysvětlil, že nahrávač nepotřebujeme. Podvozek přehrávače byl na kolečkách a stejně nevážil víc než čtvrt metráku. Pracovník firmy Stenophone přivezl stroj do kanceláře, představili jsme ho Wolfovi, a za necelých pět minut nám vysvětlil, jak se s přehrávačem manipuluje. Zřejmě neměl chuť otálet déle, než bylo nutno, a tak jsme ho propustili.

Vyprovodil jsem návštěvníka a vrátil se do kanceláře. Wolfe mi naznačil pohledem, že mám být ve střehu, a řekl:

„A nyní, Archie, podejte panu O'Neillovi klobouk a plášť. Odchází."

O'Neill na něj na okamžik vytřeštil oči, načež se rozesmál či aspoň nějak halasně zareagoval. Byl to první opravdu nepříjemný zvuk.

Abych si ho lépe změřil, dvěma rychlými kroky jsem se k němu přiblížil. O'Neill hbitě o tři kroky ustoupil. Zastavil jsem se a zakřenil se na něho. Pokoušel se podržet na očích mne a Wolfa zároveň.

„Takhle to tedy je," řekl velice sveřepě. „Vy si myslíte, že na Dona O'Neilla ušijete boudu. Radši to nezkoušejte."

„Fuj!" Wolfe mu pohrozil ukazováčkem. „Nedal jsem vám žádné ujištění, že vám dovolím si ten záznam vyslechnout. Bylo by jistě nenáležité dovolit funkcionáři NSP, aby uslyšel důvěrné diktáty ředitele UKC, i když se to stalo poté, co tohoto ředitele někdo zavraždil. Kromě toho jste zase nedůsledný. Před chvílí jste prohlásil, že mi nedůvěřujete. Řekl jste to patrně zřejmě proto, že mě nepokládáte za hodného důvěry. Nyní říkáte, že jste pohoršen tím, že nejsem důvěryhodný. Jste zcela nedůsledný." Opět mu pohrozil prstem. „Nuže, pane? Odejdete radši pod vlastní párou?"

„Neopustím tuto místnost,"

„Archie?"

Vykročil jsem k O'Neillovi. Tentokrát necouvl. Na tváři mu bylo vidět, že kdyby měl při sobě něco, co by mohl nějak použít, ani chvíli by nezaváhal. Uchopil jsem ho za rameno a řekl: „Pojďte, Archie vás doprovodí. Vážíte aspoň devadesát kdo. Nemám chuť vás vynést."

Rozehnal se pravačkou na mou čelist, alespoň to měl v úmyslu, byl však příliš pomalý, takže by zasáhl pouze něco pevně přibitého. Ignoroval jsem to a chystal jsem se ho obejít a uchopit zezadu, když ten mizera vyrazil vpřed a kopl mě. Chtěl kopnout vysoko a strefil se mi do kolena. Netvrdím, že to velice bolelo, ale lidi, co kopou, nemám rád. Zasadil jsem mu tedy jednu levačkou, poněvadž z té strany jsem ho měl blíž po ruce, jednu pod ucho, až zavrávoral a opřel se o polici s knihami. Myslel jsem, že mu to k pochopení postačí, on se však odpotácel zpátky a zase mě chtěl kopnout. Pravačkou jsem mu zasadil další ránu do krku, abych si neodřel klouby. Znovu se zapotácel a klesl na podlahu.

Požádal jsem Wolfa, aby zazvonil na Fritze, ať mi otevře dveře, zpozoroval jsem však, že Fritz už stojí u dveří. Uchopil jsem bezvládného nepřítele za kotníky a odtáhl k domovním dveřím a na zápraží před domem. Fritz mi podal jeho plášť a klobouk, hodil jsem oboje za ním, vrátil se do haly a uzamkl dveře.

V kanceláři jsem se zeptal Wolfa: „Je také členem výkonného výboru, anebo byl pouze předsedou banketního výboru? Pokoušel jsem si na to vzpomenout, když jsem ho vlekl ven"

„Nemám rád rvačky," řekl Wolf nevrle. „Neříkal jsem vám, abyste ho zmlátil."

„Chtěl mě kopnout. A taky mě kopl. Příště si to vyřiďte sám."

Wolfe se otřásl. „Spusťte ten stroj."

15

Přes hodinu jsme přehrávali těch deset válečků, když do toho nepočítáme dobu oběda.

Prvně jsem pustil rychlostí, kterou nám doporučil náš instruktor, ale za několik sekund mi Wolfe nařídil, abych chod přehrávače zpomalil. Slyšel jsem Cheneyho Boona v rozhlase a tak jsem předpokládal, že záznam na válečcích bude znít zhruba stejně, třebaže si však hlasy byly dosti podobné, zdálo se, že je záznam ve vyšší tónině, a slova zněla zřetelněji. První váleček začínal takto:

„Šest – sedmdesát devět. Osobní. Milý pane Pritcharde, velice vám děkuji za dopis, rozhodl jsem se však,že si chesepeackého loveckého psa nekoupím, ale že to zkusím s irským setrem. Nemám nic proti chesepeackým loveckým psům a vlastně ani nevím, proč jsem se takto rozhodl, patrně pouze proto, že to byl okamžitý nápad. S pozdravem. Šest – osmdesát. Milá paní Ambrusterová. Dobře se pamatuji na ten příjemný den a večer, který jsem prožil vloni na podzim v St. Louis, a velice lituji, že se jarního zasedání vaší ušlechtilé organizace nebudu moci účastnit. Jakmile přijedu do St. Louis, určitě se vám ohlásím. Požadované materiály vám urychleně zasíláme, a kdyby nepřišly včas, rozhodně mě o tom zpravte. Upřímně vás zdravím a přeji vašemu zasedání úspěch. S úctou. Šest – osmdesát jedna. Záznam – ne, radši napište dopis všem oblastním ředitelům. Každému jmenovitě. Prosím, okamžitě vraťte zdejšímu úřadu exempláře předem vydané informace pro tisk z 25. března týkající se domácích potřeb. Tato informace se ruší a nebude se rozesílat. Odstavec. V souvislosti s předčasným zveřejněním některých částí této informace v tisku přichází opět na přetřes problém, zda mají být na oblastní úřadovny zasílány předem informace. Žádám vás, abyste ve vašem úřadě neprodleně vyšetřil, jak se postupovalo s předem rozeslanými exempláři uvedené informace pro tisk, a podrobnou zprávu o výsledku šetření předložte přímo mně. Vaše hlášení očekávám nejpozději do 28. března. Podpis. Šest – osmdesát dva. Vážený pane Maspero, velice vám děkuji za dopis ze 16. t. m. a ujišťuji vás, že budu jeho obsah pokládat za důvěrný. Bylo by to ovšem nemožné, kdyby se vaše informace využila při správním řízení, které bych mohl zahájit z titulu výkonu své funkce, i když jsem si dobře vědom toho, s jakými potížemi je spojen každý pokus …“

Tento dopis byl tak dlouhý, že by na něj nestačily ani dvě strojem hustě psané strany, takže na válečku zůstalo pouze místo pro další dva dopisy a interní oběžník. Když váleček doběhl, vytáhl jsem ho ze stroje a vrátil na místo v řadě, potom jsem vzal váleček číslo dvě, přičemž jsem poznamenal:

„Asi jste si povšiml, že Boone zřejmě rozesílal dopisy raketou a předpokládal, že oblastní ředitelé budou fungovat jako namydlené blesky.“

Wolfe zasmušile přikývl: „Byli jsme převezeni.“ Předklonil se a koukl na stolní kalendář: „Je vyloučeno, že by to diktoval odpoledne toho dne, kdy byl zavražděn, tedy 26. března. Uložil oblastním ředitelům, aby provedli šetření a hlášení mu podali do 28. března. Bylo to určeno všem oblastním ředitelům, tedy i ředitelům na pacifickém pobřeží. I když připustíme, že letecká pošta jde rychle a na to prošetření budou mít pouze jeden den, což se mi zdá málo, mohl ten dopis diktovat nejpozději 23. března, ale podle všeho o několik dní dříve.“

Zhluboka si povzdechl. „Proklatě. Doufal jsem …“ Sevřel rty a zamračil se na koženou tašku. „Ta žena říkala čtyři, že?“

„Máte na mysli slečnu Guntherovou?“

„K čertu, co myslíte, koho asi můžu mít na mysli?“

„Myslím, že máte na mysli slečnu Phoebe Guntherovou. Jde-li o ni, tak ano. Řekla, že těch kožených tašek je dvanáct a že ta, kterou jí odevzdal Boone v místnosti vraždy, měla vyražené číslo čtyři. Řekl jí, že v tašce jsou válečky, které nadiktoval toho dne odpoledne ve své washingtonské kanceláři. Takže se zdá, že si někdo zahrál na škatule, škatule, hejhejte se. Jsme moc zklamaní a necháme toho, anebo si vyslechneme číslo dvě?“

„Spusťte to.“

Pokračoval jsem v koncertu. Na konci šesté věty nás přerušil oběd a po nenuceném, ale nepříliš veselém jídle jsme se vrátili do kanceláře a dohráli opus. Nikde se nevyskytlo nic zajímavého, třebaže na některých válečcích se nepochybně mluvilo o důvěrných věcech: ale pokud šlo o opěrné body, které by pomohly při vyšetřování vraždy, nedal bych za ně ani zlámanou grešli. Kromě prvního byly ještě na dalších čtyřech válečcích nezvratné důkazy, že je Boone nadiktoval před 26. březnem.

Nemohl jsem Wolfovi zazlívat, že byl deprimován. Kromě všech ostatních komplikací existovalo nejméně osm možných vysvětlení, proč v kožené tašce číslo čtyři, když se našla, byly válečky nadiktované dříve než v den vraždy. Nejjednodušším z nich bylo, že když Boone odcházel z washingtonské kanceláře toho odpoledne, omylem odnesl nesprávnou tašku. A to se ani nezmiňuji o základní otázce, na kterou jsem vůbec neměl dohad, tím méně odpověď: jsou tyto válečky pouze vedlejší epizodou, anebo patří k hlavnímu představení?

Když se Wolfe naklonil ve svém křesle a trávil, nezkušenému oku, ovšem ne mně, by se mohlo zdát, že tvrdě spí. Když jsem odsunul přehrávač do kouta, aby nepřekážel, ani se nehnul. Když jsem popošel k jeho psacímu stolu a začal válečky ukládat do pouzder v tašce, rozevřel víčka natolik, že se objevila malá štěrbina.

Zavrtěl hlavou. „Radši je sjeďte ještě jednou a přepište. S třemi průklepy.“ Podíval se na nástěnné hodiny. „Za pětatřicet minut jdu nahoru. Potom se do toho dejte.“.

„Ano pane.“ Byl jsem navztekaný. „Očekával jsem to.“

„Očekával? Já ne.“

„Nečekal jsem, že ty válečky budou historicky cenné. Očekával jsem, že je budu muset přepsat na stroji. Takhle hluboko jsme v tomhle případě klesli.“

„Nepopouzejte mě. Jsem osel, že jsem ten případ převzal. Mám tolik orchidejí Cattleya, že je nemám kam dát, a mohl jsem jich pět set prodat za dvanáct tisíc dolarů.“ Otevřel oči do poloviny. „Jakmile to dopíšete, odneste válečky panu Cramerovi a povězte mu, jak jsme je získali.“

„Mám mu říci všechno?“

„Ano. Ale než k němu půjdete, ještě něco napište. Vezměte si blok. Ten dopis rozešlete všem, kteří tu v pátek večer byli.“ Zamračeně hledal slova a za chvíli začal diktovat. „Protože jste přijal mé pozvání a přišel v pátek večer do mé kanceláře, jakož i vzhledem k tomu, že ve vaší přítomnosti byly vysloveny pochybnosti o výpovědi slečny Guntherové, že koženou tašku zapomněla na okně recepčního salónu, chci Vás tímto informovat o události, která se dnes odehrála. Odstavec. Pan Don O’Neill obdržel poštou lístek úschovny na balík uložený na Grand Central Station. Ukázalo se, že zavazadlo je dotyčnou koženou taškou s číslicí čtyři vyraženou na klopně, jak uvedla slečna Guntherová. Většina válečků, které byly v tašce, pan Cheney Boone však nadiktoval zřejmě dříve než 26. března. Zasílám vám tuto informaci na ospravedlnění slečny Guntherové.“

„To je všechno?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Cramer dostane záchvat.“

„To jistě. Dopisy rozešlete dříve, než k němu půjdete, a předejte mu kopii. Potom přiveďte slečnu Guntherovou.“

„Slečnu Phoebe Guntherovou?“

„Ano.“

„To je nebezpečné. Není to moc riskantní, že mi ji svěřujete?“

„To je. Ale chci ji vidět.“

„Tak dobře, to je vaše starost.“

16

Pachtil jsem se s tím přes dvě hodiny. Plných deset válečků. Tři průklepy. Nejen to: nebyl jsem na takové přepisování zvyklý a aspoň dvacetkrát jsem musel regulovat rychlost, než jsem našel pro sebe nejvhodnější. Když jsem to konečně dopsal a kolacionoval stránky, originál jsem odevzdal Wolfovi, jenž se mezitím vrátil do kanceláře, první dva průklepy jsem uložil do sejfu, třetí průklep jsem složil a zastrčil do kapsy. Potom jsem musel naklepat tucet dopisů a obálky. Když Wolfe dopisy pročetl, složil je, vložil do obálek a dokonce obálky také zalepil. Občas překypuje horečnou energií, která je nezvládnutelná. A už byl čas k večeři, ale rozhodl jsem se, že nebudu lelkovat při jídle s Wolfem v jídelně, a jen jsem si něco narychlo zakousl v kuchyni.

Zatelefonoval jsem oddělení pro vraždy, abych zastihl Crameřa a nemusel jednat s poručíkem Rowcliffem, jehož vraždu, jak jsem doufal, jednou budu vyšetřovat, a rovněž jsem zatelefonoval do bytu Phoebe Guntherové, abych si s ní umluvil schůzku, jenže aparát nikdo nebral. Vyjel jsem autem z garáže, nejprve na Osmou avenue, kde jsem podal dopisy na poštu, načež jsem zamířil na jih do Dvacáté ulice.

Byl jsem u Cramera deset minut, když řekl: „To vypadá slibně. Ať se propadnu!“

To ovšem ukazovalo jasně jako bílý den, v jaké situaci se nalézá – že vězí až po pás v bahně. Kdyby měl nějakou pevnou půdu na dosah anebo aspoň na dohled, vyrukoval by na mne se svými přednostními privilejemi a Wolfa a mne by zatracoval a posílal ke všem čertům, protože jsme plných devět hodin a čtrnáct minut zadržovali důkaz a tak dále, vyhrožoval by, vrčel a varoval nás. Místo toho se jednu chvíli zdálo, že odvrhne všechny zábrany a poděkuje mi. Zřejmě byl zoufalý.

Odešel jsem od Cramera stále ještě s průklepem záznamu v kapse, neboť nebyl určen pro něho. Jestliže jsem měl odvést Phoebe Guntherovou k Wolfovi, bylo nutné, abych se k ní dostal dříve než Cramer, a bylo pravděpodobné, že než se do něčeho pustí, bude se nejdřív chtít dovědět, co vlastně na těch válečcích je. Proto jsem mu jejich obsah jen naznačil a neprozradil mu, že máme přepis.

Nemařil jsem čas a rozjel se k Padesáté páté ulici.

Vrátný zatelefonoval do bytu a zase na mne překvapeně pohlédl, když se obrátil, aby mi oznámil, že jsem očekáván, a zavolal na obsluhu zdviže, že je to v pořádku. V bytě H v devátém patře mi Phoebe otevřela dveře a vpustila mě dovnitř. Odložil jsem plášť a klobouk na židli a šel za ní do pokoje, kde v koutě při matném světle seděl Alger Kates.

Nepopírám, že si mnohdy nedávám před ústa ubrousek, ale jsem ochoten přít se s kýmkoli, kdo by mě nazval nevycválaným. Ovšem když jsem tu znovu spatřil Katese, řekl jsem to, co jsem řekl. Mohlo se to zřejmě vysvětlovat všelijak. Není pravda, že si mě Phoebe Guntherová otočila kolem prstu, faktem však zůstává, že jsem si změřil Algera Katese a zeptal se:

„Vy tady bydlíte?“

On si mě také změřil a odpověděl: „Pokud vás to zajímá, ano, bydlím tady.“

„Posaďte se, pane Goodwine.“ Phoebe se patrně usmála. Opřela se o polštářky na gauči. „Objasním vám to. Pan Kates zde opravdu bydlí, když přijede do New Yorku. Jeho žena si pronajala tento byt, protože Washington nesnáší. Zrovna nyní je na Floridě. Nedostala jsem v hotelu pokoj, proto se pan Kates nastěhoval ke svým známým na Jedenácté ulici a dovolil mi zde bydlet. Stačí to na moje ospravedlnění? A jeho?“

Cítil jsem se přirozeně trapně. „Půjdu s tím na bytový referát,“ řekl jsem, „a pokusím se v tom něco podniknout. Zatim mám ale trochu naspěch, závisí to na tom, jak bude inspektor Cramer netrpělivý. Když jsem vás před hodinou volal, nikdo nebral telefon.“

Natáhla ruku a vzala si cigaretu. „Také z toho se musím ospravedlnit? Vyšla jsem si ven něco zakousnout.“

„Volali vás z Cramerovy kanceláře od té doby, co jste přišla?“

„Ne.“ Zamračila se. „Shání mě? Kvůli čemu?“

„Bude s vámi chtít mluvit hned anebo co nejdříve.“ Povinnost mi ukládala, abych z ní nespustil oči a zaznamenal její reakci. „Zrovna jsem mu donesl tu tašku s válečky, kterou jste zapomněla v úterý na okně.“

Jsem přesvědčen, že můj hlas vůbec nezněl výhružně. Nevím, kde by se v něm vzala nějaká hrozba, neboť v té době jsem se nepovažoval za hrozbu pro slečnu Guntherovou. Přesto se Alger Kates pojednou zvedl, jako kdybych se proti ní rozehnal francouzským klíčem. Vzápětí se zase posadil. Slečna Guntherová zůstala sedět, ale cigareta, kterou nesla ke rtům, se prudce zastavila a svalstvo na její šíji ztuhlo.

„Tašku? I s válečky?“

„Ano, madam.“

„Vy jste – co je na nich?“

„Nu, to je dlouhá historie.“

„Kde jste je našel?“

„To je další dlouhá historie. Musíme si nyní pospíšit, protože inspektor Cramer už tašku má, každou chvíli pro vás může poslat, nebo vás přijde navštívit osobně, nebo si možná nejdřív ty válečky přehraje. Buď jak buď, pan Wolfe by s vámi chtěl mluvit ještě předtím, a protože jsem –“

„Vy tedy nevíte, co je na nich?“

Kates opustil šerý kout a přistoupil ke gauči, kde zůstal stát, jako kdyby se chystal odrazit nepřítele. Nevšímal jsem si ho a řekl jí:

„Ovšemže to vím. A pan Wolfe to rovněž ví. Opatřili jsme si přehrávač a přehráli si je. Jsou zajímavé, moc nám ovšem nepomohou Nejzajímavější na.nich je to, že nebyly namluveny v úterý, ale dřív – některé dokonce před týdnem anebo ještě dříve. Povím vám –“

„Ale to není možné!“

„Kdepak Možné a pravdivé. Já –“,

„Jak to víte?“

„Podle dat a různých jiných údajů. Zcela bezpečně.“ Vstal jsem. „Začínám být neklidný. Jak říkám, pan Wolfe vás chce vidět první. Cramer je nevypočitatelný, zejména když mu teče do bot, takže raději půjdeme. Když si přejete, může jít Kates s námi, aby vás chránil. V kapse mám přepis těch válečků, cestou se na ně můžete podívat a já vám řeknu –“

Zazněl zvonek. Slyšel jsem ho už dvakrát zvonit, sice zvenčí, a hned jsem věděl, oč kráčí.

Aby do toho hrom, pomyslel jsem si. Šeptem jsem se jí zeptal: „Očekáváte někoho?“

Zavrtěla hlavou a pohledem, kterým se mi podívala přímo do očí, jasně naznačila, že rozhodnutí přenechává mně. Ovšem, bylo to beznadějné. Ten, koho portýr vpustil, získal také patřičné informace. Nicméně, všechno stojí za pokus a proto jsem s prstem na rtech zůstal stát a hleděl na ně – přinejmenším jsem na Katese vrhl pohled. Svým výrazem bojovně naznačoval: tohle nedělám kvůli vám, vážený. Stáli jsme asi deset sekund bez hnutí jako u fotografa a potom se za dveřmi ozval zvučný a podrážděný hlas seržanta Purleyho Stebbinse, hlas, který dobře znám:

„Goodwine, ksakru, hněte sebou!’

Odpochodoval jsem ke dveřím a otevřel je. Bezohledně kolem mne prošel, sundal klobouk a pokoušel se předstírat, že je džentlmen.

„Dobrý večer, slečno Guntherová. Dobrý večer, pane Katesi.“ Pohlédl na ni. „Inspektor Cramer by vám byl velice vděčný, kdybyste mi dovolila, abych vás odvezl do jeho kanceláře. Má tam něco, co byste si měla prohlédnout. Řekl mi, abych vám oznámil, že jsou to válečky ze stenophonu.“

Stál jsem vedle něho. „Jdete rovnou na věc, viďte,Purley?“

„Hele,“ řekl a otočil svou hezkou, velkou prázdnou hlavu, „vy jste tady ještě? Měl jsem za to, že jste už odešel. Inspektor se potěší, až se dozví, že jsem vás tady nachytal.“

„Houby s octem,“ setřel jsem ho. „Slečno Guntherová, zajisté víte, že můžete dělat to, co uznáte za vhodné. Najdou se lidé, co si myslí, že když pro ně přijde nějaký městský zaměstnanec, musí jít s ním. To je omyl, leda kdyby měl patřičnou listinu, kterou ovšem nemá.“

„Je to pravda?“ zeptala se mě.

„Ano. Je to pravda.“

Vstala, když Purley vešel. Nyní přistoupila ke mně a podívala se mi přímo do očí. Nepotřebovala je moc zvedat, protože byly jenom o nějakých deset centimetrů níže než moje, takže ani ona ani já jsme se nemuseli příliš namáhat.

„Víte,“ řekla, „dovedete servírovat nápady, které se mi zamlouvají. Vím toho o poldech sice dost a o tom, jak se chovají k mocipánům a hlaváčům a pracháčům, a o vás toho vím málo, ale třebaže vašeho šéfa najalo NSP, skoro si myslím, že bych vám dovolila, abyste mi podržel kabelku, až si budu napravovat podvazek. Učiňte rozhodnutí za mne. Buď půjdu s vámi k panu Wolfovi, anebo půjdu s tímhle hromotluckým seržantem. Co řeknete, platí.“

Načež jsem udělal botu. Nemrzí mě tolik, že jsem spáchal chybu, protože věřím, že na cestě životem musíte okusit všechno, tedy udělat i nějaký ten omyl. Nyní ale přiznávám, že jsem tu hloupost neudělal ani ve svém ani ve Wolfově zájmu ani v zájmu případu, ale kvůli ní. Převelice rád bych ji doprovodil ke svému autu, zatímco by Purley klusal za námi a vrčel. Wolfovým největším potěšením bylo, když Cramera navztekal. Věděl jsem ovšem, že kdybych ji byl odvedl do Wolfova domu, Purley se venku utáboří, a jakmile ji Wolfe propustí, celou noc ji bude držet na policii, anebo kdyby tam nechtěla jít, jaktěživo ji nenechají na pokoji. Provedl jsem tedy tu botu, protože jsem si myslel, že by se slečna Guntherová měla pořádně vyspat. Sama mi totiž řekla, že čím je unavenější, tím lépe vypadá, a když jsem na ni teď hleděl, bylo mi jasné, že je téměř na konci sil.

Proto jsem řekl: „Velice si vážím vaší důvěry, kterou si také zasloužím. Podržte si kabelku, já zatím napravím podvazek. I když to nerad říkám, nyní bude lepší, když Cramerovo pozvání přijmete. Ještě se uvidíme.“

O dvacet minut později jsem vešel do kanceláře a oznámil Wolfovi:

„Purley Stebbins přišel k slečně Guntherové dřív, než jsem ji stačil odsunout, a byl jí sympatičtější než já. Je teď ve Dvacáté ulici.“

Nejenže jsem tedy udělal botu, ale navíc jsem zalhal svému šéfovi.

17

O pondělku by se, myslím, dala napsat celá kniha, kdybych povolil uzdu a chtěl uvádět všechno, co se zběhlo, a podle všeho také o každém dalším dni.

Hned ráno Wolfe dokázal, že pokračujeme, či přesněji řečeno, jak nepokračujeme, neboť ještě během snídaně si objednal do svého pokoje Saula Panzera a Billa Gora na důvěrnou instruktáž. Je to jeho zaběhaný trik, když se chce vyhnout mému popichování. Vycházel z teorie, že kdybych utrousil nějaké poznámky toho rázu, že se chová nečinně, či že se na něm projevuje stáří a podobně, umlčel by mě konstatováním, že pracuje jako čert, neboť dohlíží na Saula a Billa, kteří sbírají informace. A kromě toho že by bylo riskantní zasvěcovat mě do své práce, protože nedovedu ovládat obličej. Dopalovalo mě to mimo jiné také proto, že jsem věděl, že Wolfe ví, že to není pravda.

Informace, které až doposud dodali, nezmírnily nijak náš bědný úděl. Náruč slov naklepaných na stroji, vytištěných a cyklostylovaných, které Bill Gore přivlekl z NSP, by štáb rešeršérů magazínů Time a Life na týden zavalila prací a jinou cenu ten materiál vlastně ani neměl. Hlášení Saula Panzera o víkendu, který strávil v hotelu Waldorf, přesně odpovídalo očekávání: nikdo, kromě muže s iniciálami A. G., by neodvedl lepší práci, ale venkoncem se z toho všeho dalo vyvodit pouze jedno, že totiž nikde v celé budově se nenašel jediný vlas z vrahovy hlavy. Jak říkám, podle všeho mi nebylo nic do toho, zač Wolfe denně solí padesát dolarů.

Propagační oddělení se zase kymácivě postavilo na nohy, zhluboka se nadechlo a spustilo bojový pokřik. Times uveřejnily celostránkové oznámení, podepsané Národním sdružením průmyslu, které upozorňovalo, že Úřad kontroly cen nejenom stáhl z Američanů poslední košili, ale že se je chystá stáhnout také ž kůže. O vraždě se v inzertu nemluvilo, ale dalo se z něho vyčíst, že NSP musí Spojeně státy uchránit před záludnými a obmyslnými intrikami UKC a že je tudíž směšná představa,

že má NSP prsty v zavraždění Cheneyho Boona. Inzert měl jeden zádrhel, pokud se strategie týkalo, že totiž NSP bude spolupracovat jenom s těmi, kdo se s NSP ztotožňují v názoru na to, kdo tu košili má a kdo ne.

Kromě jiného jsem měl v pondělí problém s telefonováním, protože jsme měli spoustu telefonátů z města. Od božího rána jsem začal shánět Phoebe Guntherovou, ale vůbec jsem ji nesehnal. Nejprve v bytě na Padesáté páté ulici se nikdo nehlásil. O půl desáté jsem zkusil kanceláře UKC, kde mi řekli, že dosud ještě nepřišla, a nikdo zřejmě nevěděl, kdy se dostaví. O půl jedenácté mě informovali, že sice už přišla, je však u pana Dextera, abych prý zavolal později. Zavolal jsem ještě dvakrát a pořád byla u pana Dextera. O půl jedné už zase odešla na oběd: můj vzkaz, aby mě zavolala, jí vyřídili. O půl druhé nebyla ještě zpátky. O druhé hodině mi řekli, že se dnes už nevrátí, a nikdo z lidí, s nimiž jsem mluvil, nevěděl, kde je. Z toho všeho by se dalo usoudit, že jsem ťuťňa, který se dá snadno vodit za nos, ale zjistil jsem dvě věci: v UKC zřejmě nebyl člověk, od slečen v centrále až po oblastního ředitele, který by nevěděl, že Nero Wolfe je v službách NSP, jak to řekl Alger Kates, a podle toho také se mnou jednali. Když jsem se pokusil spojit s Dorothy Ungerovou, stenografkou, která v sobotu večer telefonovala Donu O'Neillovi a požádala ho, aby jí poštou poslal lístek z úschovny zavazadel vložený omylem do jeho obálky, nepovedlo se mi najít nikoho, kdo by byl alespoň přiznal, že vůbec o ní slyšel.

Telefonní společnost jistě toho dne na mých hovorech velice prodělala. Pokud šlo o telefonáty zvenčí, nebyla bilance lepší. Kromě běžných hovorů obvyklých u všech závažných případů, jako kupříkladu telefonáty mládenců od novin, kteří chtěli sedět v první řadě, až Nero Wolfe vyrukuje s bleskovým rozřešením, jsem měl všemožné tahačky s klienty kvůli Wolfovým dopisům oznamujícím, že se válečky našly. Inzert v Timesech naznačoval, že NSP je pevně semknutá fronta, telefonní hovory to však nepotvrzovaly. Každý přišel s něčím jiným. Winterhoff považoval za neopodstatněné tvrzení, že vzhledem k způsobu, jak se válečky našly, lze to pokládat za ospravedlnění slečny Guntherové; právě naopak posiluje to podezření, že slečna Guntherová lhala, neboť lístek z úschovny Don O'Neill obdržel v obálce UKC. Breslow byl samozřejmě natolik rozlícen, že volal dvakrát, jednou dopoledne a jednou odpoledne. Rozzlobilo ho, že jsme rozšířili informaci o válečcích. V zájmu spravedlnosti jsme si ji prý měli nechat pro sebe a pro policii. Obvinil nás, že chceme udělat dojem na výkonný výbor, že se snažíme ukázat, že za peníze, co jsme dostali, odvádíme nějakou práci a že ten dopis nic dobrého neslibuje, prý máme mít na zřeteli dvě věci: odhalit zločince a prokázat jeho vinu.

Dokonce i Erskinové – otec a syn – nebyli jednotní. Frank Thomas Erskine, otec, si ani nestěžoval ani nekritizoval. Chtěl pouze jedno – úplný text záznamu na válečcích. Nerozčiloval se, byl však nesmírně překvapen. Považoval situaci za zcela jasnou. NSP Wolfovi za jeho práci platilo a každá informace, kterou získal při plnění svého úkolu, je prý majetkem NSP a každý pokus upírat jim to, co jim patří, je zločinný, zlomyslný a ničemný. Naléhal, pokud se domníval, že má nějakou šanci, a když nepochodil, neprojevil sebemenší roztrpčení.

Synátor Ed byl nejstručnější a nejlegračnější. Všichni ostatní si přáli mluvit s Wolfem, ne pouze se mnou, Ed však řekl, že je mu to jedno, že se plně spokojí se mnou, a měl jenom jedinou otázku. Opáčil jsem, aby s ní vyrukoval, a on se mě optal: „Je prokázáno dostatečně spolehlivě to, že O'Neill obdržel lístek úschovny poštou, jak tvrdí?" Odpověděl jsem, že kromě O'Neillova ujištění jsme viděli také obálku, a samozřejmě policie si věc prošetřila a měl by se tedy na to spíš zeptat tam. Odpověděl, že mi mnohokrát děkuje, a zavěsil.

Celý den jsem čekal, že zavolá O'Neill, ten však mlčel jako hrob.

Celkově jsem nabyl dojmu, že výkonný výbor by učinil nejlépe, kdyby se sešel a rozhodl se o jednotném postupu.

Den uplynul, zešeřilo se a já jsem rozsvítil. Těsně před večeří jsem zkusil zavolat do Padesáté páté ulice, ale Phoebe Guntherová se neozvala. Večeřeli jsme déle než obvykle, s čímž je třeba počítat vždycky, když Wolfe neví kudy kam. K tomu, aby zaháněl všelijaké myšlenky, potřebuje více energie, takže se ještě více cpe, a nepustil mě ke slovu.

Po večeři jsem se vrátil do kanceláře a znovu jsem volal do Padesáté páté ulice, s týmž výsledkem. Natáhl jsem se na pohovku a snažil se vymyslet, jak zaútočit, abych způsobil výbuch Wolfovy činorodosti, když zazněl zvonek. Šel jsem k domovním dveřím a otevřel je dokořán, aniž jsem se předtím jednosměrným zrcadlovým sklem podíval ven. Pokud šlo o mne, každý mi byl vítaný, dokonce i Breslow, i když jen na kus přátelského hovoru.

Vešli dva muži. Řekl jsem jim, aby si odložili, došel jsem ke dveřím kanceláře a oznámil jsem: „Inspektor Cramer a pan Solomon Dexter.“ Wolfe si povzdechl a zamručel: „Uveďte je.“

18

Solomon Dexter byl vznětlivý. Jako úřadující ředitel UKC měl podle všeho více důvodů k tomu, aby vybuchoval, ať už to byl kupříkladu Kongres v letošním volebním roce či ten inzert NSP v dnešních ranních Timesech, o neobjasněné vraždě jeho předchůdce nemluvě, nicméně Wolfe nemá rád lidi se vznětlivým temperamentem. Proto zamračeně poslouchal, když po krátkém přivítání a bez jakéhokoli úvodu Dexter vybuchl:

„Vůbec tomu nerozumím! Prověřil jsem si vás u FBI i u armády a podle nich jste spolehlivý, mají o vás nejlepší mínění! A tady se spolčíte se špinavou cháskou lhářů a hrdlořezů, která nemá obdoby! Proklatě, co vás to napadlo?“

„Máte nervy nadranc,“ odpověděl Wolfe.

Dexter znovu explodoval: „Co s tím mají společného mé nervy? Nejšpinavější zločin v dějinách Spojených států, který spískala tahle bezohledná banda, a každý, doslova každý, kdo se spřáhne –“

„Prosím vás!“ vyštěkl Wolfe. „Nekřičte na mne. Jste rozčilen. Snad jste rozčilen právem, ale pan Cramer vás sem neměl vodit, dokud si neochladíte hlavu.“ Upřel pohled na Cramera. „Pane Cramere, co si ten pán přeje? Pokud si vůbec něco přeje?“

„Jo,“ zavrčel Cramer. „Myslí si, že jste to nějak s těmi válečky zfixloval. Prý, aby vznikl dojem, že UKC je po celou tu dobu měl a že se je pokusil podstrčit NSP.“

„Fuj! Myslíte si to také vy?“

„Já ne. To byste vy provedl obratněji.“

Wolfe opět pohnul očima. „Pane Dextere, jestli si přejete zvědět, zda jsem s těmi válečky nějak podvodně manipuloval, jednoznačně odpovídám, ne. Ještě něco?“

Dexter vytáhl kapesník z kapsy a otřel si obličej. Neviděl jsem na něm pot, venku bylo chladno a v místnosti míváme teplotu kolem 21 stupňů, zřejmě měl však pocit, že se musí otřít. Patrně se v něm probudil ten dřevorubec. Ruku spustil s kapesníkem v hrsti na kyčle a podíval se na Wolfa, jako kdyby se pokoušel vzpomenout si na další větu ve scénáři.

„V UKC není žádná Dorothy Ungerová zaměstnaná,“ prohlásil, „ani v New Yorku ani ve Washingtonu.“

„Bože dobrý.“ Wolfe se tvářil zoufale. „To je přece nabíledni.“

„Jak to myslíte, že je to nabíledni?“

„Myslím to tak, jak jsem to řekl. Ať už ten hokus pokus se zavazadlovým lístkem vymyslel kdokoli, pan O’Neill či někdo jiný, je zřejmé, že si Dorothy Ungerovou musel vymyslet.“

„To byste měl vědět vy,“ trval vztekle na svém Dexter.

„Nesmysl.“ Wolfe zakýval prstem, jako by ho chtěl odstrčit. „Pane Dextere, jestliže tu zamýšlíte sedět a soptit podezřením, radši se zvedněte a jděte. Obviňujete mě, že jsem se ‚spřáhl’ s bídáky. S nikým jsem se.nespřáhl’. Zavázal jsem se provést určitou práci, totiž vypátrat vraha a získat dostatek důkazů k tomu, aby mohl být odsouzen. Máte-li nějaké –“

„Jak jste daleko pokročil?’’ přerušil jej Cramer.

„Hm.“ Wolfe se uculil. Bývá naprosto nesnesitelný, když se takhle culí. „Dále než vy, jinak byste nepřišel.“

„Jo,“ opáčil Cramer sarkasticky. „Když jsme tu minule večer seděli, nebylo mi zcela jasné, proč jste ho neoznačil, abych ho zatkl.“

„Mně to také nebylo jasné,“ souhlasil Wolfe. „Chvíli se mi zdálo, že bych ho už dovedl označit, a právě v té chvíli řekl někdo něco nezvyklého, nemohl jsem ale –“

„Kdo to řekl a co to bylo?“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Ještě to prošetřuji.“ Pronesl to takovým tónem, jako kdyby 82. výsadkářský pluk na té věci pracoval po celém kontinentu. Uchýlil se k mírné výčitce: „Vy jste to rozbil a rozehnal je. Kdybyste se byl choval jako dospělý detektiv, ne jako rozladěné dítě, snad bych se k něčemu dopracoval.“

„To jo, jistě. Já jsem vám to zkaňhal. Udělám všecko, abych to dal zase do kupy, všechno, co si jen přejete. Můžete mě požádat, abych vám je okamžitě zase. všechny nahnal sem.“

„Báječný nápad.“ Wolfe se téměř narovnal, takové nadšení se ho zmocnilo. „Báječný. Prosím vás o to. Račte použít telefonu pana Goodwina.“

„Proboha!“ Cramer vyjeveně zíral. „Myslíte, že jsem to mínil vážně?“

„Já to ale myslím vážně,“ ubezpečil ho Wolfe. „Nebyl byste přišel, kdybyste nebyl zoufalý. Kdybyste si dovedl vymyslet další otázky, které byste někomu mohl položit, nebyl byste zoufalý. Proto jste přišel za mnou, pro nápady, nač se ještě máte ptát. Svolejte ty lidi sem a pokusím se vám vyhovět.“

„Copak si vlastně tenhle člověk o sobě myslí?“ zeptal se Cramera Dexter.

Cramer se mračil na Wolfa a neodpověděl. Po několika sekundách se zvedl a s chmurným výrazem přistoupil k mému psacímu stolu. Já mezitím zvedl sluchátko a vytáčel jsem číslo Watkins 9-8242. Uchopil sluchátko, posadil se na roh stolu a mračil se dále.

„Horowitz? Inspektor Cramer, jsem v kanceláři Nera Wolfa. Dejte mi poručíka Rowcliffa. George? Ne, jak si to představuješ, zrovna jsem přišel. Něco z vedení? Jo. Jo? Založ to pod písmeno Z jako žvejky. Ne. Máš seznam lidí, kteří byli v pátek večer u Wolfa? Sežeň si někoho na pomoc, všechny je obtelefonuj a řekni jim, aby okamžitě přišli do Wolfovy kanceláře. Já vím, ale řekni jim to. A nezapomeň na Guntherovou. Moment.“

Otočil se k Wolfovi. „Ještě někoho?“ Wolfe zavrtěl hlavou a Cramer pokračoval:

„To je všechno. Pošli sem okamžitě Stebbinse. Ať jsou, kde jsou, sežeň je a pošli sem. Pošli za nimi naše lidi, když to bude nutné. Jo, já vím, že spustí povyk, ale mám-li přijít o místo, nesejde na tom, jak o ně přijdu. Wolfe říká, že jsem zoufalý, a Wolfe přece dovede číst v lidských tvářích. Tak to rozjeď.“

Cramer se vrátil k červené kožené klubovce, usedl, vytáhl doutník, zakousl se do něho a sykl: „Tak. Jaktěživ jsem si nemyslel, že dopadnu takhle.“

„Otevřeně řečeno,“ zamumlal Wolfe, „překvapilo mě, když jsem vás tu uviděl. Domníval jsem se, že s tím, co jsme vám včera večer, pan Goodwin a já, dodali, se pohnete z místa.“

„Ovšem,“ Cramer žvýkal doutník. „Pohybuji se v proklatě husté mlze, jakou jsem dosud ještě nezažil. Vy s Goodwinem jste nám náramně pomohli. Především –“

„Promiňte,“ přerušil ho Dexter. Zvedl se. „Musím jít telefonovat.“

„Pokud je to důvěrné,“ řekl jsem mu, „můžete použít telefon v patře.“

„Ne, děkuji.“ Nevrle na mě pohlédl. „Najdu už nějakou budku.“ Vykročil, zastavil se, přes rameno zamumlal, že za půl hodiny bude zpátky, a odešel. Vklouzl jsem do haly, abych se přesvědčil, zda neklopýtl o práh, a jakmile se za ním zavřely dveře, vrátil jsem se do kanceláře. Zrovna mluvil Cramer:

„… a jsme v horší bryndě než předtím. Všude samá nula. Prahnete-li po nějakých podrobnostech, poslužte si.“

Wolfe zavrčel. „Fotografie a registrace vozu, které dostala paní Boonová. Obálka. Dáte si pivo?“

„Ano, rád. Otisky prstů, všechny obvyklé procedury, bez výsledku. Obálka byla podaná v centru New Yorku v pátek o osmé hodině večer. Nechcete zjistit, kdo kdy kupoval obálky v jednotkových obchodních domech?“

„Archie to může zkusit.“ Bylo to znamení, že všichni jsme dobří přátelé, když mě Wolfe v rozhovoru s Cramerem nazval Archiem. Obvykle jsem byl pan Goodwin. „A co ty válečky?“

„Boone je nadiktoval 19. března a slečna Guntherová je 20. března přepsala na stroji. Průklepy jsou ve Washingtonu a FBI je zkontrolovalo. Slečna Gutnherová si to nemůže vysvětlit, leda tím, že si Boone omylem vzal jinou tašku, když v úterý odpoledne opouštěl svou kancelář. Takových omylů se nedopouštěl tuze často. Jenže v tomhle případě taška s válečky, které v úterý odpoledne nadiktoval, stále ještě ležela v jeho washingtonské kanceláři. Není tam. Nikde není po ní ani stopy. Existuje také další možnost. Požádali jsme všechny účastníky banketu, aby město neopouštěli, ale UKC žádal ve čtvrtek o svolení, aby slečna Guntherová mohla odjet v důležité služební věci do Washingtonu, načež jsme ji pustili. Letěla tam a zpátky. Vezla jen cestovní kufřík.“

Wolfe se otřásl. Představa, že lidé dobrovolně nastupují do letadel, byla nad jeho síly. Bleskl pohledem po Cramerovi. „Jak slyším, nic jste neopomenul. Cestovala slečna Guntherová sama?“

„Do Washingtonu letěla sama. Dexter a dva pracovníci UKC se vrátili s ní.“

„Dovedla bez námahy vysvětlit, kde se pohybovala?“

„Dovedla bez námahy všecko vysvětlit. Ta mladá dáma dokáže vysvětlit cokoli bez námahy. Tečka.“

Wolfe přikývl. „Jsem přesvědčen, že Archie s vámi bude souhlasit.“ Pivo přišlo doprovázené Fritzem který je také nalil. „Zajisté jste si promluvil také s panem O’Neillem!“

„Zda jsem si promluvil?“ Cramer zvedl ruce – v jedné držel sklenici s pivem. „Matičko skákavá! Zda jsem si s tím vykukem promluvil!“

„Ovšem, má dobrou vyřídilku. Jak vám Archie řekl, zajímalo ho velice, co je na těch válečcích.“

„Stále ještě ho to zajímá.“ Cramer držel v ruce poloprázdnou sklenici piva. „Ten zatracený hlupák si myslel, že si tu obálku smí ponechat. Chtěl si najmout soukromého detektiva, ne vás, aby mu ji prý prozkoumal.“ Napil se. „Tu máte přiklad, jak tenhle případ vypadá. Přál byste si lepší vodítko než tuhle obálku? Úřední obálka UKC, expres, jedna známka orazítkovaná, ostatní ne, strojem psaná adresa? Mám vám podrobně líčit, co všechno jsme provedli, mimo jiné, že jsme přezkoušeli na tisíc psacích strojů?“ ‘ „Raději ne.“

„Opravdu, raději ne. Netrvalo by to déle než jednu noc. Na té zatracené poště nám řekli, že moc litují, ale že nám nemohou pomoct, protože mají spoustu nových děvčat, takže se stane, že se známky někdy orazítkují a někdy ne, tohle člověk nikdy neví.“ Cramer si dolil pivo z láhve. „Slyšel jste ten fór, když jsem Rowcliffovi říkal, že přijdu o místo.“

„Ten?“ Wolfe mávl rukou.

„Jo, já vím,“ přitakal Cramer, „už několikrát jsem jej řekl. Je to zvyk. Každý inspektor večer co večer vykládá své manželce, že bude druhý den patrně degradován na kapitána. Tentokrát to opravdu nevím. Z hlediska inspektora kriminálky je atomová puma pouhou dětskou prskavkou ve srovnání s.tímhle zatraceným případem. Ředitel má tanec svatého Víta. Okresní návladní předstírá, že přijde na řadu teprve potom, až se bude sestavovat porota. Primátora tlačí noční můra a zřejmě se mu v noci zdálo, že nebýt kriminálky, vůbec by se nevraždilo. alespoň by se nemordovali význační hodnostáři. Všechno je tedy moje vina. Nesmím si dovolit krapet zmáčknout potentáty, kteří se vyšvihli tak vysoko, že si drží vlastní daňové experty, aby měli jistotu, že neokrádají vládu. A na druhé straně musím mít na zřeteli náladu veřejnosti, která se kategoricky dožaduje, aby vrah Cheneyho Boona byl potrestán. Od vraždy uplynulo šest dnů a já ksakru tady dřepím a vylévám si srdce.“

Dopil sklenici, postavil ji a hřbetem dlaně si otřel ústa. „Takhle vypadá situace, můj korpulentní příteli, jak to Charlie McCarty říkal Herbertu Hooverovi. jen se na mne koukněte, vlastně vám předávám kormidlo, přinejmenším na tak dlouho, abyste se mnou najel na mělčinu, když to náhodou budete muset udělat. Zatraceně dobře vím, že žádný váš klient nikdy nebyl odsouzen pro vraždu, a v tomhle případě jsou vašimi klienty –“

„Mým klientem není žádný jednotlivec,“ přerušil jej Wolfe. „Mým klientem je sdružení. Sdružení nemůže vraždu spáchat.“

„Možná. Ale stejně vím, jak pracujete. Pokud byste myslel, že je to v zájmu vašeho klienta nutné – mám dojem, že právě přichází, či právě přicházejí."

Ozval se domovní zvonek. Šel jsem otevřít a zjistil jsem, že Cramer hádal správně. První kousek našeho klienta se dostavil v osobě Hattie Hardingové. Vypadala celá udýchaná. Hned v hale mě chytila za paži a vyzvídala:

„Co se děje? Mají – oč jde?"

Druhou rukou jsem ji popleskal po rameni. „Ne, ně, uklidněte se. Jste velice rozrušená. Rozhodli jsme se pouze, že tyhle podniky budeme pořádat dvakrát týdně, to je všechno."

Zavedl jsem ji do kanceláře a požádal ji, aby mi pomohla s křesly.

Potom se začali postupně trousit. Přišel Purley Stebbins a omlouval se svému šéfovi, že nestihl přijít dřív, načež ho odvedl stranou a něco mu vysvětloval. G. G. Spero z FBI přišel třetí a paní Boonová čtvrtá. Potom někdy se vrátil Solomon Dexter, a když zpozoroval, že červená kožená klubovka dosud ještě není obsazená, okupoval ji pro sebe. Rodina Erskinova se dostavila každý zvlášť, ve čtvrthodinovém intervalu, podobně jako Breslow a Winterhoff. Když jsem je vpouštěl dovnitř, venkoncem mi odpovídali na pozdrav jako příslušníci lidského plemene, jako občané jediného možného světa, až na dvě výjimky. Don O'Neill se koukal přímo skrze mě a působil dojmem, že kdybych se dotkl jeho pláště, musel by ho poslat do čistírny, nechal jsem ho tedy, aby si jej na věšák pověsil sám. Alger Kates se choval, jako kdybych konal prací, za kterou jsem stejně placen, a proto nepřekypoval srdečností. Nina Boonová, která přišla pozdě, se na mne usmála. Nedomýšlel jsem si to: usmála se přímo na mne. Abych se jí odvděčil, postaral jsem se o to, abych jí zabezpečil totéž místo, na němž seděla minule – v křesle hned vedle mého.

Musel jsem uznat, že policie si jakožto zvací výbor počínala dokonale. Bylo deset hodin čtyřicet minut, přesně hodina a deset minut poté, kdy Cramer zatelefonoval Rowcliffovi, aby svolal schůzku. Zvedl jsem se, rozhlédl se po přítomných, abych zkontroloval počet, načež jsem se obrátil k Wolfovi a oznámil mu:

„Je to přesně tak jako minule. Slečna Guntherová prostě nemá ráda nával. Kromě ní jsou tady všichni."

Wolfe pomalu přejel očima po shromáždění, odprava doleva a potom zase nazpět, jako když se člověk rozhoduje, jakou košili si má při nákupu vybrat. Všichni seděli rozděleni na dva tábory jako minule, s výjimkou Winterhoffa a Erskina otce, kteří stáli u globusu a polohlasně spolu hovořili. Pokud jde o veselí, večírek zvadl, dřív než vůbec začal. Na sekundu zašuměl hovor a v příští chvíli se rozhostilo mrtvé ticho: potom to někoho znervóznilo a opět zazněl šum. Kdyby někdo vyfotografoval tenhle soubor obličejů, mohl ten snímek nazvat Shromáždění zklamaných milenců.

Cramer přistoupil k mému psacímu stolu, někam zatelefonoval, naklonil se k Wolfovi a řekl mu: „Slečnu Guntherovou zastihli před dobrou hodinou v jejím bytě a řekla, že přijde hned."

Wolfe pokrčil rameny. „Nebudeme čekat. Pusťte se do toho."

Cramer se obrátil k hostům, odkašlal si a začal: „Dámy a pánové!" Okamžitě nastalo ticho. „Vysvětlím vám, proč jste byli požádáni, abyste se sem dostavili, a oč vlastně běží. Předpokládám, že čtete noviny. Podle novin, alespoň podle některých z nich, policie považuje tenhle případ prý za příliš choulostivý, vzhledem k tomu, že se dotýká jistých lidí, a nevyvíjí proto žádnou velkou aktivitu. Myslím, že jeden každý z vás ví, co je na tom pravdy. Počítám, že všichni, nebo téměř všichni máte dojem, že jste obtěžováni a pronásledováni kvůli něčemu, co se vás vůbec netýká. Noviny se na to dívají ze svého hlediska a vy zase ze svého. Domnívám se, že pro nikoho z vás nebylo příjemné, aby dnes večer přišel sem, musíte se však smířit s tím, že není jiného východiska, a nesmíte toto obtěžování zazlívat policii ani nikomu jinému – za to může jediná osoba, a to vrah Cheneyho Boona. Netvrdím, že dotyčná osoba je zde přítomna. Přiznávám se, že to nevím. Možná, že je vrah vzdálen tisíc mil daleko odtud –"

„Kvůli tomu jste nás sem pozval?" vyštěkl Breslow. „Tohle všechno jsme už slyšeli!"

„Ovšem, já vím, že jste to už slyšeli," Cramer se snažil potlačit své roztrpčení. „Nepozvali jsme vás sem proto, abyste mě poslouchali. Odevzdávám nyní slovo panu Wolfovi, který bude

pokračovat, dříve ale řeknu ještě dvě věci. Za prvé má kancelář vás požádala, abyste sem přišli, avšak od této chvíle je tato schůzka neoficiální. Jsem odpovědný za to, že jsem vás pozval, a tím to končí. Pokud jde o mne, jestli chcete, všichni se můžete zvednout a odejít. Za druhé, někteří z vás se mohou domnívat, že tento postup je nevhodný, protože Národní sdružení průmyslu pověřilo pana Wolfa, aby tento případ vyšetřil. Možná, že je tomu tak. Já můžu říct to, že pokud tento dojem máte, můžete s tímto vědomím zůstat tady, anebo můžete odejít. Vyberte si.“

Rozhlédl se. Nikdo.se nepohnul ani nepromluvil. Cramer čekal asi deset sekund, potom se obrátil a kývl Wolfovi.

Wolfe si zhluboka povzdechl a mručivě, sotva slyšitelně promluvil:

„Jedna věc, o níž se pan Cramer zmínil, totiž to, že jste nuceni snášet jisté nepříjemnosti, vyžaduje krátký komentář. Žádám vás o trpělivost, než vám toto vysvětlení podám. Jedině díky obětavosti těch osob, mnohdy mnoha osob, které samotné nelze z ničeho obviňovat –“

Nerad jsem přerušoval tok jeho řeči, poněvadž.jsem z dlouhé zkušenosti věděl, že nyní konečně opravdu pracuje. Umínil si z těch lidí něco vyždímat, i kdyby je tu měl držet celou noc. Jenomže Fritz měl na tváři takový výraz, že jsem neměl na vybranou. Můj pohled upoutal nějaký pohyb v hale. Stál tam Fritz, asi metr od dveří do kanceláře, které byly otevřené, a s vytřeštěnýma očima na mne hleděl. Všiml si, že jsem ho zahlédl, a kývl na mne rukou, abych šel k němu, a mně blesklo hlavou, že v této situaci, když máme hosty a Wolfe zrovna pronáší řeč, by Fritz právě takhle reagoval, kdyby vypukl v domě požár. Dělil nás od sebe ten houf lidí, tak jsem jej obešel. Wolfe nepřestal mluvit. Jakmile jsem byl v předsíni, zavřel jsem dveře za sebou a zeptal se Fritze: „Copak vás žere?“

„Je – je to –“ Zarazil se a kousl se do rtu. Už dvacet let se Wolfe snaží Fritze vycvičit, aby nepodléhal vzrušení. Zkusil to znovu: „Pojďte, ukážu vám to.“

Vykročil ke kuchyni a já šel za ním, domnívaje se, že došlo k nějaké kuchařské katastrofě, s kterou si nevěděl sám rady. On však šel dál ke dveřím vedoucím do suterénu, ležícímu necelý metr pod úrovní ulice. Fritz tu spal v místnosti, která měla okna na ulici. Krátkou chodbou se došlo k východu v přední části domu; nejprve vedly masivní dveře do malé předsíňky, která byla pod přístřeškem vchodu, potom přišla železná mřížová vrátka, kterými se vyšlo na betonovou cestičku, a odtud vedlo pět schodů nahoru na chodník. V té předsíňce se Fritz najednou zastavil, takže jsem do něho vrazil.

Ukázal směrem dolů. „Pohleďte.“ Uchopil vrátka a zatřásl jimi. „Šel jsem se přesvědčit, zda vrátka jsou uzamčená, tak jak to dělám denně.“

Na betonové cestičce těsně u vrátek leželo něco schouleného, takže se vrátka dala otevřít jedině pak, kdyby se ten předmět odsunul stranou. Usedl jsem na bobek a zadíval se před sebe. Osvětlení bylo matné, protože nejbližší pouliční lampa stála asi třicet kroků dál na protější straně přístřešku vchodu, ale stačilo, abych poznal, o jaký předmět jde, i když jsem nevěděl určitě, kdo to je.

„Zatraceně, kvůli čemu jste mě sem dotáhl?“ zeptal jsem se, a kolem Fritze přešel zpátky do suterénu. „Pojďte se mnou.“

Když jsem šel nahoru po schodech, byl mi v patách. Zašel jsem do kuchyně, otevřel jsem zásuvku, vytáhl z ní baterku, prošel jsem předsíní k domovním dveřím, vyšel na zápraží, sestoupil na chodník a odtud po pěti schodech na betonovou cestičku u domu. Z této strany vrátek, u nichž ležel ten předmět, jsem znovu usedl na bobek a rozsvítil baterku. Fritz stál vedle mne a nakláněl se.

„Mám –“ Hlas se mu třásl a musel začít znovu. „Mám podržet světlo?“

„Zavřete zobák, ksakru,“ odbyl jsem ho drsně.

Po půl minutě jsem se vztyčil a přikázal mu: „Zůstaňte tady.“ Fritz zabouchl domovní dveře, a když jsem se přistihl při tom, že se nedokážu strefit klíčem do klíčové dírky, vzpřímil jsem se a zhluboka se nadechl. Konečně se mi přestaly chvět ruce. Prošel jsem předsíní do kuchyně k telefonu a vytočil číslo doktora Vollmera, který bydlí v naší ulici půl bloku odtud. Šestkrát zazněl signál, než zvedl sluchátko.

„Doktor? Archie Goodwin. Jste oblečen? Výborně. Přijďte k nám co nejrychleji. Před domem u vrátek do suterénu leží žena, byla udeřena do hlavy a myslím, že je mrtva. Za moment přijdou poldové, tak s ní moc nehýbejte. Přijdete okamžitě? Výborně.“

Znovu jsem se zhluboka nadechl, potom jsem vzal Fritzův poznámkový blok a tužku a napsal:

Před domem leží Phoebe Guntherová, je mrtva.

Úderem do hlavy. Zavolal jsem Vollmera.

Vytrhl jsem list a vešel do kanceláře. Byl jsem pryč šest minut, ne déle, a Wolfe dosud ještě vedl svůj monolog a třináct párů očí se na něj upíralo. Proklouzl jsem po pravé straně k jeho psacímu stolu a podal mu papír. Přelétl jej jediným pohledem, ještě jednou si vzkaz přečetl, podíval se na mne a bez změny v tónu a způsobu řeči řekl:

„Pane Cramere, smím-li prosit. Pan Goodwin má pro vás a pana Stebbinse vzkaz. Půjdete s ním do předsíně?“

Cramer se Stebbinsem se zvedli. Když jsme vycházeli, Wolfův hlas za námi pokračoval:

„Vtírá se nám tedy otázka, zda je možné, za okolností, pokud je známe …“

19

Třicet minut po půlnoci události vyvrcholily. V té chvíli jsem byl ve svém pokoji o dvě patra výš, seděl jsem v křesle u okna, popíjel pohár mléka, či alespoň jsem ho držel v ruce. Obvykle nevyhledávám samotu uprostřed největšího vzrušení a nejintenzívnější akce, ale zdálo se mi, že tato událost mě zasáhla více, než jsem se domníval, takže jsem se alespoň snažil uspořádat své myšlenky. Anebo snad city. Věděl jsem jen tolik, že musím něco v sobě urovnat. Právě jsem skončil obhlídku bojiště a v té chvíli síly byly rozložené takto:

Fritz byl v kuchyni. Připravoval obložené chlebíčky a kávu a paní Boonová mu pomáhala.

Sedm z pozvaných hostů bylo v předním pokoji ve společnosti dvou detektivů z kriminálního oddělení. Nevykládali si anekdoty, dokonce ani Ed Erskine s Ninou Boonovou, kteří seděli vedle sebe na pohovce. Poručík Rowcliffe a jeden z jeho podřízených se zápisníkem v ruce byli v ložnici pro hosty na témž patře, kde je má ložnice, a hovořili s Hattie Hardingovou, královnou propagačního oddělení.

Inspektor Cramer, seržant Stebbins a několik dalších tajných se vyskytovalo v jídelně a otázkami zasypávali Algera Katese.

Nejvyšší hlavouni byli v kanceláři. Wolfe seděl za svým psacím stolem, policejní ředitel seděl za mým psacím stolem, okresní návladní seděl v červené kožené klubovce a kroužek uzavíral Travis a Spero z FBI. Zde se měla zrodit vysoká strategie, pokud se zrodí vůbec nějaká.

Další poldík se nalézal v kuchyni; měl pravděpodobně dávat pozor na to, aby paní Boonová nevyskočila z okna, a na Fritze, aby nenasypal arzén na chlebíčky. Další tajní byli roztroušeni po chodbách, v suterénu a kdoví kde ještě, a další ustavičně přicházeli a odcházeli. Cramerovi, policejnímu řediteli a okresnímu návladnímu přinášeli hlášení anebo k nim chodili pro instrukce.

Novinářům se podařilo jednou proniknout za bojovou linii, avšak v této chvíli byli na druhé straně zápraží. Před domem ještě nebyly odstraněny reflektory a stále ještě se tam potloukali různí městští zaměstnanci, avšak většina techniků včetně fotografů už odešla. Ze svého okna, u něhož stálo křeslo, jsem viděl, že se dav mezitím rozrostl. Z Times Square se k našemu domu dalo dorazit taxíkem za pět minut a pěšky za patnáct a zprávu o pozoruhodném zvratu v Boonově případě se dověděli návštěvníci divadel. Ta malá schůzka, o jejíž svolání požádal Wolfe Cramera, přerostla v něco víc, než si přál sám.

Na betonové cestičce před domem se nalezla čtyřicet centimetrů dlouhá železná trubka o průměru tři a půl centimetru. Někdo jí udeřil Phoebe Guntherovou čtyřikrát do hlavy. Po prohlídce mrtvoly konstatoval dr. Vollmer smrt. Také utrpěla odřeniny na tváři a ústech, podle všeho při pádu

na cestičku před domem ze zápraží, kde ji pachatel udeřil. Tohle bylo zjištěno, dříve než mrtvolu odvezli.

Seděl jsem ve svém pokoji dvacet minut, než jsem si všiml, že jsem se vůbec nedotkl mléka, avšak ze sklenice se mi ani kapka nevylila.

20

Měl jsem v úmyslu vrátit se dolů a zapojit se do toho zmatku, když přinesli mikroskop.Někteří vyšetřovatelé byli přesvědčeni, že mikroskopický rozbor všechno objasní, a já to považoval také za docela pravděpodobné.

Wolfe s Cramerem pracovali jako tým, což samo o sobě bylo ojedinělé, a já se dostal na vedlejší kolej. Díky okolnostem jsem se ovšem stal klíčovou postavou. Podle pracovní hypotézy Phoebe vystoupila po schodech na zápraží a vrah buď přišel s ní, anebo se k ní připojil nedaleko přístřešku vchodu, a uhodil ji trubkou, dříve než stačila stisknout tlačítko zvonku; omráčil ji a shodil ze schodů na betonovou cestičku. Potom seběhl a tam dole ji ještě udeřil třikrát, aby měl jistotu, že je opravdu mrtvá, načež mrtvolu přistrčil k vrátkům, takže ji ze schodů nikdo nemohl zahlédnout, ledaže by se vyklonil, a patrně ji ani z chodníku nikdo neviděl, protože tam bylo špatné osvětlení. Ovšem, vrah se mohl potom vrátit domů a lehnout si do postele, předpokládalo se ovšem, že vystoupil znovu po schodech na zápraží a stiskl tlačítko zvonku a já ho vpustil dovnitř a pomohl mu odložit klobouk a plášť.

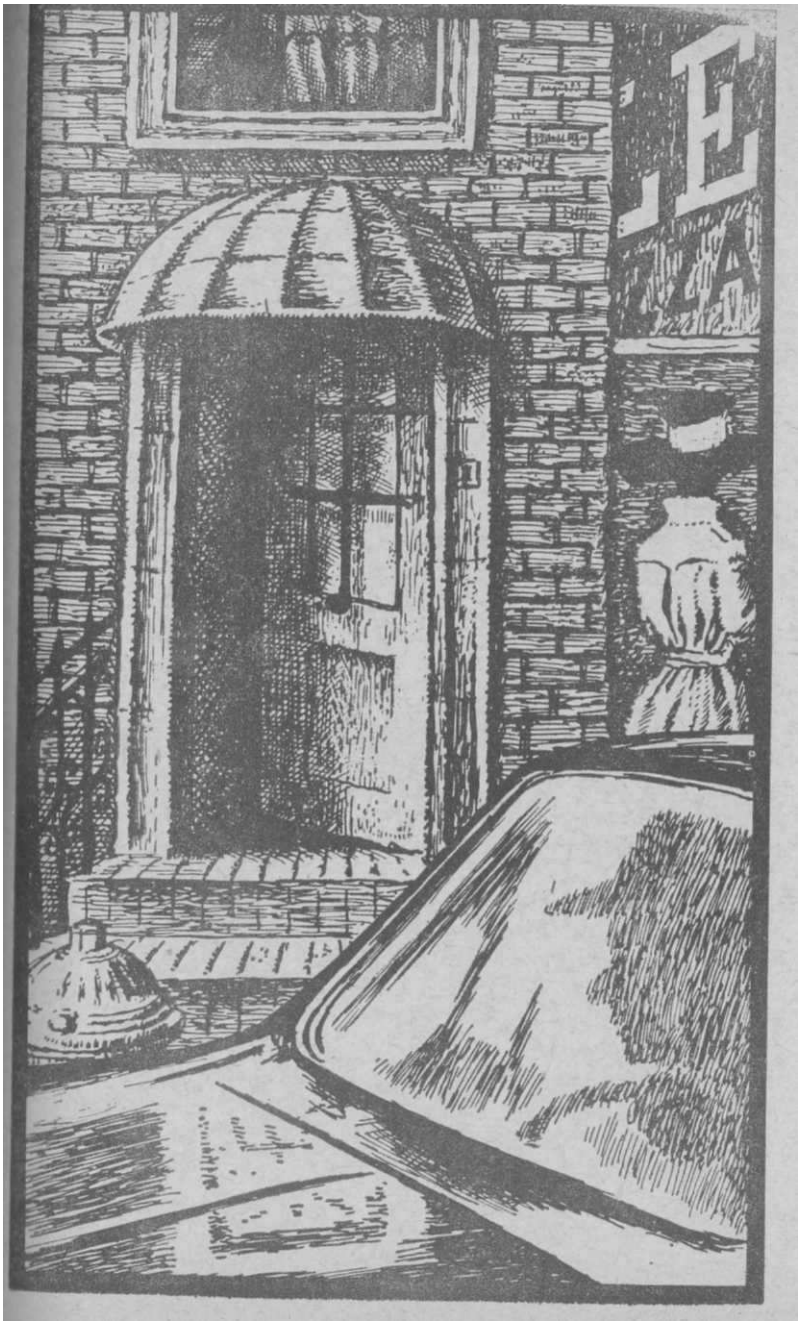
Znamenalo to, že ve chvíli, když se toto všechno odehrálo, jsem byl od vraha a jeho oběti vzdálen sotva tři metry, snad ještě méně, a kdybych v té chvíli byl náhodou odtáhl záclonku na dveřích, pak jsem všechno viděl. Dále to znamenalo, že jsem musel určitě vítat vraha několik málo sekund po vraždě. Jak jsem se přiznal Wolfovi a Cramerovi, dobře jsem si tváře všech přítomných prohlédl, neboť jsem chtěl zjistit, jak snášejí tohle věčné napětí. Byl tu rovněž jiný důvod, proč jsem se uchýlil do své ložnice – abych si totiž v duchu probral všechny tváře. Domníval jsem se, že dokážu vybrat jednu či alespoň dvě či tři, z nichž jedna patří člověku, který minutu dříve železnou trubkou rozbil lebku Phoebe Guntherové. Ovšem, nedovedl jsem se rozpomenout. Nikdo z hostů se netvářil bezstarostně, na každém se to jevilo jinak, a co tedy? Wolfe si nade mnou povzdechl, Cramer zase vrčel jako zklamaný lev, jenomže na nic lepšího jsem se nevzmohl.

Samozřejmě jsem musel napsat seznam hostů podle pořadí, v němž přicházeli, a uvést přibližně časové odstupy mezi nimi, takže jsem se ochotně dal do práce. Nekontroloval jsem je sice podle píchaček, ale byl bych ochoten odpřisáhnout, že jsem napsal celkem přesný seznam. Každý přišel jednotlivě. Předpokládalo se, že jestliže dva lidé přišli těsně za sebou, například v průběhu dvou minut anebo ještě v kratším odstupu, první mohl být vyloučen z podezření. To neplatilo ovšem pro druhého, protože jestliže vrah po činu zaslechl kroky nebo přijíždějící taxík, mohl se přitisknout v tmavém koutě k vrátkům, vyčkat, až návštěvník vystoupí po schodech na zápraží a vejde do domu, načež sám mohl rychle vyběhnout po schodech a zazvonit. Nicméně tak přesný propočet byl zbytečný, neboť pokud jsem si pamatoval, nikdy se nevyskytl kratší časový odstup než tři minuty.

Pořadí na seznamu ovšem neznamenalo nic. Pokud šlo o příležitost, nebyl žádný rozdíl mezi Hattie Hardingovou, která přišla první, a Ninou Boonovou, která přišla poslední.

Všichni hosté byli vyslechnuti alespoň jednou, každý zvlášť, a bylo pravděpodobné, že jestliže věc neobjasní mikroskopický rozbor, budou tyto reprízy pokračovat po celou noc. Všichni tím už prošli několikrát v spojitosti s Boonovou vraždou, a proto vyšetřovatelé měli pernou práci. Otázky se musely týkat událostí večera a nač se mohli vyptávat? Nikdo v podstatě nemohl uvést,že má alibi. Každý z nich stál mezi devátou hodinou padesáti minutami a desátou hodinou čtyřiceti minutami sám na zápraží a někdy v té době přišla Phoebe Guntherová a stala se obětí vraždy. Člověk se každého mohl nanejvýš zeptat: „Zazvonil jste u dveří hned, jakmile jste vystoupil po schodech, anebo jste nejprve zavraždil Phoebe Guntherovou?“ Co jste se mohli ptát, když dotyčný odpověděl,

že Phoebe Guntherová tam nebyla a on že stiskl tlačítko zvonku a pan Goodwin ho vpustil dovnitř? Samozřejmě měli jste se zeptat, zda pozvaný přijel vlastním autem,nebo taxíkem anebo šel pěšky

od autobusu či od stanice podzemní dráhy, jaký to však mělo smysl?

Perfektně provedeno, říkal jsem si v duchu, když jsem seděl ve svém pokoji u okna. Na perfektněji odvedenou práci si opravdu nevzpomínám. Ten špinavý, hnusný padouch pracoval perfektně.

Už jsem říkal, že podle dohadu vyšel vrah znovu na schody a vešel do domu, měl bych snad dodat, že dohadů bylo ovšem povícero. Členové NSP přišli s jinou hypotézou, kterou přednesl

Winterhoff, a dali si ji i za protokolovat. Ve vyšetřovacím maratónu se Winterhoff dostal ke slovu až ke konci. Jeho výpověď obsahovala tři hlavní body:

1. On (Winterhoff, distingovaný muž) nosil vždycky obuv s podrážkami ze zvláštní hmoty, takže našlapoval skoro stejně tiše jako na gumových, a tudíž se pohyboval téměř neslyšně.

2. Dráždilo ho, když lidé házeli odpadky na ulici, především nedopalky cigaret, a sám to nikdy nedělal.

3. Bydlel v East End Avenue. Auto a řidiče měly toho večera k dispozici jeho manželka a dcery. Winterhoff jezdil taxíkem jen v krajních případech vzhledem k tomu, že se řidiči při nynějším nedostatku taxíků chovali jako buřiči. Když byl tedy telefonicky požádán, aby se dostavil do Wolfovy kanceláře, na Druhé avenue nasedl do autobusu, odjel na Třicátou pátou ulici a od zastávky šel pěšky.

Jak se tedy na svých nehlučných podrážkách od východu přibližoval k Wolfovu domu, asi pětadvacet metrů před svým cílem se zastavil, protože zahlédl špaček cigarety a povšiml si, že na cestičce před domem stojí popelnice. Sešel po schůdcích k popelnici a nedopalek udusil. Když znovu vystoupil po schodech a chystal se vykročit na chodník, spatřil jakéhosi muže, který vyskočil zpoza schodů z cestičky před domem a rozběhl se opačným směrem k řece. Winterhoff pokračoval v cestě k Wolfovu domu a usoudil, že ten muž podle všeho vyběhl odtud; nenapadlo ho ovšem, aby se nahnul přes nízké zábradlí schodiště a podíval se dolů pod sebe na cestičku před domem. O muži, který odtud vyskočil a utekl věděl pouze to, že měl na sobě tmavý oblek a nebyl to žádný obr, ale ani trpaslík.

A kupodivu, jeho výpověď se potvrdila. Z té víceméně tisícky detektivů, kteří byli vysíláni na nejrůznější pochůzky, poslali dva na ulici, aby věc prošetřili. Vrátili se asi o půl hodiny později a hlásili, že přesně dvacet čtyři kroků východně od Wolfových schodů na cestičce před domem stojí popelnice. A nejen to – nahoře na popelu ležel cigaretový nedopalek a podle jeho stavu a jistých šmouh asi dva centimetry pod okrajem popelnice se dalo soudit, že špaček někdo udusil, a to tak, že jej otřel o vnitřek nádoby. A nejen to – oni ten nedopalek dokonce přinesli.

Winterhoff nelhal. Zastavil se, aby udusil cigaretový nedopalek v popelnici, a také správně odhadl vzdálenost, pohříchu jeho údaj o muži, který odtud vyběhl a utekl, si nebylo možné ověřit, neboť v průběhu dvou hodin, které od té doby uplynuly, muž zmizel.

Nevím, kolik z toho Wolfe s Cramerem uvěřili. Já sám jsem jeho výpověď přijímal se smíšenými pocity, jenomže od chvíle, co jsem Phoebe Guntherové posvítil do tváře, můj duševní stav byl žalostný.

Když to Cramer slyšel od Rowcliffa, jenž Winterhoffa vyslýchal, pouze zavrčel, ale zřejmě pouze proto, že se v té chvíli toulal v duchu někde jinde. Některý technik, nedověděl jsem se který, právě navrhl, aby se použilo mikroskopu. Cramer neztrácel čas. Přikázal, aby Erskina a Dextera, které vyslýchali jinde, okamžitě poslali do předního pokoje, kam jsem i já s Purleym odešli. Postavil se před shromážděné, upoutal na sebe jejich pozornost, což nebylo nijak obtížné, a spustil:

„Žádám vás, abyste mě pozorně vyslechli, takže pochopíte, co od vás chci. Ten kus –“

Breslow vybuchl: „To je skandál! Všichni jsme se dali vyslechnout! Podrobili jsme se osobní prohlídce! Řekli jsme všechno, co víme! My –“

Cramer hlasitě a ostře jednomu z tajných řekl: „Postav se k němu, a jestli sám nesklapne zobák, zavři mu ho.“

Detektiv vykročil. Breslow se přestal ohrazovat. Cramer pokračoval:

„Tolik uražené nevinnosti za jednu noc, to je kapku moc.“ Jaktěživ jsem ho neviděl tak navztekaného a nasupeného. „Šest dní se s vámi párám jako s batolaty, protože jsem musel, poněvadž jste hlavouni, teď se to však změní. Připouštím, že v případě Boonovy vraždy jste mohli být všichni nevinní, teď ovšem vím, že jeden z vás nevinný není. Jeden z vás tu ženu zavraždil a právem lze předpokládat, že zavraždil taky Boona. Já –“

„Promiňte, inspektore.“ Frank Thomas Erskine promluvil ostře, rozhodně to neznělo jako omluva, nebyl však ani rozhořčený. „Řekl jste něco, čeho snad budete litovat. Proč se nezmíníte o tom muži, kterého viděl pan Winterhoff utíkat od domu –“

„Jo. Slyšel jsem o něm.“ Cramer neustoupil ani o píď. „Prozatím trvám na svém prohlášení. Dodávám pouze, že policejní ředitel potvrzuje moje mínění, že tady na místě činu, kde se udála vražda, rozhoduji já. To se týká i všech zadržených, a čím déle budete utrácet čas fňukáním, tím déle tady zůstanete. Zpravili jsme vaše rodiny, kde jste a proč tady jste. Jeden z vás si myslí, že mě dostane na dvacet let do basy jen proto, že mu nedovolím obtelefonovat všechny jeho přátele a advokáty. Výborně. Nikam telefonovat nebude.“

Cramer se na ně ušklíbl, alespoň se mi to tak zdálo, a zavrčel: „Chápete situaci?“

Nikdo mu neodpověděl. Cramer pokračoval: „Přišel jsem vám říct tohle. Na trubce, která sloužila jako vražedná zbraň, jsme zjišťovali otisky prstů. Žádné zřetelné otisky prstů jsme nenašli. Především proto, že pozinkovaný povrch je drsný, neboť to je stará zrezivělá trubka, zinek se odloupl a přichytily se na ni téměř po celé délce zbytky kdejakého materiálu, barvy a kdovíčeho. Domníváme se, že tomu, kdo tu trubku svíral tak pevně, aby jí prorazil lebku, téměř určitě zůstaly v zářezech dlaně částečky materiálu. Nemyslím tím viditelné smetí, ale částečky tak malé, že jsou okem neznatelné a člověk je nedostane ze zářezů pouhým otíráním dlaní o šaty. Je proto nutné provést kontrolu mikroskopem. Nechci vás všechny vláčet do laboratoře a proto dopravíme mikroskop sem. Žádám vás všechny, abyste svolili k této prohlídce rukou a rovněž i rukavic a kapesníků.“

Paní Boonová se ozvala: „Ale inspektore, já jsem si již myla ruce. Pomáhala jsem v kuchyni s přípravou obložených chlebíčků a umyla jsem si samozřejmě ruce.“

„To je škoda,“ zavrčel Cramer. „Ale stejně to zkusíme. Snad některé částečky nezmizí ze zářezů ani po umytí. Seržantovi Stebbinsovi můžete oznámit, zda s prohlídkou souhlasíte nebo nesouhlasíte. Já mám jinou práci.“

Odpochodoval zpátky do jídelny. V té chvíli jsem pocítil, že potřebuji v sobě cosi urovnat, a proto jsem odešel do kanceláře a oznámil Wolfovi, že kdyby mě hledal, najde mě v mém pokoji. Zůstal jsem v něm přes půl hodiny. O jedné hodině ranní přinesli mikroskop. Policejní auta ustavičně přijížděla a odjížděla, ale náhodou jsem vykoukl z okna a z jednoho vozu jsem viděl vystoupit muže, který nesl velkou bednu. Zhltl jsem zbytek mléka a vrátil se dolů.

21

Mohl jsem vlastně zůstat ve své ložnici, protože v ní se prováděla prohlídka mikroskopem. Laboratorní technik požádal o nějaké klidné místo a kromě Wolfovy ložnice – do níž se podle jeho instrukcí nesmělo vstoupit – se všude ustavičně něco dělo. Návštěvníci se tedy museli postupně obtěžovat na druhé patro. Přístroj se zvláštním osvětlením zapojený do elektrického vedení rozložili na mém stole. Bylo nás v místnosti pět: dva odborníci, detektiv, který vyšetřované přiváděl a odváděl, vyšetřovanec a na kraji postele jsem seděl já.

Dílem jsem tam zůstal proto, že to byl můj pokoj a nechtěl jsem ho ponechat tlupě cizích lidí napospas, a dílem proto, že jsem tvrdohlavý a pořád jsem ještě nedovedl pochopit, jak je možné, že když jsem otevíral návštěvníkům dveře, jsem nedokázal vytypovat tvář člověka, který zrovna před chvílí zabil Phoebe. To byl také důvod, že bych byl ochoten vsadit se o pěťák, že Winterhoff má pravdu s tím mužem v černém, jenž se pojednou vynořil a vzápětí prásknul do bot. Potřeboval jsem si všechny hosty ještě jednou důkladně prohlédnout. Měl jsem dojem, s nímž bych se Wolfovi ovšem nesvěřoval, že jestliže se zpříma podívám do tváře osoby, která zavraždila Phoebe, patrně ji poznám. Byl to zcela nový přístup k vyšetřování zločinu, aspoň pokud běželo o mne, nicméně jsem tenhle pocit měl. A tak jsem posedával na kraji postele a díval se do obličejů příchozích, zatímco odborníci koukali na jejich ruce.

První byla Nina Boonová. Bledá, unavená a nervózní.

Druhý byl Don O'Neill. Rozmrzelý, netrpělivý a zvědavý. Oči podlité krví.

Třetí byla Hattie Hardingová. Skleslá a velice rozechvělá. Její oči nevypadaly zdaleka tak sebejistě jako před čtyřmi dny v její kanceláři.

Čtvrtý byl Winterhoff. Distingovaný, zpocený a velice ustaraný.

Pátý byl Erskine otec. Napjatý a rozhodný. Šestý byl Alger Kates. Studený, se slzami na krajíčku. Oči zapadlé.

Sedmá byla paní Boonová. Vypadala celá rozklížená, ale snažila se držet pohromadě. Ze všech nejunavenější.

Osmý byl Solomon Dexter. Vypadal opuchle, s váčky pod očima. Nebyl ztrápený, ale nanejvýš rezolutní.

Devátý byl Breslow. Rty sevřené vztekem a oči mu svítily jako zdivočelému praseti. Byl jediný ze všech, který opětoval můj upřený pohled, místo aby hleděl na svou ruku pod světlem a okulárem mikroskopu.

Desátý byl Ed Erskine. Sarkastický, skeptický, po kocovině ani stopy. Bezstarostný jako holub v parku.

Ani odborníci ani já jsme nevyráželi radostné výkřiky nad nějakým objevem. Poučili vyšetřovance, že ruku mají držet nehybně a na požádání ji pootočit a změnit polohu, a polohlasem si vyměňovali krátké poznámky; to také bylo všechno. Měli po ruce pinzety a krabičky a jiné příslušenství, které vůbec nepoužili. Když poslední, Ed Erskine, byl vyprovozen, zeptal jsem se:

„Kápli jste na něco?"

Ten jeden, kterému skoro chyběla brada, odpověděl: „Hlášení podáme inspektorovi."

„Panenko skákavá," opáčil jsem závistivě, „je to báječné, když člověk pracuje u policie a zná všechna její tajemství a fígle. Proč asi myslíte, že mi Cramer dovolil, abych šel nahoru, seděl tady a přihlížel? Aby si můj mozek odpočinul?"

„Nepochybně," řekl chladně ten druhý s bradou, „vás inspektor zpraví o výsledcích našeho šetření. Jděte dolů a podejte hlášení, Phillipsi."

Začínal jsem cítit neklid a tak jsem se rozhodl ponechat svůj pokoj prozatím osudu a sešel jsem dolů za Phillipsem. Byl to pro mě prazvláštní zážitek pozorovat všechny ty cizí lidi, jak dupou po domě, jako by jim patřil, a dovedl jsem si živě představit, jak to asi působí na Wolfa. Phillips vklusal do jídelny, ale Cramer mezi přítomnými nebyl, a proto jsem ho zavedl do kanceláře. Wolfe seděl za svým psacím stolem a policejní komisař a státní zástupce a oba pracovníci FBI tam rovněž byli s očima upřenýma na Cramera, který stál a vedl k nim nějakou řeč. Odmlčel se, když spatřil Phillipse. „Nuže?"

„Výsledek mikroskopické prohlídky rukou dopadl negativně, inspektore."

„K čertu, to mi nepovídejte. Další nádherný a báječný výsledek. Řekněte Stebbinsovi, aby posbíral rukavice a kapesníky všech osob a poslal vám je nahoru. Včetně dámských kabelek. Řekněte mu, aby všechno oštítkoval. A vyberte obsah kapes jejich plášťů – ne, pošlete nahoru pláště a klobouky se vším všudy. A proboha nic nepopleťte!"

„Ano, pane." Phillips se obrátil a šel.

Nemělo význam, abych okukoval tvary rukavic a kapesníků, a proto jsem přistoupil k policejnímu řediteli a řekl mu:

„Promiňte, ale sedíte v mé židli."

Zatvářil se překvapeně, otevřel ústa, zase je sklapl a přesedl si jinam. Posadil jsem se na své místo. Cramer si zase vzal slovo:

„Lze provést všelicos, pokud vás při tom nenachytají. Vždyť víte, jaké jsou zákony. Naše pravomoc se vztahuje na byt, v němž zesnulá bydlela, ovšem za předpokladu, že v něm došlo k zločinu, jinak ovšem ne. Můžeme –"

„To zákon nepraví," odsekl okresní návladní.

„Chcete říci, že to neupravují právní předpisy. Běžně se to ovšem praktikuje a postupují tak i soudy, takže je to pro mne zákonem. Chtěli jste slyšet můj názor a řekl jsem vám ho. Nepřevezmu odpovědnost za to, aby se natrvalo obsadil byt slečny Guntherové, a rozhodně na to nedám své lidi, protože nemám koho uvolnit. Nájemcem bytu je Kates. Tři schopní vyšetřovatelé jej půldruhé hodiny prohledávali a nic nenašli. Jsem ochoten je tam ponechat ještě celou noc, či alespoň do té doby, než Katese propustíme, jakmile tady skončíme, ale příkaz na trvalé obsazení bytu a zákaz vstupu Katesovi –“ podíval se na policejního ředitele, „ten musíte vydat vy, pane, anebo,“ podíval se na okresního návladního – „vy.“

Travis z FBI poznamenal: „Já to nedoporučuji.“

„Tohle je,“ prohlásil okresní návladní upjatě, „místní problém.“

Pokračovali. Začal jsem si okopávat levý kotník pravou nohou a naopak. Wolfe seděl zakloněný v křesle s očima přivřenýma a já s potěšením konstatoval, že naše mínění o vysoké strategii je zřejmě shodné. Policejní ředitel, okresní návladní a FBI, o šéfovi kriminálky nemluvě, diskutovali o tom, kde bude Alger Kates spát a bude-li mít vůbec příležitost ke spánku, a to navzdory tomu, že tři poldové byli v bytě tak dlouho, že mohli zatím všechny nohy židlí upilovat a zase je přilepit. Vyšlo najevo, že za trvalé obsazení, bytu se přimlouvá okresní návladní. Rozhodl jsem se jen tak z legrace vmísit se do hovoru a uvažoval jsem, na kterou stranu se mám připojit, když se ozval telefon.

Z Washingtonu volali pracovníci FBI Travise, takže přistoupil k mému stolu a převzal hovor. Ostatní přestali mluvit a pohlíželi na něho. Travis převážně naslouchal. Když skončil, odsunul telefon, obrátil se a oznámil:

„Souvisí to s tím, o čem jsme diskutovali. Naši lidé a washingtonská policie ukončili prohlídku bytu slečny Guntherové ve Washingtonu – velký pokoj, koupelnu a kuchyňku. V šatníku na polici nalezli v krabici na klobouky devět válečků do stenophonu –“

„Zatraceně!“ vybuchl Wolfe. „Devět?“ Byl tak rozhořčený a podrážděný, jako kdyby mu předložili telecí řízek a posadili na něj vejce. Všichni se na něho zahleděli.

„Devět,“ odpověděl úsečně Travis. Byl právem otráven, že se mu jeho výstup nepovedl. „Devět válečků do stenophonu. Byl s nimi i pracovník UKC. Nyní jsou v kanceláři UKC, přehrávají válečky a přepisují je.“ Chladně si Wolfa změřil. „Proč se vám nelíbí, že jich našli devět?“

„Vám je to zřejmě jedno,“ opáčil Wolfe útočně. „Pokud jde o mne, mít devět válečků znamená totéž jako nemít žádný. Potřebuji jich deset.“

„To je hrozná blamáž. Omlouvám se. Měli jich najít deset.“ Když takto zničil Wolfa, oslovil ostatní: „Jakmile objeví něco, co nám pomůže, okamžitě nám zavolají.“

„Pak nás už nezavolají,“ prohlásil Wolfe, opět zavřel oči a přenechal ostatním, aby diskutovali o tomto nejnovějším vývoji. Choval se opravdu nepříjemně a nebylo obtížné uhodnout proč. Už ta do nebe volající bezohlednost, že před prahem dveří jeho vlastního domu byla spáchána vražda, byla dostatečným důvodem, a navíc se v domě od střechy po suterén hemžili nezvaní hosté a on byl vůči tomu naprosto bezmocný. Vůbec se to nesrovnávalo s jeho politikou, praxí a osobností. Pochopil jsem, že opravdu velmi trpí, a pomyslel jsem si, že by bylo správné, abych ho aspoň částečně informoval o tom, co se děje, neboť výsledek mu zřejmě nebyl lhostejný, proto jsem odešel do kuchyně, abych mu donesl pivo. Očividně byl tak rozladěný, že mu ani nenapadlo si pivo objednat.

Fritz a tucet kdejakých detektivů popíjelo v kuchyni kávu. Oslovil jsem je.

„Je vás tu jako mravenců, vy za to ovšem nemůžete. Příslušníkům nižších společenských vrstev se málokdy podaří pít kávu uvařenou Fritzem Brennerem.“

Ozvaly se tlumené, téměř jednohlasé ovace v podobě hvízdání a pískotu. Někdo řekl: „Goodwin je džentlmen, Jedna, dvě, tři, smějte se.“

Jiný se zeptal: „Hele, když jste takový vševěd, jak vypadá teď situace mezi UKC a NSP? Hádají se mezi sebou anebo co?“

S Fritzovou pomocí jsem na tác kladl šest lahví a šest sklenic. „Rád vám to vysvětlím,“ řekl jsem dobrotivě. „NSP a UKC se v jistém směru přesně podobají slavnému policejnímu sboru. Panuje v nich esprit de corps. Opakujte to po mně – ne, radši se nenamáhejte. Je to francouzsky, což je řeč,

kterou mluví Francouzi, obyvatelé Francie, a doslovný překlad zní ‚duch solidarity'. V angličtině nemáme přesně odpovídající výraz –"

Opět se ozval pískot; tác byl připraven, takže jsem se s nimi rozloučil. Fritz vešel do předsíně za mnou, zavřel dveře do kuchyně, chytil mě za rukáv a řekl mi do ucha:

„Archie, je to strašné. Chci prostě říci, že chápu, jak se hrozně cítíte. Pan Wolfe mi dnes ráno řekl, když jsem mu přinesl snídani, že jste se zamiloval do slečny Guntherové a že si vás otočila kolem prstu. Byla to krásná dívka, velice krásná. Je to hrozné, totiž to, co se tady stalo."

Odpověděl jsem „Jděte k čertu", vytrhl jsem se mu a vykročil. Potom jsem se obrátil: „Vlastně jsem chtěl říct, že tohle je pekelná noc a že budete uklízet aspoň týden, než zase všechno dáte do pořádku. Vraťte se a dokončete započatou lekci francouzštiny."

V kanceláři zůstalo všechno při starém. Rozdal jsem pivo, tři láhve jsem dal cizincům a tři zbylé Wolfovi, tak jsem si to totiž vypočetl. Potom jsem ještě jednou zašel do kuchyně, vzal si obložený chlebíček a sklenici mléka a vrátil se s nimi ke svému psacímu stolu. Strategická rada diskutovala o sto šest, ale Wolfe se i navzdory pivu tvářil nezúčastněně. Po obloženém chlebíčku jsem dostal hlad, přinesl jsem si tedy další dva. Dávno jsem je už snědl, ale stratégové pořád ještě přešlapovali na místě.

Ovšem, neměli to snadné, ustavičně je někdo vyrušoval, buď telefonicky, nebo osobně. Jednou volali Travise z Washingtonu, a když domluvil, netvářil se vůbec vítězoslavně. Přehráli si všech devět válečků a nedověděli se nic, čeho by se mohli chytit. Záznam jasně dokazoval, že Boone nadiktoval válečky v úterý odpoledne ve své washingtonské kanceláři, ale nenašlo se žádné vodítko, které by pomohlo odhalit vraha. UKC nechtěl vydat přepis z rukou, ale washingtonští pracovníci FBI slíbili Travisovi, že mu zašlou kopii, a on zas slíbil Cramerovi, že mu ji dá přečíst.

„To tedy dokazuje," řekl Travis výbojně, aby provokativně naznačil, že jsme se nehnuli z místa, „že slečna Guntherová lhala. Měla ty válečky po celou tu dobu."

„Devět," zavrčel znechuceně Wolfe. „Fuj."

To byl jeho jediný diskusní příspěvek týkající se válečků.

Bylo úterý, pět minut po třetí hodině ranní, když do kanceláře vešel Phillips, expert s nedostatečně vyvinutou bradou, a něco nesl v rukou. V pravé ruce držel šedivý plášť, v levé hedvábný šál s tmavohnědými a cihlově červenými pruhy. Bylo na něm zřetelně znát, že dokonce ani expert nepostrádá city. Jeho tvář prozrazovala, že něco odhalil.

Pohlédl na Wolfa a na mne a zeptal se: „Mám vám podat hlášení tady, inspektore?"

„Mluvte!" Cramer byl netrpělivý. „Co je?"

„Tento šál byl v pravé kapse tohoto pláště. Byl stejně složený, jako je teď. Když se rozloží, ukáže se plocha asi 260 čtverečních centimetrů. Na této ploše se nalézá patnáct až dvacet částeček materiálu, který podle našeho názoru pochází z té trubky. Takový je náš názor. Laboratorní zkoušky –"

„Samozřejmě." Cramerovi zasvítily oči. „Můžete to zkoumat až do aleluja. Máte nahoře mikroskop a víte, oč mi nyní jde. Lze na základě toho něco podnikat, anebo ne?"

„Ano, pane, je to možné. Ověřili jsme si to ještě než –"

„Komu patří ten plášť?"

„Podle štítku patří Algeru Katesovi."

„Jo," přisvědčil jsem. „Ten plášť patří Katesovi."

22

Strategická rada zasedala, a proto přirozeně neposlali okamžitě pro Katese. Nejprve se museli dohodnout o strategii – zda ho obklíčí a zatáhnou do sítě, anebo zda mu to nanesou delikátně, anebo zda ho tím omráčí. Především se ovšem museli dohodnout, kdo se věci ujme; to mělo potom určit metodu a kvůli tomu se začali přít. Jako vždycky, když člověk získá takový pádný argument, jako

byl ten šál v kapse, šlo o to, jakým způsobem podezřelého co nejdřív zlomit a vytáhnout z něho přiznání. Po kratší debatě se ozval Travis:

„Všichni odpovědní činitelé jsou přítomni. Ač mezi ně oficiálně nepatřím, mám návrh."

„Co to má být?" zeptal se okresní návladní štiplavě.

„Navrhoval bych, aby se věci ujal pan Wolfe. Viděl jsem ho při práci, a jestli to má nějakou váhu, bez rozpaků přiznávám, že se v tom vyzná lip než já."

„Souhlasím," opáčil okamžitě Cramer.

Další dva na sebe pohlédli. Ani jednomu nebyl ten pohled příjemný a žádnému z nich se nelíbil Travisův návrh, takže souhlasně mlčeli.

„Výborně," řekl Cramer, „tak se do toho dáme. Kam mám položit ten plášť a šál, Wolfe – aby ho viděl?"

Wolfe pootevřel oči. „Jak se jmenuje ten pán?"

„Och, Phillips. Pane Wolfe, pan Phillips."

„Těší mě. Dejte ten plášť panu Goodwinovi. Archie, položte jej za polštáře na pohovce. Prosím vás, podejte mi ten šál."

Phillips mu bez váhání plášť podal, ale nyní se zarazil. Pohlédl na Cramera: „Je to nesmírně důležitý důkaz. Jestliže se ty částečky setřou a roztrouší…"

„Nejsem žádný omezenec," odsekl Wolfe.

„Podejte mu jej," řekl Cramer.

Phillipsovi se do toho moc nechtělo. Choval se jako matka, které přikážou, aby své novorozeně svěřila nějaké pochybné existenci. Nakonec však šál podal.

„Děkuji vám, pane. Výborně, pane Cramere, zavolejte ho."

Cramer vyšel a odvedl také Phillipse. Za chvíli se vrátil bez Phillipse, avšak s Algerem Katesem. Všichni jsme zírali na Katese, když přešel místnost a usedl do křesla naproti Wolfovi, jak mu to naznačil Cramer. Nebylo na něm znát, že by byl nějak vyveden z míry. Pohlédl na mne stejně jako nahoře v mém pokoji, jako kdyby se měl každou chvíli rozbrečet, nic však nenasvědčovalo tomu, že by opravdu plakal. Seděl bokem, viděl jsem ho pouze z profilu.

„My jsme vlastně spolu ještě ani nemluvili, že ne, pane Katesi?" zeptal se Wolfe.

Kates si jazykem olízl rty. „Mně to celkem…" začal, ale jeho tenký hlásek zněl tak, jako by se měl změnit v kvičení, proto se na chvilku odmlčel a zkusil to znovu. „Mně to celkem postačilo."

„Ale, ale, vážený pane," nasadil Wolfe mírně vyčítavý tón. „Domnívám se, že jsme spolu nevyměnili ani slůvko."

Kates se nedal zviklat. „Opravdu?" optal se.

..Opravdu ne. Nejhorší na tom je, že nemůžu s čistým svědomím prohlásit, že pro váš postoj nemám pochopení. Být ve vašem postavení, ať už jste si to zavinil anebo ne, smýšlel bych zrovna tak. Nemám rád, když mě lidé zasypávají otázkami, fakticky to nesnáším." Wolfe pootevřel oči o další milimetr. „Mimochodem, nyní mluvím oficiálně. Tito pánové, kteří představují úřední moc, mě pověřili, abych s vámi promluvil. Jak nepochybně víte, neznamená to, že se tomu musíte podvolit. Kdybyste se pokusil odejít z domu, dříve než vás propustí, budete zadržen jako závažný svědek a někam by vás odvezli, ovšem nemůžete být přinucen k rozhovoru, pakliže jste se rozhodl nemluvit. Co říkáte? Pohovoříme si spolu?"'

„Poslouchám," odpověděl Kates.

„Vím, že posloucháte. Proč?"

„Protože kdybych neposlouchal, vyvodí se z toho závěr, že mám strach, a z toho bude vyvozen další závěr, že jsem provedl něco, co se pokouším utajit."

„Dobrá. Takže si tedy rozumíme." Wolfe si počínal, jako, kdyby byl vděčen za velký ústupek. Ležérním a pomalým pohybem vytáhl zpod stolu šál, který držel v ruce, a položil jej na psací podložku. Potom nachýlil hlavu směrem ke Katesovi, jako kdyby uvažoval, kde začít. Ze svého místa, odkud jsem viděl Katese z profilu, nemohl jsem poznat, zda se na šál vůbec podíval. Rozhodně nezbledl, nezatínal prsty ani se mu neroztřásly končetiny.

„Při obou návštěvách," pokračoval Wolfe, „pana Goodwina u slečny Guntherové v Padesáté páté ulici jste byl u ní. Byl jste jejím blízkým přítelem?"

„Ne, nebyl jsem jejím blízkým přítelem. Vídával jsem ji často, to ovšem souviselo s tou prací v uplynulých šesti měsících, kdy jsem začal provádět tajný průzkum přímo pod vedením pana Boona."

„Přesto však bydlela ve vašem bytě."

Kates pohlédl na Cramera. „Na to jste se mě ptali už tucetkrát."

Cramer přikývl. „Takhle to sedí, synku. Takže teď to bude po třinácté."

Kates se opět otočil k Wolfovi: „Vzhledem k současnému nedostatku bytů bývá nesmírně obtížné a často dokonce nemožné dostat v hotelu pokoj. Slečna Guntherová mohla uplatnit své postavení a styky, aby pokoj dostala, což ovšem odporuje politice UKC, a kromě toho takové věci ona nedělala. Přítel mi poskytl nocleh ve svém bytě a moje manželka odjela. Nabídl jsem slečně Guntherové svůj byt, když jsme letěli z Washingtonu, a ona přijala."

„Bydlila v něm už předtím?"

„Ne."

„Během posledních šesti měsíců jste ji vídal často. Co jste si o ní myslel?"

„Vážil jsem si jí."

„Obdivoval jste ji?"

„Ano. Jako kolegyni."

„Oblékala se vkusně?"

„Toho jsem si nikdy zvlášť nepovšiml – ne, to není pravda." Katesovi zase přeskočil hlas do vyšší tóniny, takže zabrzdil. „Jestliže si myslíte, že tyto otázky jsou důležité, a jestli si přejete, abych odpověděl vyčerpávajícím způsobem a pravdivě, pokud se týká nápadného zevnějšku slečny Guntherové a její vyzývavé postavy, podle mého mínění na ženu v jejím postavení se oblékala neobyčejně dobře."

Kdyby tady byla Phoebe, pomyslel jsem si, řekla by mu, že mluví jako postava ze staromódního románu.

„Tak tedy," řekl Wolfe, „přece jen jste si všímal, co měla na sobě. V tom případě, kdy jste u ní naposled viděl tento šál?" Ukázal na šál palcem.

Kates se naklonil kupředu a díval se na šál. „Pokud si pamatuju, ten šál jsem nikdy na ní neviděl. Nikdy." Opět se posadil.

„To je zvláštní," Wolfe se zakabonil. „To je důležité, pane Katesi. Víte to určitě?"

Kates se opět naklonil kupředu a řekl: „Ukažte," a napřáhl ruku.

Wolfova ruka spočinula na šálu dřív, než Katesova šál sevřela. „Ne," řekl Wolfe, „to bude předloženo jako materiální důkaz při procesu proti vrahovi, a proto s tím nelze lehkovážně manipulovat." Natáhl paži, aby se Kates mohl podívat na šál zblízka. Kates jej chvíli upřeně pozoroval, potom se zas posadil a zavrtěl hlavou.

„Jaktěživ jsem jej neviděl," prohlásil. „Na slečně Guntherové, ani na nikom jiném."

„To je škoda," odpověděl Wolfe zklamaně. „Tím ovšem jsme ještě všechny možnosti nevyčerpali. Snad jste jej viděl už někdy dříve a nyní jej nepoznáváte, protože jste jej předtím spatřil v matném osvětlení, například v noci na zápraží tohoto domu. Důkladně si to promyslete, protože na tomto šále se zachytilo hodně částeček pocházejících z té trubky, což ukazuje, že pachatel si šálem omotal ruku, když držel trubku, a rovněž proto, že ten šál byl nalezen v kapse vašeho pláště."

Kates na něj zamžoural. „Kterého pláště?"

„Vašeho. Podejte jej, Archie." Vytáhl jsem plášť, podržel jej za límec a postavil se vedle Katese. Wolfe se zeptal: „Je to přece váš plášť, ne?"

Kates seděl a zíral na plášť. Potom se zvedl, otočil se k Wolfovi zády a vzkřikl z plných plic: „Pane Dextere! Pane Dextere! Pojďte sem!"

„Přestaňte." Cramer vstal a uchopil jej za paži. „Nechte toho křiku! K čemu vám je Dexter?"

„Tak ho sem zavolejte. Když chcete, abych přestal křičet, zavolejte ho sem.“ Katesovi se chvěl hlas. „Povídal jsem mu, že k něčemu takovému dojde! Říkal jsem Phoebe, aby si nic nezačínala s Nerem Wolfem! Řekl jsem jí, aby sem dnes večer nechodila! Já –“

Cramer na něho spustil: „Kdy jste jí říkal, aby sem dnes večer nechodila! Kdypak?“

Kates neodpověděl. Uvědomil si, že, mu někdo svírá paži, pohlédl na Cramerovy prsty, které se do ní zatínaly, a řekl: „Pusťte mě! Pusťte!“ Cramer jej pustil, Kates přešel ke křeslu u stěny, posadil se a zaťal čelisti. Přerušil s námi všechny styky.

Řekl jsem Cramerovi: „Náhodou jsem byl při tom,když ho Rowcliffe vyslýchal. Říkal, že byl v bytě svého přítele na Jedenácté ulici, kde nyní bydlí, a slečna Guntherová mu telefonovala, že jí zrovna volali, aby přišla k nám, a zeptala se ho, zda byl pozván také on, načež jí řekl, že ho sice pozvali, ale nikam prý nepůjde, a přemlouval ji, aby sem nechodila, a když prohlásila, že přijde, rozhodl se přijít rovněž. Vím, že máte práce nad hlavu, ale když nečtete hlášení, občas šlápnete vedle.“

Otočil jsem se ke shromážděným. „Chcete-li slyšet mé mínění, a to gratis, to není šál slečny Guntherové, protože neodpovídá jejímu vkusu. Něco takového by na sebe nevzala. A nepatří ani Katesovi. Podívejte se na něj. Šedivý oblek, šedivý plášť. A šedý klobouk k tomu. Nikdy jsem na něm neviděl jinou barvu, a mohli byste se ho na to ostatně zeptat, kdyby chtěl s námi mluvit.“

Cramer odpochodoval ke dveřím do přední místnosti, pootevřel je a zavelel: „Stebbinsi! Pojďte sem.“

Purley okamžitě přišel. Cramer mu řekl: „Odveďte Katese do jídelny. Přiveďte sem postupně ostatní, a když skončíme s výslechem, odvedete každého do jídelny“.

Purley odešel s Katesem, který se venkoncem ani nezdráhal. Za chvilku vešel další detektiv s paní Boonovou. Nenabídli jí, aby se posadila. Cramer jí vyšel naproti do středu místnosti, ukázal jí šál. řekl, aby si jej dobře prohlédla, ale nedotýkala se jej, a potom se jí optal, zda jej někdy předtím viděla. Odpověděla, že ne, a tím to skončilo. Byla vyprovozena ven, přivedli Franka Thomase Erskina a představení se opakovalo. Vyslechli jsme si čtyři další záporné odpovědi a potom přišel na řadu Winterhoff.

Winterhoffovi nemusel Cramer ani moc říkat. Ukázal šál a spustil: „Pane Winterhoffe, prohlédněte si laskavě –“

„Kde jste ho vzal?“ zeptal se Winterhoff a napřáhl ruku, „To je můj šál!“

„Och!“ Cramer ucouvl o krok. „Tohle se zrovna pokoušíme zjistit. Měl jste jej dnes večer na sobě anebo v kapse?“

„Ani jedno, ani druhé. Vůbec jsem jej neměl. To je šál,co mi někdo ukradl minulý týden.“

„Minulý týden? Kde a kdy?“

„Zrovna tady. Když jsem tady byl v pátek večer.“

„Tady ve Wolfově domě?“

„Ano.“

„Měl jste ho na sobě, když jste sem šel?“

„Ano.“

„Kdo vám jej pomáhal hledat, když jste zjistil, že se vám ztratil? Komu jste si stěžoval?“

„Nestěžoval jsem si – copak se vlastně děje? Kdo jej měl? Kde jste jej vzal?“

„Za moment vám to vysvětlím. Teď se vás ptám, komu jste si stěžoval?“

„Nestěžoval jsem si nikomu. Zpozoroval jsem, že se mi ztratil, teprve až když jsem se vrátil domů. Jestli –“

„Vůbec nikomu jste se o něm nezmínil?“

„Tady jsem se o tom nezmínil. Nevěděl jsem, že se ztratil. Patrně jsem se o tom zmínil manželce – ovšem,to určitě, vzpomínám si na to. Avšak –“

„Telefonoval jste sem nazítří a ptal se na šál?“

„Ne, neptal!“ Winterhoffovi dalo hodně námahy, aby se podvolil nátlaku. Déle to však už nesnesl. „Proč taky? Šálů mám dva tucty! A trvám na tom, aby –“

„Výborně, tak trvejte.“ Cramer byl klidný, ale roztrpčený. „Je to váš šál, my jsme se vás na něj ptali, a proto se sluší, abych vám řekl, že máme důkaz, pádný důkaz, že tím šálem někdo omotal trubku, kterou zavraždil slečnu Guntherovou. Chcete k tomu něco dodat?“

Winterhoff měl tvář pokrytou potem, ale už v mém pokoji, když mu prohlíželi ruce, byl zpocený. Bylo zajímavé, že pot mu nijak neubíral na distingovanosti, ale méně distingovaně vypadal nyní, když vytřeštil oči, jako nyní na Cramera. Napadlo mě, že by ho jeho nejlepší přítel měl varovat, aby nevyvaloval oči.

Posléze promluvil: „Jaký důkaz máte?“

„Na šále se nalezly částečky z trubky. Mnoho částeček na jednom místě.“

„Kde jste jej našli?“

„V kapse jednoho pláště.“

„Čí to byl plášť?“

Cramer zavrtěl hlavou. „To vám nemohu prozradit. Byl bych vám zavázán, kdybyste se o tom nezmiňoval, vy to ovšem roztroubíte.“ Obrátil se na detektiva. „Odveďte ho do jídelny a Stebbinsovi vyřiďte, aby sem už nikoho nevodil.“

Winterhoff měl toho ještě hodně na jazyku, ale byl vyexpedován. Když se za ním a za detektivem dveře zavřely, Cramer se posadil, položil si dlaně na kolena, zhluboka se nadechl a hlučně vydechl.

„Šmarjápanno!“ poznamenal.

23

Nastalo dlouhé ticho. Pohlédl jsem na hodiny na stěně. Ukazovaly za dvě minuty čtyři. Koukl jsem na své náramkové hodinky. Ukazovaly za minutu čtyři. Navzdory tomuto rozporu se s jistotou dalo soudit, že co nevidět budou čtyři hodiny. Zpoza zavřených dveří do předního pokoje a do předsíně pronikaly tlumené útržky různých zvuků, připomínající prostě to, že mlčení není k ničemu. Jako kdyby každý nepatrný zvuk říkal, pojďme už, je pozdě, skončete to. Ovzduší v kanceláři mi připadalo deprimované a zároveň deprimující. Bylo třeba najít nějaké povzbuzení a vylepšit náladu.

„Inu,“ řekl jsem vesele, „udělali jsme veliký krok kupředu. Vyloučili jsme toho Winterhoffova neznámého, co vyskočil a uprchl. Jsem ochoten předstoupit před soud a odpřisáhnout, že nevběhl do předsíně.“

Nikdo na to nezareagoval, což svědčilo o tklivém rozpoložení přítomných. Jedině okresní návladní se na mě podíval, jako kdybych mu připomínal někoho, kdo neodevzdal pro něj volební hlas.

Policejní ředitel promluvil: „Winterhoff je zatracený lhář. Neviděl žádného muže vyběhnout zpod toho přístřešku. Vybájil si to.“

„Propána,“ vybuchl okresní návladní vztekle. „Nehledáme lháře! Hledáme vraha!“

„Rád bych si šel lehnout,“ zamručel rozmrzele Wolfe. ,,Jsou čtyři hodiny a uvázli jste na mrtvém bodě.“

„Och, to jistě.“ Cramer se na něho zakabonil. „Jsme na mrtvém bodě. Podle toho, jak to říkáte. Ale vy zřejmě nejste na mrtvém bodě?“

„Já? Ne, pane Cramere. Vskutku ne. Jenomže jsem unavený a ospalý.“

Mohlo to vést k další ostré výměně názorů, kdybychom nebyli vyrušeni. Někdo zaklepal na dveře, vešel detektiv, přistoupil ke Cramerovi a hlásil:

Objevili jsme dva další taxikáře. Jeden přivezl paní Boonovou a druhý O’Neilla. Myslel jsem, že si s nimi snad budete chtít promluvit, inspektore. První se jmenuje –’

Když zpozoroval, jak se Cramer tváří, odmlčel se. „Za tohle,“ řekl Cramer, „vás čeká povýšení na náměstka hlavního inspektora. Určitě.“ Ukázal na dveře. „Tudy ven a najděte si někoho, kdo na to

bude zvědav.“ Tajný nasadil zkroušený výraz, otočil se a vyšel. Na adresu všech, kdo byli ochotni poslouchat, Cramer pronesl: „Dobrý bože! Taxikáři!“

Policejní ředitel řekl: „Budeme je muset pustit.“

„Ano, pane,“ souhlasil Cramer. „Vím. Zavolejte je dovnitř, Archie.“

Do takového duševního stavu se tedy dostal inspektor.

Když jsem odešel vykonat jeho příkaz, snažil jsem se rozpomenout, zda mě ještě oslovil Archie při nějaké jiné příležitosti – přestože jej léta znám, nedovedl jsem se na to upamatovat. Ovšem, až se drobet vyspí a osprchuje, přijde na jiné myšlenky, řekl jsem si však, že někdy ve vhodné chvíli mu v budoucnosti připomenu, že mě oslovil Archie. Mezitím jsme s Purleyem a četnými pomocníky nahnali všechny lidi z předního pokoje a jídelny do kanceláře.

Strategická rada vstala z křesel a shromáždila se na konci Wolfova psacího stolu. Hosté se posadili. Městští zaměstnanci, kterých bylo přes tucet, se roztrousili po místnosti a tvářili se pod pohledem velikého šéfa, samotného policejního ředitele, tak bystře a inteligentně, jak to fakta případu dovolovala.

Cramer stál před nimi a promluvil:

„Nyní vás všechny pustíme domů. Ale než odejdete, situace vypadá takhle. Mikroskopická prohlídka vašich rukou nic neodhalila. Ale mikroskop přece jen něco zaznamenal. Na šále zastrčené v kapse jednoho pláště pověšeného v předsíni se našly částečky z povrchu trubky. Vrah zřejmě použil šálu, aby se rukou nedotkl trubky. Proto –“

„Čí plášť to byl?“ vybuchl Breslow.

Cramer zavrtěl hlavou: „Neřeknu vám, v kterém plášti ten šál byl ani komu šál patří, a myslím, že by to neměli říkat ani majitelé, neboť určitě by se to dostalo do novin, a víte, jak noviny –“

„Ne, nic nevíte,“ zapípal Alger Kates. „To by se vám hodilo do plánů, vám a Neru Wolfovi a NSP, mě ale neumlčíte! Byl to můj plášť! A ten šál jsem předtím jaktěživ neviděl! To je –“

„Tak už dost, Katesi,“ zahřímal Solomon Dexter.

„Výborně.“ Na Cramerovi nebylo vidět nespokojenost. „Šál se tedy našel v plášti pana Katese, který tvrdí, že jej předtím neviděl. To –“

„Šál,“ skočil mu do řeči Winterhoff hlasem, který zněl ještě těžkopádněji a méně výrazně, než jindy, „patří mně. Byl mi v pátek večer ukraden v tomto domě. Od té doby jsem jej neviděl, až když mi jej tady ukázali. Protože jste připustili, aby Kates vyslovil různé narážky na plány NSP –“

„Ne,“ řekl Cramer úsečně, „to stačí. Narážky mě nezajímají. Jestliže se chcete spolu hádat, najděte si nějaký sál. Chtěl jsem říct tohle, před několika hodinami jsem prohlásil, že někdo z vás zavraždil slečnu Guntherovou, a pan Erskine protestoval. Teď už nelze protestovat. Nyní o tom není pochybností. Mohli bychom vás všechny sebrat a zadržet jako závažné svědky. Vy jste ovšem lidé vlivní, a proto byste byli o několik hodin později propuštěni na kauci. Pustíme vás tedy domů, také toho, kdo tu dnes večer spáchal vraždu, protože nevíme, kdo z váš je pachatelem. My to ale zjistíme. Zatím se připravte na to, že vás přijdeme navštívit nebo si pro vás pošleme v kteroukoli denní nebo noční dobu. Bez dovolení nesmíte ani na hodinu opustit New York. Možná že vás budeme sledovat, možná ne. To je naše věc a žádné protesty vám nepomohou.“

Cramer přejel tváře pohledem. „Policejní auta vás odvezou domů. Můžete jít, ale ještě poslední slovo. Nepovolíme. Vám všem je to nepříjemné a bude to nepříjemné i nadále, dokud nedopadneme vraha. Jestliže tedy někdo z vás něco ví, co by nám mohlo pomoct, činí velikou chybu, jestliže nám to nesdělí. Ať tady zůstane a řekne nám to. Jsme tady všichni – policejní ředitel a okresní návladní i já a můžete promluvit s kýmkoli z nás.“

Jeho pozvání nikdo nepřijal, aspoň ne za těch podmínek, které určil. Rodina Erskinova chvíli postávala, aby vyměnila pár slov s okresním návladním. Winterhoff si něco objasňoval s policejním ředitelem, paní Boonová vzala stranou pracovníka FBI Travise, kterého zřejmě znala, Breslow chtěl něco říci Wolfovi a Dexter se zase na něco ptal Cramera. Zanedlouho se ale všichni rozloučili a zřejmě se nezjistilo nic užitečného, co by napomohlo k řešení případu.

Wolfe se opřel dlaněmi o kraj psacího stolu, odsunul křeslo a zvedl se.

Cramer si naopak zase sedl. „Jděte si lehnout, když se vám chce," řekl chladně, „já si ještě promluvím s Goodwinem." Už jsem tedy byl zase pouhým Goodwinem. „Rád bych věděl, kdo jiný kromě Katese měl možnost zastrčit ten šál do jeho pláště."

„Nesmysl," Wolfe byl nevrlý. „To by bylo možná zapotřebí, kdyby šlo o normálního člověka, pan Goodwin je však člověk školený, schopný, spolehlivý a mírně inteligentní. Kdyby nám v tomhle směru mohl pomoci, byl by nám to sdělil. Jen se ho zeptejte. Zeptám se ho sám. – Archie, máte na někoho podezření, že strčil ten šál do kapsy pláště, nebo můžete. někoho vyloučit, protože neměl k tomu příležitost?"

„Ne pane, dvakrát ne," odpověděl jsem mu. „Uvažoval jsem o tom a o každém přemýšlel. Chodil jsem dovnitř a ven při každém zazvonění a ostatní většinou také. Smůla je, že dveře do předního pokoje byly pořád otevřené a dveře z předního pokoje do předsíně rovněž."

.Cramer zamručel: „Dal bych za to dva nikláky, abych slyšel vaši odpověď na tuhle otázku, kdybyste byli s Wolfem sami."

„Jestliže si myslíte něco podobného," opáčil jsem, „pusťte to z hlavy. Vůči mučení bývám nejodolnější na úsvitě, tedy právě nyní, a jak ze mne chcete vytáhnout pravdu?"

„Dal bych si dvacet," prohlásil G. G. Spero a ostatní s ním souhlasili.

Ještě bylo třeba zabalit šál do krabice jako vzácný muzeální exponát – mimochodem je teď opravdu v muzeu--a posbírat listiny a všelico, takže, prakticky vypadli teprve o páté.
Zase jsme byli pány v domě. Wolfe vykročil k výtahu. Ještě jsem musel všechno obejít, abych zkontroloval, zda něco nechybí, a přesvědčit se, zda někde pod nábytkem nespí nějací veřejní zaměstnanci. Zavolal jsem na Wolfa: „Směrnice na zítra, pane?"

„Co?" zavolal. „Dejte mi pokoj!"

24

Od té chvíle jsem měl dojem, že jsem vypadl ze hry. Jak se ukázalo, nebyl ten pocit zcela opodstatněný, nedovedl jsem se jej však zbavit.

Pokud se v tom můžu orientovat, to, co mi Wolfe řekne a co, mi neřekne, nikdy nezávisí na závažných okolnostech. Rozhodující je, co naposledy jedl, co v nejbližší době bude jíst, jakou mám na sobě košili a kravatu, zda mám dobře nablýskané boty a podobně. Nemá rád fialovou barvu. Lily Rowanová mi jednou věnovala tucet módních košil s proužky různých barev a barevných odstínů. Náhodou jsem si vzal na sebe fialově proužkovanou košili v den, kdy jsme začali vyšetřovat případ Chestertori Best, případ chlapíka, který se vloupal do vlastního domu a střelil do břicha hosta, který přijel na víkend. Wolfe vrhl jediný pohled na mou košili a nadobro se proti mně zatvrdil. Naschvál jsem ji nosil celý týden, a proto jsem se vůbec nedověděl, co se děje či kdo je kdo, teprve až Wolfe všechno vyřešil, a i pak jsem stejně musel nasbírat většinu podrobností z novin a od Dory Chestertonové, s níž jsem se spřátelil. Dora se vyznačovala – ne, tohle si nechám až pro svůj životopis.

Pocit, že mě vyřadili ze hry, se opíral o fakta. V úterý ráno se Wolfe nasnídal v tutéž hodinu jako obvykle – to jsem vydedukoval z fakt, neboť Fritz mu o osmé odnesl nahoru naložený tác a deset minut před devátou jej přinesl dolů prázdný. Ležel na něm lístek s příkazem,abych vyřídil Saulu Panzerovi a Billovi Gorovi, až zavolají, že se mají hlásit o jedenácté hodině v kanceláři, a dále, abych na tutéž dobu pozval Dela Bascoma, šéfa Bascomovy detektivní agentury. Všichni tři na něho čekali, když sestoupil výtahem dolů ze skleníků, načež mě vyhnal. Poslal mě nahoru, abych pomohl Theodorovi křížit orchideje. Když jsem se na oběd vrátil dolů, oznámil mi Wolfe, že nemám otevírat obálky od Bascoma.

„Ha," ozval jsem se. „Hlášení? Veliké akce?"

„Ano." Ušklíbl se na mě. „Dvacet lidí. Snad jednomu z nich bude přát štěstí."

Dalších pět set dolarů denně odplavila voda. Při tomhle tempu nám záloha NSP dlouho nevydrží.

„Nemám se odstěhovat do hotelu?" optal jsem se. „Abych neslyšel něco, co se nemám dovědět?"

Nenamáhal se s odpovědí. Nikdy se nerozčiloval před jídlem, pokud se tomu mohl vyhnout.

Samozřejmě mě nemohl z případu zcela vyloučit, ať si už měl sebevětší vrtochy. Za prvé byl jsem tam, a proto se kdekdo po mně sháněl. Přátelé z redakcí, zejména Lon Cohen z Gazette si mysleli, že bych jim měl přesně povědět, kdy a koho zatknou. A v úterý odpoledne si inspektor Cramer usmyslel, že mě musí vzít drobet do prádla, a pozval mě do Dvacáté ulice. Uvítal mě v přítomnosti tří dalších pánů. Dohřála ho logika věci. Asi v tomto smyslu: NSP je Wolfovým klientem. A proto kdybych některého člena NSP zahlédl, jak se potlouká poblíž Katesova pláště, který visel v předsíni, ohlásil bych to Wolfovi a nikomu jinému. Až potud se to dalo brát. Celkem rozumné. Jenže Cramer dále usoudil, že v průběhu dvouhodinového vyptávání, rekapitulací, přeskakování a úskoků spolu se svou partou něco ze mne vytáhne, a to bylo k smíchu. Musím podotknout, že vytáhnout nebylo co, takže celá věc se jevila ještě kurióznější. Přesto se převelice vynasnažili.

Ukázalo se, že i podle Wolfova názoru se přece jen k něčemu ještě hodím. Když o šesté sestoupil do své kanceláře, usedl do křesla a zazvonil si pro pivo, čtvrt hodiny poseděl a potom řekl: „Archie."

Zrovna jsem zíval. Když jsem sklapl čelisti, odpověděl jsem: „Tady."

Zakabonil se. „Jste u mne již hodně dlouho."

„Jo. Tak jak to vyřešíme? Mám dát výpověď sám, anebo mi dáte padáka vy, anebo se rozejdeme po vzájemně dohodě?"

Ignoroval to. „Povšiml jsem si, možná zevrubněji, než si myslíte, že máte jisté nadání a schopnosti. Jste výtečný pozorovatel, v žádném ohledu nejste úplný blázen, jste velice neohrožený a tuze domýšlivý, takže se nedáte svést k věrolomnosti."

„To mi lichotí. Zvýšení platu by nezaškodilo. Životní náklady se zvy –"

„Jste u mne na stravu a byt, a protože jste mladík marnivý, tuze utrácíte za oblečení." Pohrozil mi prstem. „O tom si můžeme promluvit někdy jindy. Nyní mě zajímá jistá vaše vlastnost, kterou vůbec nechápu, ale vím, že ji máte. Často se projevuje tak, že mladé ženy velice ochotně tráví čas ve vaší společnosti."

„To je zásluha mé kolínské. Kupuji ji v obchodních domech Brooks Brothers. Jmenuje se Past na Evu." Podezřívavě jsem ho pozoroval. „Máte něco za lubem. Úvod jsem už vyslechl. Oč vám tedy kráčí?"

„Zjistěte, a to čím dřív, tím líp, zda slečna Boonová je ochotna se s vámi sblížit."

Upřeně jsem se na něho podíval. „Víte," prohlásil jsem vyčítavě, „domníval jsem se, že je vám podobná myšlenka na hony vzdálená. Sblížit se se slečnou Boonovou? Jestli si něco takového dokážete vymyslet, dokážete to také uskutečnit. Sbližte se s ní sám."

„Mluvím o akci v rámci vyšetřování," řekl chladně, jejíž pomocí získáme její důvěru."

„Takhle to zní ještě hůř." Nespouštěl jsem z něho oči. „Alespoň to co nejelegantněji zamaskujme. Mám z ní vymámit přiznání, že zavraždila svého strýce a slečnu Guntherovou? Děkuju, nechci."

„Nesmysl. Velmi dobře víte, co po vás chci."

„Přesto mi to ale povězte. Co chcete?"

„Chci získat informace k těmto bodům. Jaké osobní a společenské styky měla s lidmi, kteří jsou nějak ve spojení s NSP, zejména s těmi, kteří zde byli včera večer. Totéž platí pro paní Boonovou, její tetu. Dále, zda se důvěrně přátelila se slečnou Guntherovou, co si obě o sobě navzájem myslely a jak často se viděla se slečnou Guntherovou minulý týden? To pro začátek postačí. Podle toho, jak úspěšně se bude situace vyvíjet, zjistíte i další konkrétní podrobnosti. Nemohl byste jí zatelefonovat hned teď?"

„Vyhlíží to celkem rozumně," připustil jsem, „až na ty konkrétní podrobnosti. To ovšem může počkat. Chcete tím říci, že je podle vás do toho namočen některý ten exemplář z NSP?"

„Proč ne? Proč by nebyl?"

„Je to náramně očividné."

„Pchá. Nic není samo o sobě očividné. Samozřejmost je subjektivní. Tři pronásledovatelé se dovědí, že pronásledovaný nasedl na vlak do Filadelfie. První pronásledovatel považuje za očividné,

že pronásledovaný do Filadelfie odjel. Druhý pronásledovatel považuje za očividné, že stíhaný vystoupil v Newarku z vlaku a šel někam jinam. Třetí pronásledovatel, který ví, že je pronásledovaný mazaný všemi mastmi, považuje za očividné, že sledovaný muž v Newarku z vlaku nevystoupil, protože by to bylo příliš evidentní, ale že zůstal sedět ve vlaku a dojel do Filadelfie. Rafinovanost a samozřejmost se vzájemně pronásledují v nekonečné spirále a nikdy se navzájem nedostihnou. Znáte telefonní číslo slečny Boonové?“

Mohl jsem jej podezírat, že mě posílá ven, abych si tam hrál, neboť se bojí, abych mu neprovedl nějakou darebnost, jenomže moje nepřítomnost mu vždycky zkomplikovala život, ježto musel sám brát telefonní hovory anebo se smířit s tím, že Fritz zanedbá své ostatní povinnosti a bude obsluhovat telefon i domovní zvonek. Uznal jsem tedy, alespoň předběžně, že nemá žádné postranní úmysly, otočil jsem se na židli, vytočil jsem číslo hotelu Waldorf a požádal, aby mě spojili s pokojem paní Boonové. Z pokoje se ozval mužský hlas, který jsem neznal, a když jsem se představil a čekal déle, než se zdálo přiměřené, ozvala se Nina.

„Tady je Nina Boonová. To je pan Goodwin z kanceláře Nera Wolfa? Vyřídili mi to správně?“

„Ano. V žoldu NSP. Děkuji vám, že jste přišla k telefonu.“ ‘

„No – rádo se stalo. Přál jste si něco?“

„Ovšem, to ale je vedlejší. Nevolám proto, že si něco přeji, či si přál anebo bych si přát mohl. Volám proto, že někdo jiný si něco přeje, neboť mě o to požádal, jenže podle mého mínění je ťuknutý. Chápejte mé postavení. Nemohu vás zavolat a říci, zde je Archie Goodwin, zrovna jsem si ze spořitelny vyzvedl deset dolarů, co kdybych je prohýřil za večeři ve dvou v té brazilské restauraci na Padesáté druhé ulici? Je v tom nějaký rozdíl, zda si to přeji nebo nepřeji, když se to stejně nedá uskutečnit? Nezdržuji vás?“

„Ne … Na minutku mám čas. A co si přeje ten někdo?“

„Hned k tomu dojdu. Zatím tedy můžu jenom říct, zde je Archie Goodwin, dělám čmuchala pro NSP a chci vás pozvat za peníze NSP na večeři do toho brazilského restaurantu na Padesáté druhé ulici s tou podmínkou, že jde o čistě služební věc a že mi nelze důvěřovat. Abyste si učinila představu, jak jsem prohnaný, někteří lidé se večer koukají pod postel, jenomže já se podívám do postele, abych se přesvědčil, že v ní už neležím místo sebe. Už uplynula ta minutka?“

„Zní to věru nebezpečně. To si ten někdo tedy přál – abyste mě umluvil, abych s vámi šla na večeři?“

„Tu večeři jsem si vymyslel já. Blesklo mi to hlavou, když jsem slyšel opět váš hlas. Pokud jde o tu osobu, když pracuji na tomto případě, jistě pochopíte, že přicházím do styku s rozličnými lidmi, nejen s Nerem Wolfem, který je – konečně, on za to nemůže, že je takový, jaký je – ale i s policií, FBI, personálem okresního návladního a vůbec. Co řeknete tomu, když vám povím, že mi jeden z nich přikázal, abych vás zavolal a zeptal se vás, kde je Ed Erskine?“

„Ed Erskine?“ Úplné ji to ohromilo. „Vy se máte mne zeptat, kde je Ed Erskine?“

„To souhlasí.“

„Řekla bych, že ten člověk se zbláznil.“

„Já taky. Tohle jsme tedy vyřídili. Než skončíme, měli bychom vyřídit i to ostatní, a proto byste mi snad mohla odpovědět na mou osobně zaměřenou otázku ohledně té večeře. Jak obvykle odmítáte? Bez okolků? Anebo kličkujete, abyste člověka neranila?“

„Ach, mluvím bez okolků.“

„Výborně, posečkejte, než se připravím. Už.“

„I kdybyste byl. bůhvíjak prohnaný, dnes večer nemůžu. Večeřím s tetou zde v jejím pokoji.“

„Tak půjdeme později. Anebo vás pozvu na snídani. Anebo na oběd. Na oběd zítra o jedné?“

Na chvíli se odmlčela. „Co je to za podnik ta brazilská restaurace?“

„Solidní, zastrčený a dobře se tam jí.“

„Jenomže, jakmile vyjdu na ulici...“

„Já vím. Tak to už chodí. Vyjdete východem na Čtyřicátou devátou ulici. Budu s tmavomodrým sedanem značky Wetherhill čekat u chodníku. Od dvanácti hodin padesát minut přesně. Můžete se spolehnout, že tam budu, ale buďte přesto ostražitá.“

„Snad se trošku opozdím.“

„V to doufám. Vypadáte docela normálně. A prosím vás, nepokoušejte se mi o pět nebo deset let později namluvit, že jsem vás označil za průměrnou. Neřekl jsem průměrná, říkal jsem normální. Na shledanou zítra.“

Když jsem odložil sluchátko, měl jsem dojem, že v mých očích je vidět záblesk samolibosti, takže jsem se k Wolfovi neobrátil hned, ale našel jsem na svém psacím stole papíry, které upoutaly mou pozornost. Po chvíli zamručel:

„Dnes večer by to bylo lepší.“

Počítal jsem do desíti. Potom, aniž jsem se obrátil, jsem zřetelně pronesl: „Vážený pane, vy si zkuste s ní dát schůzku kdekoli, třeba i v Tiffanyho klenotnictví, kde si něco může vyzkoušet.“

Zachichtal se. Po chvíli se opět zachichtal. To mě dráždilo, proto jsem odešel nahoru do svého pokoje a až do večeře jsem dělal pořádek ve svých věcech. Fritz a Charley se tak daleko nedostali, protože v celém domě byl hrozný nepořádek, a přestože experti s mikroskopem byli pořádkumilovní a zřejmě slušní, pomyslel jsem si, že nebude vadit, když provedu menší inventuru.

Na konci večeře, při salátu a sýru, se rozvinul menší rozhovor. Navrhl jsem, abychom si vypili kávu dole v jídelně, a potom jsem chtěl jít rovnou spát, ale Wolfe, který si sice přiznal, že také potřebuje spánek, chtěl kávu jako obvykle vypít v kanceláři. Postavil si hlavu, jenže já jsem neustoupil, abych mu dal lekci. Odešel tedy do kanceláře a já zůstal v jídelně. Když jsem dopil, zašel jsem do kuchyně a řekl Fritzovi:

„Promiňte, že jsem vám přidělal práci navíc, protože jste musel podávat kávu ve dvou místnostech. Je však třeba, aby se naučil, že musí dělat kompromisy. Slyšel jste můj návrh, abychom vyřešili spor smířlivě a vypili kávu v předsíni.“

„Nebyla to vůbec práce navíc,“ odpověděl velkodušně Fritz. „Chápu vás, Archie. Chápu, že nejste docela příčetný. Někdo zvoní.“

Byl jsem v pokušení nechat ten prokletý zvonek drnčet. Potřeboval jsem se vyspat. Také Wolfe potřeboval spánek a stačilo přehodit spínač na stěně v kuchyni a zvonek by zmlkl. Ale nevypnul jsem jej. Řekl jsem Fritzovi: „Spravedlnost. Veřejné blaho. Povinnost, ať jdou k ďasu,“, odešel jsem k domovním dveřím a otevřel.

25

Chlápek přede dveřmi řekl: „Dobrý večer. Chtěl bych mluvit s panem Wolfem.“

Jaktěživ jsem ho ještě neviděl. Byl to asi padesátník, střední postavy, měl úzké rovné rty a oči jako člověk, který hraje poker o krev. První desetinu sekundy jsem myslel, že to bude někdo z Bascomových lidí, ale potom jsem podle jeho obleku poznal, že je to nemožné. Oblek měl nenápadný a konzervativní a nejméně třikrát byl u krejčího na zkoušce. Řekl jsem mu:

„Podívám se, zda je doma. Vaše jméno, prosím?“

„John Smith.“

„Och! V jaké věci ho chcete navštívit, pane Jonesi?“

„V soukromé a naléhavé.“

„Můžete uvést nějaké podrobnosti?“

„Ovšem, jenom jemu.“

„Dobře. Posaďte se a prohlížejte si časopisy.“

Zavřel jsem mu dveře před nosem, zašel jsem do kanceláře a řekl Wolfovi:

„Pan John Smith, který to jméno podle všeho vyčetl z nějaké knížky. Vypadá jako bankéř, ochotný půjčit člověku deset centů za hrst briliantů. Nechal jsem ho stát na zápraží, nedělejte si však

starosti, že by se urazil, neboť má hroší kůži. Nechtějte, prosím vás, abych z něj vypáčil, co si přeje, protože by to trvalo několik hodin.“

Wolfe zamručel: „Co si o něm myslíte?“

„Vůbec nic. Nesmím vědět, na čem jsme. Můj přirozený impuls je shodit ho ze schodů. Musím ovšem uznat, že to není ledajaký poslíček.“

„Uveďte ho.“

Uvedl jsem ho. Navzdory tomu, že měl takové nepříjemné vlastnosti a zdržoval nás od spánku, usadil jsem ho do červené kožené klubovky, neboť takhle jsme ho měli oba čelem proti sobě. Nedbal moc o pohodlí. Posadil se zpříma s prsty sepjatými v klíně a řekl Wolfovi:

„Představil jsem se jako John Smith, protože na jménu vůbec nezáleží. Jsem pouze poslíček.“

Sotva otevřel ústa, už si odporoval. Pokračoval: „Jde o věc důvěrnou a musím s vámi mluvit soukromě.“

Wolfe zavrtěl hlavou. „Pan Goodwin je mým důvěrným spolupracovníkem. Jeho uši jsou moje uši. Mluvte.“

„Ne.“ Smith svým tónem naznačil, že to je vyloučeno. „Musím s vámi mluvit mezi čtyřma očima.“

„Pchá.“ A Wolfe ukázal prstem na obraz Washingtonova pomníku, který visel na stěně pět metrů od jeho levice. „Vidíte ten obraz? Ve skutečnosti je to provrtaný panel. Jestliže vykážu pana Goodwina z místnosti, v předsíni naproti dveřím do kuchyně odbočí, vejde do alkovny, otevře si panel z druhé strany, kterou nevidíme, a bude nás pozorovat a poslouchat. Jedině bude v nevýhodě, že musí stát. Takže může rovnou zůstat sedět tady.“

Smith vůbec nemrkl a vstal: „Pak my dva půjdeme do předsíně.“

„Ne, nepůjdeme. – Archie, pan Smith si přeje svůj klobouk a plášť.“

Zvedl jsem se a vykročil. Když jsem urazil asi polovičku cesty, Smith zase usedl. Otočil jsem se, vrátil se na svou základnu a rovněž jsem se posadil.

„Nuže, pane?“ zeptal se Wolfe.

„Máme někoho,“ pronesl Smith, zřejmě jiným tónem nemluvil, „na vraždu Boona a Guntherové.“

„Máme? Někoho?“

Smith rozpletl prsty, zvedl ruku, poškrábal se na nose, položil ruku do klína a opět sepjal ruce. „Samozřejmě,“ řekl, „smrt bývá vždycky tragická. Působí smutek a utrpení a často nesnáze. Tomu se nelze vyhnout. Leč v tomto případě smrt obou těchto lidí způsobila ohromnou křivdu tisícům nevinných osob a vytvořila situaci, která se fakticky rovná hrubé nespravedlnosti. Jak víte, jak my všichni víme, rozličné živly ve Spojených státech se snaží podvrátit samotné základy naší společnosti. Smrt jim přichází vhod – přišla jim velice vhod. Samotná opora našeho svobodného demokratického zřízení – kterou tvoří nejuvědomělejší občané, naši nejvýznamnější podnikatelé, kteří se v našem zájmu starají, aby celý organismus fungoval – se ocitá ve velikém– a konkrétním nebezpečí. Zdrojem tohoto nebezpečí byla událost – nyní už dvě události – k nimž došlo buď celkem náhodně, anebo z hluboké a záměrné zlomyslnosti. Z hlediska obecného blaha tyto dvě události samy o sobě byly bezvýznamné. Ale převážná většina –“

„Promiňte,“ Wolfe mu pohrozil malíčkem. „Kdysi jsem také řečnil. Pokud vám rozumím, mluvíte o všeobecné reakci proti Národnímu sdružení průmyslu v spojitosti s oběma vraždami. Souhlasí to?“

„Ano. Zdůrazňuji, že tyto události jsou celkem malicherné, ovšem naproti tomu nesmírně poškozují –“

„Prosím. To už jste řekl. Pojďme dál. Nejprve mi ovšem povězte, mluvíte jménem NSP?“

„Ne. Mluvím vlastně jménem zakladatelů Spojených států. Mluvím jménem nejušlechtilejších a nejzákladnějších zájmů amerického lidu. Já –“

„Výborně. A co dál?“

Smith opět rozepjal ruce. Tentokrát se potřeboval poškrabat na bradě. Když s tím skončil, pokračoval: „Stávající situace je neudržitelná. Nahrává přímo do rukou nejnebezpečnějším a nejpodvratnějším skupinám a doktrínám. Žádná cena by nebyla příliš vysoká, kdyby se mohla změnit, a to co nejdříve. Ten, kdo tuto službu prokáže, by si zasloužil, aby se mu vlast odvděčila. Získal by si vděčnost svých spoluobčanů a samozřejmě především těch, co musí snášet tuto nespravedlivou nenávist."

„Jinými slovy," nadhodil Wolfe, „měl by obdržet nějakou odměnu."

„Dostal by odměnu."

„Škoda, že už jsem se zavázal jinde. Rád přijímám odměny."

„Žádný rozpor tu nehrozí. Cíle jsou totožné."

Wolfe se zakabonil. „Víte, pane Smithi," prohlásil obdivně, „líbí se mi, jak jste začal. Řekl jste všechno kromě několika detailů hned v první krátké větě. Kdo jste a odkud přicházíte?"

„To je hloupá otázka," opáčil Smith. „Vy nejste hlupák. Samozřejmě, jestliže na to vynaložíte čas a námahu, zjistíte si, kdo jsem. Ale dnes večer hraji bridž se sedmi úctyhodnými, velice úctyhodnými pány a dámami. Po večeři. Zabere mi to celý večer, od sedmé hodiny."

„Pěkně se to vyrovná. Osm proti dvěma."

„Ano, skutečně by se to mělo vyrovnat," souhlasil Smith. Opět rozepjal ruce, jenže tentokrát se nepoškrabal. Sáhl d,o postranní kapsy saka a vytáhl úhledný balíček zabalený v bílém papíře a přelepený páskou. Byl dosti objemný, ležel mu v kapse těsně a musel jej vytáhnout oběma rukama. „Jak jste říkal," poznamenal, „jsou tu jisté detaily. Příslušná suma představuje tři sta tisíc dolarů. Třetinu mám zde."

Pohlédl jsem na balíček a usoudil jsem, že to zřejmě nemohou být samé stodolarové bankovky. Určitě mezi nimi byly nějaké pětistovky a tisícovky.

Wolfe protáhl jedno obočí. „Dnes večer hrajete karty a za mnou jste přišel jen proto, že mě považujete za lumpa. Nejednáte poněkud lehkovážně? Jak už jsem se zmínil, pan Goodwin je mým důvěrným spolupracovníkem. Co kdyby ten balíček uzamkl v sejfu a vyprovodil vás na chodník?"

Výraz Smithovy tváře se poprvé změnil, ovšem drobné vrásky, které se mu objevily na čele, zřejmě nenaznačovaly, že má obavy. „Možná, že jste konec konců jen hlupák," pronesl nezměněným tónem, „jenže já o tom pochybuji. Známe vaši minulost a charakter. Rozhodně vás nelze považovat za nějakého lumpa. Naskytuje se vám příležitost, abyste mohl prokázat službu –"

„Ne," řekl Wolfe rozhodně. „To už tady bylo."

„Dobrá, ale je tomu tak. Jestliže se ptáte, proč se vám nabízí za tu službu tak vysoká částka, zde máte důvody. Předně každý ví, že za každou práci berete přemrštěné honoráře. Za druhé, z hlediska lidí, co vás platí, rychle narůstající zaujatost veřejnosti, která je zcela neodůvodněná, je poškozuje, anebo je poškodí, přímo či nepřímo o stovky miliónů. Tři sta tisíc dolarů je tedy úplná maličkost. Za třetí budete mít výdaje, snad i vysoké. Za čtvrté, uvědomujeme si, že je věc spojena s obtížemi, a otevřeně, vám povím – kromě vás neznáme člověka, který by poskytoval jistou záruku, že věc vyřeší. Ani zdaleka vás nepovažujeme za lumpa. Vaše poznámka byla zcela nemístná."

„Pak jsem patrně špatně pochopil vaši úvodní větu." Wolfe mu hleděl přímo do tváře. „Říkal jste, že máte někoho na vraždu Boona a Guntherové?"

„Ano." Smith stejně přímo hleděl na Wolfa.

„Koho máte?"

„Slovo ‚máte' nebylo zcela přesné. Výstižnější by bylo říci, že máme kandidáta."

„Koho?"

„Buď Solomona Dextera, anebo Algera Katese. Dexter by nám byl milejší, Kates ovšem postačí. Mohli bychom v jistém směru spolupracovat při přípravě důkazů. Promluvím si s vámi o tom, jakmile přijdete s nějakým plánem. Mimochodem, pokud jde o těch dalších dvě stě tisíc, neklademe si odsouzení jako podmínku. To byste ovšem nemohl zaručit. Další třetina bude splatná při podání žaloby a poslední v den, kdy bude zahájen soudní proces. Účinek žaloby a procesu postačí, i když nebude zcela uspokojivý."

„Jste advokát, pane Smithi?'

„Ano."

„Nedáte za Dextera víc než za Katese? To byste měli. Je úřadujícím ředitelem Úřadu kontroly cen. Měl by pro vás větší hodnotu."

„Ne. Navrhujeme velkou, dokonce přehnanou částku, abychom se vyhnuli jednání." Smith poklepal na balíček přelepený páskou. „To je pravděpodobně rekord."

„Dobrá nebesa, ne." Wolfe byl mírně pobouřen, jako kdyby mu někdo naznačil, že jeho vzdělání skončilo v šesté třídě obecné. „Vyskytly se už případy, kdy šlo o větší sumy, jako u Teapot Dome.* (* *Roku 1929 byl odsouzen Albert T. Fall, bývalý ministr vnitra, že přijal úplatek 100 000 dolarů za pronájem naftového vrtu Teapot Dome. Pozn. př*)Mohl bych vyjmenovat osm, deset ba i tucet případů. Lýdský král Alyattés dostal zlato ve váze deseti leopardů. Richelieu zaplatil D'Effiatovi sto tisíc dukátů na jedné hromadě – což dnes představuje hodnotu nejméně dvě stě tisíc dolarů. Ne, pane Smithi, nelichoťte si, že jste dosáhli rekordu. Vzhledem k tomu, co požadujete, jste pouhý hokynář."

Na Smithe to nezapůsobilo. „V hotovosti," řekl. „Má to pro vás stejnou hodnotu jako dva milióny zaplacené šekem." **(** *Narážka na velmi vysoké daně, které činí u příjmu 100 006 dolarů přes 90 %, nemůže-li poplatník prokázat odčitatelné položky. Pozn. př. –)*

„To souhlasí," přitakal celkem rozumně Wolfe. „Na to jsem samozřejmě rovněž myslel. Netvrdím, že jste skoupí." Povzdechl si. „Sám nerad smlouvám. Měli byste ovšem vědět, že je tu jedna nepřekonatelná překážka."

Smith zamžikal. Přistihl jsem ho při tom: „A to je?"

„Váš výběr pachatelů. Především to vypadá velmi průhledně, hlavní překážkou je však pohnutka činu. K vraždě je nutné mít nějaký závažný motiv a na dvě vraždy opravdu prvotřídní. Obávám se, že ani u pana Dextera ani u pana Katese takový motiv nalezen nebyl, a musím vám s konečnou platností říci, že se o to ani nepokusím. Velkomyslně jste mi naznačili, že nejsem osel, byl bych ovšem osel, kdybych se na pana Dextera či Katese snažil připravit materiály, aby byli odsouzeni." Wolfova tvář i tón prozrazovaly, že je neoblomný. „Ne, pane. Ale snad někoho najdete, kdo se o to alespoň pokusí. Co třeba pan Bascom, majitel Bascomovy detektivní agentury? Je to člověk šikovný."

„Řekl jsem vám," odvětil Smith, „že vám poskytneme pomoc, pokud jde o důkazy."

„Ne. Přes takové důkazy, které by nevyhnutelně musely být nepřímé, bylo by to nemožné z nedostatku přijatelného motivu. Mimoto by to tak jako tak bylo podezřelé, když uvážíme pravděpodobný zdroj jakéhokoli důkazu, který byste mohli poskytnout, a dále fakt, že by celá věc byla namířena proti pracovníkovi UKC. Pochopte to."

„To není tak jisté."

„Ach ano. Naprosto."

„Ne." Smith se tvářil stále stejně, přestože se rozhodl k vážnému kroku, a vytasil se s novou kartou. Obrátil tuto kartu bleskově. „Uvedu vám příklad. Kdyby třeba taxikář, který sem dovezl Dextera, dosvědčil, že pod jeho pláštěm zahlédl kus železné trubky zabalený do šálu, takový důkaz by nebyl vůbec podezřelý."

„Možná, že by nebyl," připustil Wolfe. „Máte takového taxikáře?"

„Ne. Uvedl jsem to pouze jako příklad. Máme vůbec shánět nějakého taxikáře nebo kohokoli, dokud se nedobodneme na jméně?"

„To ovšem nemůžete. Máte v zásobě ještě nějaké další příklady?"

Smith zavrtěl hlavou. Podobal se tím Wolfovi. Nepovažoval za potřebné vynaložit sto ergů, když padesát postačilo. Wolfovo zavrtění hlavou se zhruba rovnalo dvěma milimetrům doprava a dvěma milimetrům doleva, a kdyby se byl připojil měřicí přístroj Smithovi, byly by výsledky zhruba stejné. Wolfe šetřil fyzickou energií ještě hospodárněji. Vážil dvakrát tolik co Smith, a proto na kilogram hmoty, což je jediné spolehlivé měřítko, vynakládal o mnoho méně.

„Poněkud předbíháte," prohlásil Smith. „Řekl jsem, že bychom otázku důkazů prodiskutovali teprve pak, až vše naplánujete. Plánovat začnete, až přijmete nabídku. Mám tomu rozumět tak, že jste nabídku přijal?"

„Ne. Aspoň ne tak, jak jste ji formuloval. Odmítám ji."

Smith to přijal jako džentlmen. Neříkal nic. Několik dlouhých sekund nepromluvil, potom polkl naprázdno a poprvé tím projevil nějakou slabůstku. Zřejmě kapituloval a byl ochoten se dohodnout na něčem jiném. Po chvíli mlčení opět polkl a teď už to bylo zcela jasné.

„Je tu ještě další možnost," řekl „v tom případě by odpadly vaše předchozí námitky – Don O'Neill."

„Hm," poznamenal Wolfe.

„Přijel také taxíkem. Motiv je jasný a vlastně se již zavedl, protože tento motiv se přijímá mylně a zlomyslně v celých Spojených státech. Nebylo by to tak uspokojivé jako Dexter nebo Kates, ale veřejnost by přenesla své rozhořčení ze sdružení či spolku na jednotlivce. A tím by se od základu změnila situace."

„Hm.'"

„Mimoto by na důkaze nebylo nic podezřelého, pokud jde o jeho zdroj."

„Hm."

„A proto by se mohl rozsah důkazů podstatně rozšířit.

Kupříkladu bylo by možné uvést výpověď nějaké osoby anebo osob, že O'Neilla viděly ve vaší hale vsunout ten šál do kapsy Katesova pláště. Pokud vím, váš důvěrný spolupracovník Goodwin tam byl po celý –"

„Ne," opáčil úsečně Wolfe.

„Pan Wolfe netvrdí, že jsem tam nebyl," ubezpečil jsem Smithe s přátelským úsměvem. „Běží o to, že jsem se k tomu už naprosto jednoznačně vyjádřil. Měl jste přijít dříve, s radostí bych s vámi prodiskutoval podmínky. O'Neill se mě pokoušel podplatit v neděli a v neděli se nenechám podplatit –"

Bleskl po mně pohledem, který mě měl provrtat. „Co od vás chtěl O'Neill?"

Zavrtěl jsem hlavou. Vynaložil jsem na to jistě tisíc ergů. „To by nebylo čestné. Mám mu říci, co na mně žádáte?"

Velice se mu zachtělo zdůraznit, že nelze pochybovat o tom, jak žízní po informacích, zvítězilo však jeho přesvědčení, že energií nelze plýtvat, spolu s míněním, které si o mně utvořil. Vzdal se bez dalšího pokusu a opět se vrátil k Wolfovi.

„I když Goodwin v tom smyslu nemůže vypovídat," řekl, „stále ještě existují reálné možnosti získat takové svědectví."

„Od pana Breslowa nikoliv," prohlásil Wolfe. „To by byl mizerný svědek. Pan Winterhoff by celkem vyhovoval. Pan Erskine starší by byl vynikající. Mladý pan Erskine – nevím, spíš o tom pochybuji. Ze všech nejlepší by byla slečna Hardingová. Dokázal byste ji získat?"

„Už zase předbíháte."

„Vůbec ne. Předbíhám? Takové detaily jsou nanejvýš důležité."

„Vím. Ale teprve až když přislíbíte spolupráci. Přijímáte můj návrh stran O'Neilla?"

„Inu." Wolfe se zaklonil, pootevřel oči na širší štěrbinu a sepjal si prsty na břiše. „Něco vám povím, pane Smithi.

Nejsprávnější snad bude formulovat to jako vzkaz či vzkazy pro pana Erskina. Vyřiďte panu Erskinovi –"

„Nezastupuji Erskina. Nikoho jsem nejmenoval."

„Ne? Měl jsem dojem, že jste uvedl jmenovitě pana O'Neilla, pana Dextera a pana Katese. Potíž tkví v tom, že policie nebo FBI můžou kdykoli najít desátý váleček a my všichni bychom se pravděpodobně zesměšnili."

„To ne, kdybychom –"

„Prosím vás, pane. Řekl jste už svoje. Pusťte ke slovu také mne. Vyjdeme z předpokladu, že se náhodou setkáte s panem Erskinem. Řekněte mu, že jsem vděčný za ten návrh, zejména proto, že vím, jak vysoký honorář mohu požadovat, aniž bych ho pobouřil. Budu na to pamatovat, až budu stanovovat definitivní účet. Povězte mu, že si cením jeho snahy zaplatit honorář tak, aby nefiguroval v mém přiznání daně z příjmů, že ovšem nemám pochopení pro podobné podtrhy. Je to věcí vkusu a mně to náhodou nesedí. Povězte mu, že velmi dobře vím, že každá minuta je důležitá. Vím, že po zavraždění slečny Guntherové vzrostlo rozhořčení veřejnosti nevídanou měrou: četl jsem úvodník v dnešním Wall Street Journal: vyslechl jsem dnes večer v rozhlase komentář Raymonda Swinga – vím, co se děje."

Wolfe rozevřel oči ještě víc. „A především mu povězte toto: Jestli si nedá říci a nadále se bude pitomě snažit narafičit nějakého viníka, vznikne z toho asi pěkná polízanice a já tomu nebudu moci zabránit; nicméně předložím účet a také ho vyinkasuji. Jsem přesvědčen, že buď je vrah, nebo padlý na hlavu – patrně jedno i druhé. Bohudíky není mým klientem. Pokud jde o vás – ne, nebudu se rozčilovat. Jak říkáte – jste pouhý poslíček a podle všeho vážený právní zástupce ve významném postavení. Váže vás přísaha, že budete postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Fuj! Archie, pan Smith odchází."

Smith se skutečně zvedl z křesla a stál zpříma. Ještě se však nechystal k odchodu. Týmž tónem, jakým u domovních dveří oznámil, že chce navštívit pana Wolfa, řekl:

„Rád bych věděl, zda mohu očekávat, že tuto rozmluvu budete považovat za důvěrnou. Chci jenom vědět, nač se mám připravit."

„Vy jste rovněž padlý na hlavu," odsekl mu Wolfe. „Jaký je v tom rozdíl, zda vám odpovím ano či ne? Nevím, jak se jmenujete. Nemyslíte, že učiním to, co uznám za vhodné?"

„Myslíte, že –" začal Smith, ale nedopověděl. Možná že v té podobě, jak ho věta napadla, prozradila by nějaký záblesk emoce, například prudkou zlost, a to si nemohl za žádných okolností dovolit. Proto, myslím, nenadsazuji, když řeknu, že ztratil řeč. Mlčel, dokud jsme nedošli ven, až na zápraží a nepopřál mi ani dobrou noc.

Když jsem se vrátil do kanceláře, Wolfe si už objednal pivo. Poznal jsem to dedukcí, když téměř vzápětí vstoupil Fritz s podnosem. Postavil jsem se mu do cesty:

„Pan Wolfe si to rozmyslel. Odneste to zpátky. Už je po desáté, v noci spal pouze dvě hodiny a teď si jde lehnout. A vy taky a já taky."

Wolfe nic neřekl ani nedal na sobě nic znát, takže Fritz zase odešel s plným podnosem.

„Připomíná mi to," poznamenal jsem, „jeden starý obraz, který jsme měli doma v Ohiu v jídelně. Nějací lidé sedí na saních a házejí dítě vlkům, kteří je pronásledují. Možná, že to celkem přesně nesedí na Dextera a Katese, rozhodně to však platí o O'Neillovi. Esprit de corps, pěkně děkuji. Bože dobrý, přece dělal předsedu banketního výboru. Ten obraz mě vzrušoval. Z jednoho hlediska bylo bezcitné to nemluvně vyhodit, na druhé straně, kdyby je nebyli vyhodili, vlci by se zmocnili všeho, dítka, koní i dospělých. Ovšem mohl vyskočit ten muž anebo jeho žena. Vzpomínám si, že jsem dospěl k názoru, že kdyby šlo o mě, ženu a dítě bych políbil na rozloučenou a ze saní seskočil. Tehdy mi bylo osm let, ještě jsem nebyl plnoletý a nepovažuji to už za závazné. Co si myslíte o těch všivácích, hele?"

„Propadli panice." Wolfe vstal, povytáhl si vestu a zakormidloval ke dveřím, „jsou zoufalí. Dobrou noc, Archie." Když byl na prahu, zabručel, aniž se obrátil':.Ostatně, my jsme na tom zrovna tak."

26

Na druhý den, ve středu, přišly dopisy od Bascoma. V ranní poště byly čtyři, v poledne přišly tři (dověděl jsem se to později, když jsem prováděl vyúčtování, neboť v té době jsem nebyl přítomen) a navečer přinesl poslíček dalších devět. V té době jsem vůbec netušil, kterým směrem postupuje

Bascomova četa, a také jsem nevěděl, co dělají Bill Gore a Saul Panzer, neboť jejich telefonická hlášení přijímal Wolfe a já měl příkaz, abych se odpojil. Dopisy od Bascoma dostával Wolfe neotevřené, jak mi to už dříve nařídil.

Byly mi svěřeny jenom drobnosti, jako například telefonicky projednat s firmou Stenophone pronájem přehrávače na několik dní – dovezli nám přehrávač s ampliónem, podobný tomu, který nám v neděli doručil ředitel a pro který si v pondělí zase poslal. Nebyli tím příliš nadšeni a musel jsem je hodně přemlouvat, než mi slíbili, že přehrávač okamžitě vyexpedují. Plnil jsem příkaz a vynutil si tento slib, třebaže jsem vůbec netušil, k čemu nám ten přehrávač bude, neboť jsme na něm neměli co přehrávat. O hodinu později dovezli přehrávač a já jej postavil do kouta.

Kromě toho jsem se ještě ve středu dopoledne podílel na telefonickém rozhovoru s Frankem Thomasem Erskinem. Obdržel jsem příkaz, abych ho zavolal, a to jsem také provedl. Oznámil jsem Erskinovi, že výdaje vzrostly závratnou měrou, aby nám proto co nejdříve zaslal šek na dalších dvacet tisíc. Vzal to jako běžný detail a požádal mě, abych mu na jedenáctou domluvil schůzku s Wolfem, v čemž jsem mu vyhověl.

Nejpozoruhodnější na věci bylo, že když přesně o jedenácté přišli – Breslow, Winterhoff, Hattie Hardingová a oba Erskinové – byl s nimi také Don O'Neill! Jasně z toho vyplývalo, že neměli v úmyslu navazovat na rozhovor, který začal John Smith, ježto Smithovou ústřední myšlenkou bylo udělat z O'Neilla obětního beránka dvou vražd – ledaže by to chtěli osladit nabídkou, že O'Neill předloží podepsané prohlášení ve třech vyhotoveních, z toho jednu kopii pro náš archív. Byl jsem přesvědčen, že O'Neilla natolik dobře znají, že něco podobného se nedalo od něho očekávat, neboť se mě pokoušel kopnout.

Erskine přinesl šek s sebou. Zdrželi se přes hodinu a vůbec jsme netušili, proč se k nám vlastně obtěžovali, jedině snad proto, aby nám názorně ukázali, jak jsou velice znepokojeni. Nikdo, ani Wolfe, neučinil narážku na návštěvu Johna Smithe. Půl hodiny se z Wolfa snažili vydolovat nějakou zprávu o dosavadních výsledcích, což znamenalo, že plýtvali časem, a další půlhodinu se hlavně pokoušeli vytáhnout z něho nějakou prognózu. Čtyřiadvacet hodin? Osmačtyřicet? Tři dny? Propánaboha, kdy tedy? Erskine kategoricky prohlásil, že každý další den odkladu nevýslovně poškozuje nejzákladnější zájmy Spojených států a amerického lidu.

„Jsem z toho žalem zdrcen, tatí," řekl mladý Erskine jízlivě. „Zavři zobák!" vyjel na něho otec.

Vzdychali a rvali si vlasy před našima očima. Ten tlak na ně velice doléhal a NSP už nebylo jednotným celkem. Když jsem tam seděl a prohlížel si je, vzpomněl jsem si, že nám Smith nabízel výpovědi o tom, jak se ten šál dostal do kapsy Katesova pláště, a došel jsem k závěru, že takovou výpověď by bylo lze získat od kteréhokoli z nich vůči komukoli jinému, snad jedině s tou výhradou, že Erskine by asi neobvinil Erskina, ovšem ani to nebylo vyloučeno. Jediným jejich konstruktivním příspěvkem bylo oznámení, že nazítří, ve čtvrtek, dvě stě deníků a večerníků ve sto městech uveřejní celostránkový inzert, v němž se nabízí odměna jedno sto tisíc dolarů tomu, kdo poskytne informace, umožňující zadržet a postavit před soud vraha Cheneyho Boona či Phoebe Guntherové anebo obou dvou.

„Mělo by to vzbudit živý ohlas, nemyslíte?" optal se Erskine nařikavě a nepříliš nadějně.

Wolfovu odpověď, jsem propásl stejně jako další rozhovor, neboť v té chvíli jsem už spěchal nahoru, abych se učesal a snad si také umyl ruce. Byl nejvyšší čas vyvézt vůz, abych o dvanácté hodině padesáti minutách mohl parkovat na Čtyřicáté deváté ulici před vchodem hotelu Waldorf, a vzhledem k tomu, že jednou za milión let přijde děvče předčasně a neopozdí se, nechtěl jsem nic riskovat.

27

Nina Boonová přišla čtrnáct minut po jedné, což bylo celkem slušné, a proto nevyžadovalo žádný komentář, ať takový nebo makový. Když se objevila ve vchodu, vyšel jsem jí naproti, odvedl

jsem ji k zaparkovanému vozu západně od vchodu a otevřel jsem dvířka auta. Nastoupila. Obrátil jsem se a rozhlédl se kolem dokola, a jak jsem předpokládal, spatřil jsem nějakého chlápka, který se díval nalevo a napravo. Nebyl to žádný známý a neznal jsem ho ani jménem, ač jsem jej už kdesi viděl. Přistoupil jsem k němu a oslovil ho.

„Jsem Archie Goodwin. Nera Wolfa děvče pro všechno. Jestli jí šlapete stín, viděl jste, že nastoupila do mého vozu. Nemohu vám nabídnout, že vás svezu, neboť na ní pracuji. Dám vám však na vybranou. Počkám, než seženete taxík, a vsadím se s vámi o pět lupenů, že vám do deseti minut zmizím. Anebo dostanete bakšiš, abyste ztratil stopu rovnou tady. Na dvě splátky. Patnáct centů hned a deset potom, až uvidím kopii vašeho hlášení. Jestli –“

„Říká se,“ odpověděl, „že na vás platí pouze dvě metody. Buďto vás odstřelit, na to je tady ovšem příliš velký provoz, anebo – dejte mi těch patnáct centů.“

„Výborně.“ Vylovil jsem tři nikláky a podal mu je. „Na konto NSP. Osobně mi to je opravdu fuk. Jedeme k Ribeirovi, do brazilské restaurace na Padesáté druhé.“

Usedl jsem do auta vedle své oběti, nastartoval motor a odjel.

U stolku v rohu postranní místnosti Ribeirovy restaurace se příjemně mluví. Strava není žádnou zvláštní pochoutkou pro člověka, kterého krmí Fritz Brenner třikrát denně, je však chutná, nehraje tu žádná hudba a člověk se může ohánět vidličkou kterýmkoli směrem, aniž by někoho probodl, leda svého společníka.

„Jsem přesvědčena,“ řekla Nina, když jsme si objednali oběd, „že mě nikdo nepoznal. Alespoň na mě nikdo neciví. Každý normální občan se domnívá, že je báječné, když je člověk proslulý, když ho všichni okukují, v restauracích a jinde a ukazují na něho prstem. Já jsem si to alespoň myslela. Teď to prostě nesnáším. Nejraději bych na každého zaječela. Samozřejmě bych smýšlela asi jinak, kdyby v novinách byla moje fotografie proto, že jsem filmová hvězda, anebo proto, že jsem vykonala něco záslužného – víte, něco pozoruhodného.“

Takže, pomyslel jsem si, kromě tety Luelly potřebuje ještě někoho, komu by se mohla vypovídat. Výborně, jen ať si uleví.

„Ostatně,“ řekl jsem, „nepochybně vás okukovali už dříve, než se tohle stalo. Nejste přece nepříjemná na pohled.“

„Nejsem?“ Vůbec se nepokusila o úsměv. „Jak to víte? Vypadám hrozně.“

Prohlédl jsem si ji. „Nyní to lze těžko posoudit“ připustil jsem. „Máte unavené oči a příliš často jste zatínala zuby, takže brada vám vyčnívá. No, ale přesto ještě toho zbývá dost k hodnocení. Máte velmi hezkou křivku lícních kostí a spánky a přímo nadprůměrné čelo. Ovšem, na vlasech není znát žádnou změnu. Kdyby vás uviděl zezadu na chodníku, přidal by do kroku každý třetí muž, aby si vás mohl prohlédnout ze strany a zepředu.“

„Och? A ti dva druzí?“

„Panebože,“ protestoval jsem, „to vám ještě nestačí? Každý třetí – to je přece nádhera. Poněkud jsem nadsadil, jenom proto, že se mi náhodou líbí vaše vlasy, takže bych se za nimi možná sám rozběhl.“

„Napříště budu k vám tedy sedět otočená zády.“ Položila ruku na klín, aby uvolnila na stole místo číšníkovi. „Chtěla jsem se vás zeptat – a vy mi to musíte povědět – kdo vás požádal, abyste se mě zeptal, kde je Ed Erskine?“

„Prozatím ne. Prvních patnáct minut diskutuji obvykle s dívkou o jejím zevnějšku. Snad se mi podaří něco podotknout, co se jí zalíbí, a potom všechno jde jako po másle. Kromě toho by bylo nevkusné, abych vás začal zpracovávat při jídle. Mám od vás všechno vyzvědět, tomu se podle všeho nevyhnu, ale začnu až u kávy, a do té doby, pokud nejsem dřevo, vás do té míry obměkčím, že mi dovolíte, abych si dokonce opsal vaše číslo nemocenského pojištění.“

„Rozhodně bych o to nerada přišla.“ Opravdu se pokusila o úsměv. „Byl by na vás pohled celkem zajímavý. Slíbila jsem však tetě, že se vrátím do hotelu do půl třetí – a mimochodem, slíbila jsem, že vás přivedu. Půjdete?“

Povytáhl jsem obočí. „Navštívit paní Boonovou?“

„Ano.“

„Přeje si se mnou mluvit?“

„Ano. Snad jen na patnáct minut, aby si podebatovala o svém zevnějšku. Kvůli čemu, neříkala.“

„Když běží o dívky přes padesát, pět minut stačí.“

„Není přes padesát. Je jí čtyřicet tři let.“

„Stejně postačí pět minut. Jestliže mám ovšem čas pouze do půl třetí, bude patrně lepší, abych už začal lámat ledy. Jak se cítíte? Máte dojem, že máte chuť se rozplynout, uvolnit, anebo položit mi hlavu na rámě?“

„Vůbec ne.“ Pronesla to přesvědčivým tónem. „Mám pouze chuť vykrákat vás za vlasy.“

„Takže to bude opravdu zázrak,“ odpověděl jsem lítostivě, „jestli se uvolníte natolik, abyste mi prozradila, jaké číslo střevíčků nosíte. No, uvidíme, jen co nás obslouží. Nedopila jste koktajl.“

Vyprázdnila sklenku. Číšník nám předložil talíře, z nichž stoupala pára: krevety dušené se sýrem a polité kořeněnou omáčkou a misky se salátem, pokropeným majonézou. Nina si krevetu napíchla na vidličku, usoudila, že tak horkou nemůže celou vložit do úst, rozpůlila ji a podala si jednu půlku do úst. Nebyla v takovém rozpoložení, aby jídlo ochutnávala, ale zachutnalo jí a okamžitě si napíchla na vidličku další porci.

„Je to výtečné,“ řekla. „Můžete tedy vyzvídat.“

Dožvýkal jsem druhou krevetu a polkl. „Mám poněkud nezvyklou techniku,“ řekl jsem jí. „Například nejenže vás deset drží ustavičně pod dohledem, aby se zjistilo, co teď máte za lubem, ale velice zevrubně se také přešetřuje vaše minulost. Jak vám chutná sýr?“

„Chutná mi. Báječně.“

„Dobrá. Zajdeme sem častěji. Pravděpodobně kolem stovky tajných – ne, víc, zapomínám, že jde o nesmírně důležitý případ – prošetřuje minulost vašich lidí a například se snaží zjistit, zda se paní Boonová tajně nescházela s Frankem Thomasem Erskinem na chodníku v Atlantic City, nebo zda vy a Breslow netrpělivě nečekáte, kdy se mu povede vymoci na manželce rozvod. Je to zdlouhavý a nákladný postup, já ovšem pracuji jinou technikou. Já se radši rovnou zeptám a je to. Je to tak?“

„Co má být tak? Zda čekám?“

„Netrpělivě.“

„Ne. Netrpělivě pojídám krevety.“

Spolkl jsem další krevetu. „Víte,“ vysvětloval jsem „všichni jsou v koncích, také Nero Wolfe. Nekomplikují si to jen tak pro zábavu. Nejuspokojivější východisko, které by uvítali všichni, ba i detektivové samotní, by bylo zároveň nejjednodušší – totiž že někdo z těch šesti pánů z NSP zavraždil Cherleyho Boona, protože měl k tomu pádný důvod, a potom zavraždil Phoebe Guntherovou z nějaké příčiny, která s tím souvisela. Potíž ovšem je v tom, že jestliže to opravdu takhle bylo, jak vůbec zjistit, kdo z těch šesti vraždu spáchal, natož mu ji prokázat? Šance zřejmě jsou jedna k miliardě. Newyorská policie a FBI už na tom přes týden pracují, snaží se ze všech sil, a kam dospěli? Sledují vás!“

„Tak.“ Vidličkou si nabrala sýr s omáčkou. „A vy jste mě pozval na oběd.“

„Jistěže, a říkám vám také proč, když nebereme v úvahu vaše vlasy a jiné osobní detaily. Všichni jsme nahraní, pokud neodhalíme nějaký nový aspekt. Vyhledal jsem vás proto, neboť vy možná o nějakém takovém aspektu něco víte, aniž si to ovšem uvědomujete. Přirozeně předpokládám, že si vraha přejete odhalit a potrestat. Jinak …“

„Přeji si to. Samozřejmě si to přeji.“ ^

„Tak si tedy vyzkoušíme tu přímou techniku a uvidíme, jak se nám osvědčí. Znala jste některého z těch ptáčků z NSP předtím?“

„Ne.“

„Žádného z těch šesti?“

„Ne.“

„A co ostatní lidé z NSP? Na tom banketu jich bylo kolem půldruhého tisíce.“

„Tohle mi připadá věru směšné.“

„Vyřiďme to tedy co nejdřív. Znala jste?“

„Několik snad – anebo spíš jejich syny a dcery. Vloni jsem absolvovala Smithovu kolej a tam se člověk seznámil se spoustou lidí. Kdybychom si však zopakovali každou minutu, každé slovo každého rozhovoru, nenalezli bychom nic, co by se jen malinko podobalo nějakému aspektu.“

„Myslíte, že by mi nepomohlo, kdybych si to prověřil?“

„Ne.“ Koukla na hodinky. „Vlastně už nemám ani čas.“

„Výborně. K tomu se můžeme ještě vrátit. A co vaše teta? Ty schůzky s Erskinem. Setkávala se s ním?“

Nina vydala ze sebe zvuk, který za daných okolností celkem dobře nahrazoval smích. „Zeptejte se jí. Možná, že právě proto se chce s vámi setkat. Jestliže se, jak říkáte, přešetřuje minulost každého, mělo by být už nyní zjištěno, že teta Luella byla upřímně a bezvýhradně oddaná mému strýci a všemu, co dělal a co reprezentoval.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nechápete. Vždyť o tohle právě jde. Abych to řekl názorně: Boone se třeba to úterý dopoledne něco dověděl o nějakém Winterhoffově činu, anebo něco, kvůli čemu se rozhodl podniknout určitý krok, který by zasáhl do Winterhoffova podnikání, a možná že o tom řekl své manželce, když se s ní setkal v hotelovém pokoji, což jste ostatně také mohla slyšet, neboť jste tam byla – a možná že se paní Boonová náhodou s Winterhoffem znala ne proto, že se tajně scházeli, ale znala ho prostě, a možná že později v recepčním salóně se dala s Winterhoffem při třetím koktajlu do řeči a bezděky mu naznačila, co se chystá? Tohle mám na mysli, když mluvím o novém aspektu. Mohl bych vymyslet tisíc dalších, stejně jak jsem si vymyslel tenhle, jenomže potřebujeme něco, co se opravdu odehrálo. A proto se vás ptám na okruh známých vaší tety.

Je to zlomyslné?“

Vytrvale pojídala krevety, které mezitím natolik vychladly, že jí nic nebránilo v jídle. „Ne,“ přiznávala, „raději se ovšem zeptejte jí. Mohu hovořit pouze o sobě.“

„Ovšem. Jste čestná a ušlechtilá. Vaše brada to prozrazuje. Slyším pění chórů andělských. Chování na výtečnou.“

„Co chcete?“ optala se. „Mám vám snad říci, že jsem tetu viděla, jak se s Winterhoffem anebo s některým z těch opičáků odkradla do kouta a tam si s ním něco šuškala? Opravdu, nic takového jsem neviděla. I kdyby –“ Zarazila se.

„Kdybyste to byla viděla, pověděla byste mi to?“

„Ne. Přesto, že je teta osoba, která mi jde na nervy.“

„Nemáte ji ráda?“

„Ne. Nemám ji ráda, mám proti ní své výhrady a považuji ji za směšnou pamětihodnost. Tohle jsem si myslela odjakživa, ovšem je to výlučně moje osobní věc.“

„Rozhodně tedy odmítáte Breslowův názor, že paní Boonová zavraždila manžela proto, že na Phoebe Guntherovou žárlila, a později, před Wolfovým domem, zlikvidovala také ji?“

„Odmítám. A věří tomu vůbec někdo?“

„Copak vím?“ Snědl jsem poslední krevetu a pustil se do salátu. „Já tomu nevěřím. Nicméně lze se domnívat, že paní Boonová na Phoebe Guntherovou žárlila.“

„Samozřejmě že žárlila. V UKC pracuje několik tisíc žen a dívek a ona na ně všechny žárlila.“

„Nojo. Hlavně kvůli tomu svému nosánku, to se ví. Phoebe Guntherová nebyla pouze jednou z těch tisíců. Nebyla někým zvláštním?“

„Rozhodně byla.“ Nina po mně bleskla pohledem, který jsem nedokázal dešifrovat. „Byla nadmíru zvláštní.“

„Chystala se spáchat něco banálního, například mít dítě?“

„Och, bože dobrý!“ Nina si přitáhla misku se salátem

„Vám zřejmě nic neujde, že ne?“

„Bylo to tak?“

„Kdepak. A moje teta neměla o nic větší důvod na ni žárlit než na ostatní ženy. Pokud si myslela, že můj strýc je holkař, bylo to prostě směšné.“

„Znala jste se dobře se slečnou Guntherovou?“

„Znala jsem ji dost dobře. Nikoli důvěrně.“

„Byla vám sympatická?“

„Já – ano, myslím, že mi byla sympatická. Rozhodně jsem se jí obdivovala. Samozřejmě, záviděla jsem jí. Ráda bych byla měla její zařazení, nebyla jsem ovšem naivní natolik, abych myslela, že bych tu práci zvládla. Předně jsem k tomu moc mladá; to však není jedinou příčinou, ona nebyla o moc starší než já. Asi rok pracovala v terénu, dosáhla nejlepší výsledky v celé organizaci, potom ji přeložili do ústředí a zakrátko se vyznala ve všem. Když v takové organizaci nastoupí nový ředitel, přeloží spoustu lidí a změní jejich funkční zařazení. Když byl jmenován můj strýc,Phoebe zůstala ovšem na svém místě, pouze jí zvýšili plat. Kdyby byla mužem a o deset let starší, stala by se ředitelem, když strýc – zemřel.“

„Kolik jí bylo let?“

„Dvacet sedm.“

„Znala jste ji předtím, než jste v UKC nastoupila?“

„Ne, ale seznámila jsem se s ní hned první den, když jsem tam přišla, protože strýc ji požádal, aby na mě dohlédla.“

„A dohlídla na vás?“

„V jistém směru ano, pokud na to měla čas. Byla velmi důležitá a měla práce nad hlavu. Byla duchem UKC přímo posedlá.“

„Opravdu?“ Zadržel jsem vidličku se salátem na půl cestě k ústům. „Vážný případ?“

„Jeden z nevážnějších, co jsou vůbec známé.“

„Jak vypadaly hlavní příznaky?“

.Bývají různé, liší se podle povahy a temperamentu.

V nejprostší podobě je to pevné přesvědčení, že všechno, co UKC podniká, je správné. Potom existují různé komplikace, od zatrpklé a nesmiřitelné nenávisti vůči NSP až po spasitelskou posedlost vychovávat mladé, což závisí na tom, zda je tam člověk věčný nápravce anebo bojovník.

„Vy jste tím také posedlá?“

„Přirozeně, není to však akutní forma. V mém případě je to převážně osobní věc. Měla jsem strýce velice ráda.“ Na chvilku se zdálo, že nebude schopná ovládnout bradu, odmlčela se, aby překonala tenhle problém, a posléze na vysvětlenou řekla: „Otce jsem nikdy nepoznala a milovala jsem strýce Cheneyho. Moc se v lásce nevyznám, ale strýce jsem opravdu milovala.“

„Jaké komplikace měla Phoebe?“

„Všechny možné.“ S bradou už neměla potíže. „Byla rozenou bojovnicí. Nevím, do jaké míry byli nepřátelé UKC, například hlavní představitelé NSP, informování o interní situaci, ale pokud mají špionáž jen drobet schopnou, museli vědět, co je Phoebe zač. Byla pro ně vlastně mnohem nebezpečnější než můj strýc. Sám strýc mi tohle řekl. Možná že při nějakém politickém zvratu by musel odejít, to ovšem nebylo podstatné, pokud by tam zůstala Phoebe.“

„Myslím, že mi to moc neprospěje,“ zamumlal jsem. „Plyne z toho tentýž motiv pro tytéž lidi, pokud jde o něho, stejně i pokud jde o ni. Jestli to považujete za nový aspekt…“

„Nepovažuji to za nic. Vy jste se mne na to ptal.“

„To je fakt. Dáte si moučník?“

„Myslím, že ne.“

„Raději si ho dejte. Musíte mi být nápomocná s tetou, snad i celé odpoledne, a to si vyžádá mimořádnou energii, protože vám teta není sympatická. Mají tu dobrý ořechový pudink se skořicí.“

Uznala, že je to dobrý nápad, a já jsem jej postoupil číšníkovi. Zatímco se sklízelo se stolu a čekali jsme na pudink a kávu, mluvili jsme dál o Phoebe Guntherové, ale žádná nová okolnost, ať už překvapující či všední, nevyšla najevo. Zmínil jsem se o ztraceném desátém válečku a Nina se zasmála, když jsem nadhodil, že Phoebe se snad tajně stýkala s některým členem NSP a uklidila váleček, protože jeho obsah mu byl anebo mohl být nějak nebezpečný. Uznal jsem, že má pravdu, a

zeptal jsem se jí, zda, obsah válečku nemůže být nějak nebezpečný Solomonu Dexterovi nebo Algeru Katesovi. Považuje to za vyloučené?

V ruce držela lžičku, kterou se zrovna chystala načít pudink. Energicky zavrtěla hlavou. Řekla, že je to šílený nápad. Je prý absurdní se domnívat, že by Dexter něco provedl proto, aby uškodil Boonovi a tím poškodil také UKC...Mimoto byl ve Washingtonu. Do New Yorku přijel až pozdě večer, když pro něho poslali. A pokud jde o pana Katese, panebože, jen se na něj podívejte! Je ztělesněná kalkulačka.

„Kouká se velmi zle. Má v sobě něco zlověstného."

Vyjeveně na mne pohlédla. „Alger Kates a zlověstný?"

„Rozhodně je záhadný. Tehdy večer ve Wolfově domě ho Erskine obvinil, že zabil vašeho strýce, protože si vás chtěl vzít a že váš strýc byl proti tomu. Kates se tvářil, jako by si vás opravdu chtěl vzít, stejně jako dalších dvě stě mužů z UKC, kteří jsou do vás udělaní, a potom se téhož večera dovíme, že má manželku, která je nyní na Floridě. Ženatá kalkulačka netouží po další půvabné dívce."

„Pchá. Byl jenom galantní anebo zdvořilý."

„Kalkulačka nebývá galantní. A dál, odkud bere oběživo na to, aby při dnešních cenách poslal manželku na Floridu a nechal ji tam až do konce března?"

„Ale,ale" Nina přestala jíst pudink. „Ať už zaúčtuje Nero Wolfe NSP kdovíkolik, vy se rozhodně náramně snažíte zasloužit si ten honorář! Nejraději byste je všechny očistil – tak se mi zdá, že je vám k tomu každý prostředek dobrý! Možná, že paní Katesová vyhrála nějaké peníze v kostelní loterii. Měl byste si to prošetřit!"

Zazubil jsem se na ni. „Když se takhle zardíte, mám tisíc chutí odmítnout svůj plat, pokud by pocházel z peněz NSP. Jednou vám vysvětlím, jak velmi se mýlíte, když podezíráte, že chceme nasadit psí hlavu některému z vašich hrdinů, jako je Dexter či Kates." Koukl jsem na zápěstí. „Máte právě ještě čas dokouřit cigaretu a vypít kávu. Co je, Carlosi?"

„Telefon, pane Goodwine. V prostřední kabině."

Měl jsem chuť požádat ho, aby řekl, že jsem už odešel, neboť jsem tušil, že volá ten chlápek, co jsem ho podplatil patnácti centy, a že chce jenom vědět, jak dlouho se ještě zdržíme; nicméně rozmyslel jsem si to a omluvil se, neboť ještě jedna osoba věděla, kde mě najde:

Ukázalo se, že to byla opravdu ta osoba.

„Goodwin u aparátu."

„Archie, přijeďte okamžitě."

„Proč?"

„Bez otálení!"

„Poslyšte. Právě odcházíme, jdeme navštívit paní Boonovou. Přemluvil jsem ji, aby mě přijala. Budu s ní hotov, jakmile –"

„Říkal jsem, abyste se hned vrátil."

Každá debata byla marná. Mluvil takovým tónem, jako kdyby se před ním krčilo šest tygrů švihajících ocasy,a chystalo se na něj skočit. Vrátil jsem se ke stolu a řekl Nině, že máme pokažené odpoledne.

28

Dovezl jsem Ninu ke vchodu hotelu Waldorf – v taxíku nás sledoval můj podplacený miláček – a přes světla na křižovatkách a ulice přecpané vozidly jsem se doplazil směrem na jih a napříč na Západní Třicátou pátou ulici. Když jsem dorazil k cíli cesty a u chodníku zabrzdil, s úlevou jsem zjistil, že dům není v plamenech. Uviděl jsem pouze dvě nepatřičné věci: policejní auto parkující těsně u schodů a muže pod přístřeškem vchodu. Seděl na nejhořejším schodě dopředu a tvářil se chmurně a zatvrzele.

Znal jsem ho jménem, byl to jistý Quayle. Než jsem vystoupil po schůdcích, vstal a oslovil mě tónem, o němž se domníval, že zní srdečně:

„Ahoj, Goodwine. To mám ale kliku. Když nejste doma, tak nikdo neotevírá dveře? Půjdu s vámi dovnitř.“

„To je věru milé překvapení,“ opáčil jsem, vsunul jsem klíč do zámku a strčil do dveří. Pootevřely se na pět centimetrů a dál se už nehnuly. Byly zajištěny řetězem, jak se to někdy dělá, když nejsem doma. Stiskl jsem prstem tlačítko a vykouzlil svůj signál. Za minutu se v předsíni ozvaly Fritzovy kroky a mezerou ve dveřích mi řekl:

„Archie, tohle je policista. Pan Wolfe nechce –“

„Ovšemže nechce. Sundejte řetěz. A potom nás pozorujte. Může se stát, že tenhle úředník ztratí při horlivém plnění povinností rovnováhu a spadne ze schodů a vy mi asi budete muset dosvědčit, že jsem do něj nestrčil. Je zřejmě jednou tak starý jako já.“

„Jste náramně vtipný, vy pancharte,“ smutně pronesl Quayle a usedl zase na schod. Vešel jsem dovnitř, prošel halou do kanceláře a za psacím stolem jsem viděl Wolfa. Byl sám, seděl vzpřímeně, jako kdyby spolkl pravítko, rty měl sevřené do tenké rovné čáry, oči zeširoka otevřené, ruce položené na desce stolu a prsty ohnuté, jako kdyby se chystal někomu sevřít hrdlo.

Šlehl po mně pohledem. „Sakra, kde jste byl tak dlouho?“

„Tak moment,“ jal jsem se ho uklidňovat. „Pochopil jsem“, že jste dostal záchvat, a proto jsem v té dopravní zácpě uháněl, jak se jen dalo. Přišli vás sbalit?“

„Je to nesnesitelné. Kdo je inspektor Ash?“

..Ash? Jistě se na něj pamatujete. Od roku 1938 do roku 1943 sloužil jako kapitán pod Cramerem. Nyní vede kriminálku ve čtvrti Queens. Vysoký chlápek s kostnatou tváří, vyboulenýma očima, naprosto nepodplatitelný a beze smyslu pro humor. Proč, co spáchal?“

„Auto je v pořádku7“

„Samozřejmě. Proč?“

„Musíte mě zavézt na policejní ředitelství.“

„Bože dobrý!“ Bylo to tedy nejen něco vážného, ale drastického. Opustí dům, nasedne do auta, vystaví se všem rizikům hrozícím venku a navštíví policistu, a kromě toho, což bylo neslýchané, téměř určitě nepůjde o čtvrté na pravidelnou schůzku s orchidejemi. Zhroutil jsem se do křesla, neschopen slova, a hloupě jsem na něho civěl.

„Naštěstí,“ řekl Wolfe, „když ten chlap přišel, byl na dveřích řetěz. Oznámil Fritzovi, že přišel pro mne, abych navštívil inspektora Ashe. Když mu Fritz náležitě odpověděl, vytasil se s obsílkou, znějící na mé jméno, protože jsem prý závažným svědkem v případě vraždy slečny Guntherové. Vsunul tu obsílku dovnitř mezerou mezi dveřmi. Fritz ji zase vyhodil, zavřel dveře a jednosměrně průhledným sklem viděl toho muže kráčet na nároží, pravděpodobně aby telefonoval, neboť auto nechal stát před domem.“

„Už to,“ poznamenal jsem, „že vůz nechává před domem, dokazuje, co je to za člověka. Dokonce to není ani jeho auto. Patří městu.“

Wolfe mě vůbec neposlouchal. „Zavolal jsem kancelář inspektora Cramera, kde mi řekli, že není přítomen. Posléze se mi podařilo zastihnout nějakou osobu, která mluvila jménem inspektora Ashe, a dověděl jsem se, že ten muž, kterého mi sem poslali, podal telefonicky hlášení, a jestliže jej nevpustím, nepřevezmu obsílku a nepůjdu s ním okamžitě, vydají příkaz k domovní prohlídce. Potom jsem se s velkými obtížemi dostal až k policejnímu řediteli. Je to baba. Pokoušel se vytáčet. Učinil mi prý ústupek, prý nemusím jít k inspektorovi Ashovi, ale do jeho kanceláře. Odpověděl jsem mu, že ve vozidle, které vy neřídíte, můžu být přepraven pouze za použití fyzického násilí, načež prohlásil, že na mne tedy počkají do půl čtvrté, déle ne. Časově omezené ultimátum. Řekl ještě, že na jeho příkaz byl pan Cramer odvolán z případu Boone – Guntherová a zbaven velení a vystřídal ho inspektor Ash. Tak vypadá situace. Je to nehoráznost.“

Nevěřícně jsem na něho zíral. „Cramera vykopli?“

„Tak to aspoň říkal ten, jak se jmenuje.“

„Kdo, Hombert? Ředitel?“

„Ano. Zatraceně, musím vám to všechno znovu opakovat?“

„Propánaboha, nic neopakujte. Uklidněte se. Hrom mě zab! Odrovnali Cramera.“ Podíval jsem se na hodiny. „Jsou tři hodiny pět minut a to ultimátum co nevidět vyprší. Minutku posečkejte a přemýšlejte o něčem příjemném.“

Odešel jsem k domovním dveřím, odtáhl záclonku a podíval se jednosměrným sklem. Viděl jsem, že Quayle má kolegu. Oba seděli na horním schodu zády ke mně. Otevřel jsem dveře a přívětivě se optal:

„Co máte nyní na programu?“

Quayle otočil hlavu. „Máme další lejstro. Ukážeme vám ho, až přijde čas. Tenhle příkaz otevírá všechny dveře od paláců až po chaloupky.“

„A kdy ho předložíte? O půl čtvrté?“

..Jděte se vycpat.“

„Jen mu to pověz,“ zamručel jeho kolega. „Načpak čekáš – chceš se proslavit?“

„Je to vtipálek,“ ozval se nedůtklivě Quayle. Opět se obrátil ke mně. „O půl čtvrté zatelefonujeme pro další rozkaz.“

„To se mi zamlouvá,“ prohlásil jsem pochvalně. „A co se stane, jestli vyjdu s velikým předmětem, který se podobá Neru Wolfovi, naložím jej do auta a odjedu? Zamáváte tím prvním lejstrem a zabráníte mi v tom?“

„Ne. Pojedeme za vámi, zda jedete přímo na Centre Street. Kdybyste zkusil jet oklikou přes Yonkers, bylo by to jiné kafe.“

„Fajn. Přijímám vaše čestné slovo. Když zapomenete na své prohlášení a pokusíte se jej sbalit, budu si stěžovat na zdravotním referátu. Je nemocen.“

„Copak mu je?“

„Trpí sedavostí. Chronickou. Je to opak toulavosti. Nehodláte ohrozit lidský život, nebo jo?“

„Kdepak.“

Spokojeně jsem zavřel dveře, vrátil se do kanceláře a řekl Wolfovi: „Všechno je vyřízeno. Pojedeme sice s doprovodem, ale můžete si poručit – buď do Centre Street, anebo na skok do Kanady, nač budete mít chuť. Povíte mi to, až budeme v autě.“

Začal se zvedat a jaktěživ neměl rty tak úzce sevřené.

29

„Nejste právní zástupce,“ pronesl inspektor Ash urážlivým tónem, třebaže obsah jeho prohlášení sám o sobě urážlivý nebyl. „Žádné prohlášení a žádný dokument vám adresovaný, ať už od kohokoli, nelze považovat za privilegované sdělení.“

Takovou sešlost jsem nečekal. Kromě Wolfa a mě tam byli pouze Ash, policejní ředitel Hombert a okresní návladní Skinner, takže Hombertova prostorná a hezky zařízená kancelář v rohu budovy vypadala prakticky liduprázdná, i když uvážíme, že Wolfe vydal za tři. Aspoň nebyl přímo vystaven fyzickým útrapám, neboť se našlo vhodné, dosti objemné křeslo, do kterého vměstnal bez většího násilí svůj trup.

V ničem ovšem neustupoval. „Tato poznámka,“ odvětil Ashovi nesmírně nepříjemným tónem, „je dětinská. Dejme tomu, že jsem se dověděl něco, co vám chci zatajit. Přiznal bych snad ten fakt a potom vám nechtěl říci, oč jde, protože je to privilegované sdělení? Fuj! Dejme tomu, že byste na mě dotíral. Prostě vám napovídám spoustu lží, a co potom?“

Ash se usmál. Ve vypoulených očích se mu odráželo všechno světlo, které na něj dopadlo ze čtyř velkých oken, jako kdyby jeho oči nedovedly světlo pohltit ani vydávat.

„Wolfe, máte smůlu,“ řekl úsečně, „že vás můj předchůdce inspektor Cramer rozmazlil. Nevěděl, jak na vás. Dovedl jste to s ním pokaždé šikovně skoulet. Nyní jsem případ převzal já, a uvidíte, jaký

to bude rozdíl. Ode dneška za měsíc nebo za rok třeba ještě budete mít detektivní licenci, a třeba ji také mít nebudete. Záleží na tom, jak se budete chovat.“ Poklepal si ukazováčkem na hruď. „Znáte mne. Snad si vzpomínáte, jak daleko jste dospěl s tím případem Boeddiker v Queensu.“

„Vůbec jsem se do něj nepouštěl. Odmítl jsem ho. A vy jste si počínal tak nemožně, že žaloba neměla důkazy k odsouzení vraha, jehož vina byla nabíledni. Pane Ashi, jste mezulán a zároveň nevychovanec.“

„Tak vy to chcete zkoušet na mně.“ Ash se nepřestal usmívat...Snad ani za měsíc ji už nebudete mít. Nechápu, proč..“

„To zatím postačí,“ přerušil ho Hombert.

„Ano, pane,“ odpověděl uctivě Ash. „Chtěl jsem pouze –“

„Vůbec mě nezajímá, co jste chtěl. Zajímá mě pouze to, že jsme v hrozné bryndě. Jestli se chcete na Wolfovi svézt kvůli tomu případu, tak prosím, ale ostatní si nechte na později. Vy jste přišel s tím, že Wolfe něco zatajuje a že je nejvyšší čas ho zmáčknout. Začněte. Jsem pro.“

„Ano, pane.“ Ash se přestal usmívat a zatvářil se přísně. „Vím jen tolik, že ve všech mně známých případech, které vzal Wolfe do rukou, jakmile v nich začal čichat peníze, vždycky se mu podařilo vyšťourat něco, co si ponechal pro sebe až do té chvíle, kdy uznal za vhodné se s tím vytasit.“

.Máte naprosto pravdu, inspektore,“ poznamenal suše okresní návladní Skinner. „Ještě byste měl dodat, že když se s tím vytasí, obvykle to mívá katastrofální následky pro nějakého přestupníka zákona.“

„Ano?“ zeptal se Ash. „A proto se mu má dovolit, aby policii a vašemu úřadu diktoval?“

„Dovolte mi otázku,“ ozval se Wolfe. „Dovlekli jste mě sem proto, abych si vyposlechl diskusi o své činnosti a charakteru? Jsou to hloupé žvásty.“

Ash se nasupil. Zamračil se. „Dovlekli jsme vás sem proto,“ řekl skřípavě, „abyste nám řekl, co víte – všechno, co víte o těchto zločinech. Říkáte, že jsem mezulán. Já o vás netvrdím, že jste mezulán, vůbec ne: své mínění vám řeknu jednou krátkou větou. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybyste něco věděl, z čeho jste si vytvořil jasnou představu o tom, kdo zavraždil Cheneyho Boona a tu Guntherovou.“

„Samozřejmě to vím. Vy to víte také,“ opáčil Wolfe suše.

Přešlapovali sem a tam a mručeli. S úsměvem a celkem ležérně jsem si je prohlížel, abych jim naznačil, že, se nemusí rozčilovat, neboť podle mého názoru Wolfe děsně nadsazuje, jenom proto, aby se jim revanšoval, a že to může mít nežádoucí důsledky. Jeho romantická povaha jej často vehnala do podobných výstřelků, a když se rozjel, nedal se již snadno zabrzdit, a jedním z mých úkolů bylo právě ho brzdit. Vložil jsem se do rozhovoru, ještě když vykřikovali a vzrušeně gestikulovali.

„Pan Wolfe netvrdí,“ vysvětloval jsem chvatně, „že vrah sedí v našem voze před budovou. Je nutno vyřešit ještě několik podrobností.“

Hombert se Skinnerem omezili své pohyby na menší svalové reakce, avšak Ash vyskočil ze židle, panovačně přistoupil na půl metru k Wolfovi, prudce se zastavil a upřeně si ho měřil. Stál s rukama za zády, což bylo v jistém směru efektní, svůj výstup by však byl vylepšil, kdyby si byl býval vzpomněl, že při klasickém napoleonském postoji má člověk ruce složené na prsou.

„Možná že to myslíte vážně.“ pronesl hrozivě, „anebo ne. Jestli to je bluf, tak si to vypijete. Jestliže to není, poprvé ve svém životě kápnete božskou.“ Otočil kostnatou hlavu k Hombertovi. „Dovolte, abych si ho odvedl, pane. Zde ve vaší kanceláři by to asi bylo trapné.“

„Hňup.“ zamumlal Wolfe. „Beznadějný hňup.“ Vzepřel se rukama a vstal. „Velice nerad jsem se podvolil nutnosti diskutovat dlouze a jalově o mimořádně obtížném problému, tohle je ale fraška. Archie, odvezte mě domů.“

„Vyloučeno.“ prohlásil Ash ještě hrozivěji. Natáhl ruku a sevřel Wolfovu paži. „Zatýkám vás, milánku. Tentokrát –“

Věděl jsem, že když je nutno, Wolfe se dovede velice rychle rozhýbat, a protože jsem znal jeho mínění o dotyku cizí ruky, byl jsem připraven vyskočit, když jsem spatřil, jak ho Ash chopil za paži, jenomže Wolfe vylepil Ashovi tak rychle a přesně facku, že to překvapilo nejenom mě, ale samotného Ashe. Ash nebyl na něco takového vůbec připraven, šťavnaté plesknutí celou dlaní s příslušným zvukovým efektem přišlo jako bleskem. Ashovi vzápětí zasvítily oči a rozehnal se pěstí levačky. Tehdy jsem vyrazil kupředu. Kritická situace měla závratný spád a nedovolovala nějaké efekty, a proto jsem prostě skočil mezi ně, takže mě zasáhl levicí do pravého ramene ještě dřív, než stačil do něho vložit větší energii.

Projevil jsem duchapřítomnost a neohnul jsem ani loket; zůstal jsem prostě stát jako hráz: ale Wolfe, který ustavičně tvrdí, že rvačky nesnáší, procedil mezi zuby:

„Vražte mu jednu, Archie. Srazte ho."

V té chvíli stál už u nás Hombert a Skinner nás také obletoval. Viděl jsem, že chtějí zabránit krveprolití, a ježto jsem netoužil, abych se dostal do lapáku za ublížení inspektorovi, ustoupil jsem o krok. Wolfe mě sjel pohledem a znovu procedil mezi zuby:

„Já jsem zatčen. Vy ne. Zatelefonujte panu Parkerovi, aby zařídil propuštění na kauci, a to okamži –"

„Goodwin se odsud nehne ani na krok." Ash měl opravdu zlovolný pohled. Nikdy mě nenapadlo mu poslat blahopřání k narozeninám, nepředpokládal jsem ovšem, že je takhle podlý. „Přesněji řečeno, vy oba půjdete se mnou –"

„Tak poslyšte," Skinner rozpřáhl ruce a rozháněl se, jako kdyby chtěl utišit davy. „To je směšné. Všichni chceme –"

„Jsem zatčen?"

„Och, o to se nestarejte. Technicky, myslím –"

„Takže tedy zatčen jsem. Jděte se všichni bodnout." Wolfe se vrátil k svému rozměrnému křeslu a sedl si. „Pan Goodwin zavolá našemu právnímu zástupci. Jestli mě chcete odsud dostat, objednejte někoho, kdo mě odnese. Jestli chcete, abych s vámi vůbec o něčem mluvil, jestliže ze mne chcete vytáhnout jediné slůvko, zrušte ty zatykače a pana Ashe pošlete pryč. Nesnáším ho."

„Já ho seberu," vyštěkl Ash. „Udeřil policejního úředníka."

Skinner a Hombert na sebe pohlédli. Potom pohlédli na Wolfa, potom na mě a potom znovu pohlédli na sebe. Skinner důrazně zavrtěl hlavou. Hombert se opět zadíval na Wolfa a potom na Ashe.

„ Inspektore," řekl, „bude, myslím, lepší, abyste to přenechal okresnímu návladnímu a mně. Pracujete na případě příliš krátce, a proto – hm – nejste se situací plně obeznámen. Souhlasil jsem sice s vaším návrhem, že předvoláte Wolfa, ale pochybuji, zda si dostatečně uvědomujete – hm – všechny okolnosti. Vysvětlil jsem vám, která místa vyvinula největší nátlak, abychom inspektora Cramera odvolali z tohoto případu, což zároveň znamenalo, že jsme ho museli odvolat i z funkce, a proto stojí za to nezapomínat, že Wolfovým klientem je Národní sdružení průmyslu. Nesmíme na to zapomínat, ať se nám to líbí či nelíbí. Vraťte se raději do své kanceláře, prostudujte si ještě důkladně všechna hlášení a pokračujte v akcích. Nyní pracuje na případě skoro čtyři sta lidí. Je to dost veliký úkol pro jednoho člověka."

Ash zatínal čelisti a oči mu ještě stále svítily. „Jak myslíte, pane," odpověděl s námahou. „Říkal jsem vám to a vy to víte sami, že se Wolfovi už po léta všechno promíjelo. Jestli připustíte, aby beztrestně prohlásil jednoho z vašich podřízených za hňupa a fyzicky jej napadl ve vaší vlastní kanceláři …"

„V této chvíli je mi docela fuk, co kdo připustí." Hombert byl mírně podrážděn. „Zajímá mě pouze jedno – aby se tento případ rozřešil, a jestliže se to co nejdříve nestane, možná že již nebudeme mít žádné podřízené. Vraťte se k tomu případu a zavolejte mi, jakmile se něco nového vyskytne."

„Ano, pane." Ash popošel k sedícímu Wolfovi, tak blízko, že se špičky jejich bot dotýkaly. „Přijde den," slíbil, …kdy vám pomůžu sundat pár kil." Potom odkráčel z místnosti.

Usedl jsem opět do svého křesla. Také Skinner už seděl. Hombert stál a hleděl na dveře, které se zavřely za inspektorem, prohrábl si vlasy prsty, několikrát zvolna navrtěl hlavou, popošel ke svému křeslu za psacím stolem, posadil se a zvedl sluchátko. Za chvilku řekl do mikrofonu:

„Bailey? Zrušte příkaz k zadržení Nera Wolfa jako závažného svědka. Okamžitě. Ne, prostě jej zrušte. Pošlete mi –“

„A také příkaz k domovní prohlídce,“ ozval jsem se.

„A také příkaz k domovní prohlídce bytu Nera Wolfa. Ne, ten také zrušte. Pošlete mi ty papíry.“

Položil sluchátko a obrátil se k Wolfovi: „V pořádku, zase jste vyklouzl. Co tedy víte?“

Wolfe si zhluboka povzdechl. Při zběžném pohledu na jeho mohutnou postavu by se zdálo, že je opět pokojný, avšak mému zkušenému pohledu neuniklo, že prostředníčkem bubnuje na opěradlo křesla, což prozrazovalo, že se v něm ještě všechno vaří.

„Za prvé,“ zamručel, „bych se chtěl něco dovědět. Proč byl pan Cramer suspendován a zostuzen?“

„To se nestalo.“

„Nesmysl. Nazývejte si to, jak chcete – ale proč se to stalo?“

„Oficiálně proto, že se změnily okolnosti. Neoficiálně proto, že ztratil hlavu, neuvážil, jací lidé jsou do věci zapleteni, a vzal na sebe větší břímě, než jaké dokáže ústředí zvládnout. Ať se vám to líbí nebo nelíbí, existuje jakýsi smysl pro úměrnost. Vůči některým lidem nelze postupovat jako proti nějaké bandě syčáků z přístavní čtvrti.“

„Odkud přišel ten nátlak?“,

„Odevšad. Jaktěživ jsem něco takového nezažil. Jména nebudu uvádět. Cramer šel na to nešikovně. Co ho znám, je to první případ, v němž se zamotal. Včera dopoledne na poradě ani nebyl schopen o problému souvisle diskutovat. Zaměřil se na jediný aspekt, na jedinou maličkost, a nedovedl přemýšlet a mluvit o ničem jiném než o tom chybějícím válečku, o tom desátém válečku, který snad byl a snad ani nebyl v kožené tašce, co Boone předal krátce před vraždou své sekretářce slečně Guntherové.“

„Pan Cramer se na to zaměřil?“

„Ano. Poslal padesát lidí hledat ten váleček a hodlal nasadit dalších padesát.“

„A to byl jeden z těch důvodů, že jste ho odvolal?“

„Ano. Vlastně hlavně proto.“

Wolfe zavrčel. „Ha! Vy jste také hňup. Netušil jsem, že pan Cramer dovede něco podobného pochopit. Od nynějška si ho proto dvojnásob vážím a obdivuji ho. Objevit ten váleček – to není pouze naše jediná, ale dokonce nejlepší příležitost. Pokud se nenajde, je více než pravděpodobné, že vraha nikdy nevypátráme.“

Skinner si hlasitě a znechuceně odfrkl. „To jste celý vy, Wolfe! Tušil jsem, že je to pouze tyátr. Říkal jste, že ho už znáte.“ ‘

„Neřekl jsem nic podobného.“

„Tvrdil jste, že znáte pachatele.“

„Ne.“ Wolfe byl sveřepý. Rozčilil se natolik, že se dopustil násilí, a doposud se neuklidnil. „Řekl jsem, že něco vím, co mi dává jasnou představu o vrahově totožnosti, a také jsem říkal, že i vy všichni to víte. Víte mnoho věcí, které já neznám. Nepředstírejte, že jsem vás přiměl k tomu, abyste vykázal odsud pana Ashe a mě propustil z vyšetřovací vazby, neboť jsem vyvolal dojem, že jsem ochoten vám označit viníka a předložit důkazy. Nic takového.“

Hombert a Skinner na sebe pohlédli. Zavládlo ticho.

„Vy nesdílný rošťáku,“ řekl Skinner, ale bez nějakého zvláštního důrazu.

„Vlastně nám tedy tvrdíte,“ odvětil Hombert vyčítavě, „že nemáte co říci, že nám nemáte co poskytnout a že nám nemůžete pomoci.“

„Pomáhám vám ze všech sil. Platím jednomu muži dvacet dolarů denně za to, aby vyšetřil, zda slečna Guntherová ten váleček nerozbila na kousky a nezahodila jej do odpadků ve svém

washingtonském bytě. To je ovšem nejzazší možnost, neboť pochybuji, že váleček zničila. Myslím, že jej hodlala ještě použít.“

Hombert sebou netrpělivě zavrtěl v křesle, jako kdyby ho pomyšlení na honbu za mizerným válečkem, který je patrně už i tak rozbitý na tisíc kousků, jenom dráždilo. „Dejme tomu,“ řekl, „že byste nám pověděl, který fakt všichni poznáme, na němž stavíte svou představu o osobě vraha a jeho totožnosti. Docela neoficiálně.“

„Nejde pouze o jeden fakt.“

„Pro mne za mne, může jich být i tucet. Pokusím se vzpomenout si na ně. Co je to tedy?“ Wolfe zavrtěl hlavou. „Ne, pane.“

„Proč ne?“

„Protože jste tak hloupě postupovali vůči panu Cramerovi. Kdybyste ten fakt považoval za správný, a jsem přesvědčen, že byste jej za správný považoval, sdělil byste jej dál panu Ashovi a bůhví, co by on s ním provedl. Je dokonce možné, že čirou náhodou provede něco, co umožní tento případ vyřešit, a já se nezastavím před ničím, abych lakovému výsledku zabránil.“ Wolfe začal opět prostředníkem ťukat na opěradlo. „Dopomoci panu Ashovi k vítězství? Nedej bože!“ Zamračil se na Homberta. „Mimoto jsem vám dal už nejlepší možnou radu. Najděte ten váleček! Nasaďte sto lidí, tisíc lidí! Najděte ho!“

„Nezapomínáme na ten prokletý váleček. A co řeknete na tohle: myslíte, že slečna Guntherová věděla, kdo zabil Boona?“

„Určitě to věděla.“

Skinner mu vpadl do řeči. „To by se vám ovšem hodilo,“ prohlásil pesimisticky, „protože by tak vaši klienti vypadli ze hry. Kdyby slečna Guntherová byla věděla, kdo je vrahem, a kdyby to byl člen NSP, naservírovala by nám jej na míse. Jestliže to tedy věděla, byl to a je to někdo z těch čtyř – Dexter, Kates anebo Boonova vdova či neteř.“

„Kdepak,“ namítl Wolfe.

„Sakra, to je přece samozřejmé!“

„Ne,“ Wolfe si povzdychl. „Jste úplně vedle. Co je už celý týden na tomto případě tak nápadné? Co je na něm především charakteristické? To, že veřejnost, lidé, začali jako obvykle ihned konat soud, dokonce ani nevyčkali, až někdo bude zatčen, nedebatují donekonečna jako obvykle, nerozcházejí se v názorech na různé podezřelé, ale okamžitě vynesli rozsudek. Téměř jednomyslně odsoudili – a to bylo právě v tomto případě zvláštní – nikoli jednotlivce, ale organizaci. Rozsudek zní, že Cheney Boone byl zavražděn Národním sdružením průmyslu. Co byste byl udělal, kdybyste byl slečnou Guntherovou a věděl byste, kdo Boona zavraždil? Nemluvte o tom, jakým způsobem jste se o tom dověděl – jde o to, že to víte. A já myslím, že to věděla. Připusťme, že věděla, že pachatelem byl, dejme tomu, mladý Erskine. Byla by jej odhalila? Ne. Obětavě sloužila zájmům vlastní organizace, UKC. Viděla, jak se šíří a prohlubuje nenávist a rozhořčení vůči NSP, že se stává stále intenzivnější. Pochopila, že jestliže se tato nálada dostatečně dlouho udrží, bude možné zcela zdiskreditovat NSP, jeho záměry, politiku a cíle. Byla inteligentní, a proto si vypočetla, že kdyby byl na základě přesvědčivých důkazů zatčen jednotlivec ve spojitosti s vraždou, nenávist namířená proti NSP by se od ní jakožto organizace do velké míry odvrátila.“ Wolfe si opět povzdechl. „Jak tedy by postupovala? Kdyby měla nějaké důkazy, usvědčující pana Erskina anebo kohokoli jiného, zadržela by je, ovšem nebyla by ty důkazy zničila, protože rozhodně nechtěla, aby vrah unikl trestu. Byla by ten důkaz schovala tak, aby jej nikdo nenašel, ale aby si jej mohla sama vyzvednout a předložit jej, až přijde vhodná chvíle, až NSP utrpí dostatečně velkou škodu. Není ani zapotřebí předpokládat, že loajalita k UKC byla jejím vůdčím motivem. Dejme tomu, že byla osobně oddaná panu Boonovi a toužila ho pomstít. Nejlepší odplatou, dokonalou odplatou by bylo, kdyby jeho smrt a to, jak se zběhla, zahnala do úzkých a zničila organizaci, která ho nenáviděla a všemožně mu házela klacky pod nohy. Podle mého názoru toho slečna Guntherová schopná byla. Byla to věru pozoruhodná mladá žena. Provedla však chybu, umožnila, aby se vrah dověděl, že zná jeho totožnost – jak se to dověděl, to je jiná otázka – a pykala za to.“

Wolfe zvedl ruku a zase ji spustil. „Nicméně povšimněte si jedné věci. I její vlastní smrt posloužila jejímu záměru. V posledních dvou dnech vlna hněvu proti NSP nesmírně vzrostla. Hluboce proniká do myšlení lidí a co nevidět už nebude lze tento hněv vykořenit. Byla to pozoruhodná žena. Nikoli, pane Skinnere, to, že slečna Guntherová vraha znala, nijak nezbavuje podezření mé klienty. Mimochodem mým klientem není jednotlivec ani skupina jednotlivců. Dostávám šeky od Národního sdružení průmyslu, které nemá duši, a proto nemohlo spáchat vraždu.“

Wolfe pohlédl po očku na Homberta. „Když mluvíme o šecích. Viděl jste oznámení NSP, že nabízejí odměnu sto tisíc dolarů. Můžete své lidi informovat, že tu odměnu dostane ten, kdo nalezne ztracený váleček.“

„Ano?“ Hombert se tvářil pochybovačně. „Jste zrovna tak posedlý jako Cramer. Proč jste si tak proklatě jistý, pokud jde o ten váleček? Nemáte jej náhodou v kapse?“

„Ne. Kéž bych ho měl!“

„Proč jste si tak jistý?“

„Nu, nemůžu to říci jednou větou.“

„Máme spoustu času.“

„Pan Cramer vám to nevysvětlil?“

„Nechte Cramera stranou. Už nemá s případem nic společného.“

„Což vás nijak nectí, pane.“ Wolfe popřesouval tlaky a úhly a usadil svou hmotu tak, aby se její těžiště dostalo přesně do takové polohy, která mu poskytne největší pohodlí. Křeslo, na které nebyl zvyklý, bývalo pro něho vždycky komplikovaným technickým problémem. „Opravdu to mám rozpitvat?“

„Ano.“

„Co říká pan Skinner?“

„Ano.“

„Dobrá, tak se do toho tedy dám.“ Wolfe zavřel oči. „Od začátku bylo zřejmé, že slečna Guntherová nemluvila o kožené tašce pravdu. Pan. Cramer to samozřejmě věděl. Čtyři lidé prohlásili, že ji z recepčního salónu viděli odcházet s taškou; lidé, kteří v té době nemohli vědět, že obsah tašky nějak souvisí s vraždou – leda by byli všichni zapleteni ve vražedném komplotu, což je směšné – a proto neměli žádný vážný důvod ke lhaní. Kromě toho paní Boonová se jen taktak v poslední chvíli zarazila, aby slečnu Guntherovou neobvinila z nepravdy, a paní Boonová s ní seděla v plesovém sále u jednoho stolu. Slečna Guntherová tedy lhala. Chápete.“

„Jen pokračujte,“ zavrčel Skinner. „To také činím. Proč neřekla pravdu o tašce a proč předstírala, že se ztratila? Zřejmě proto, že nechtěla, aby se vyzradil text nadiktovaný na válečku či na válečcích. A proč to nechtěla? Nejenom proto, že obsahoval důvěrné sdělení a plány UKC. Věděla, že takový text může bezpečně svěřit uším FBI, jenže ona jej odvážně a bezstarostně zadržela. Zadržela jej proto, že v textu bylo něco, co jasně a jednoznačně označovalo vraha pan Boona. Ona –“

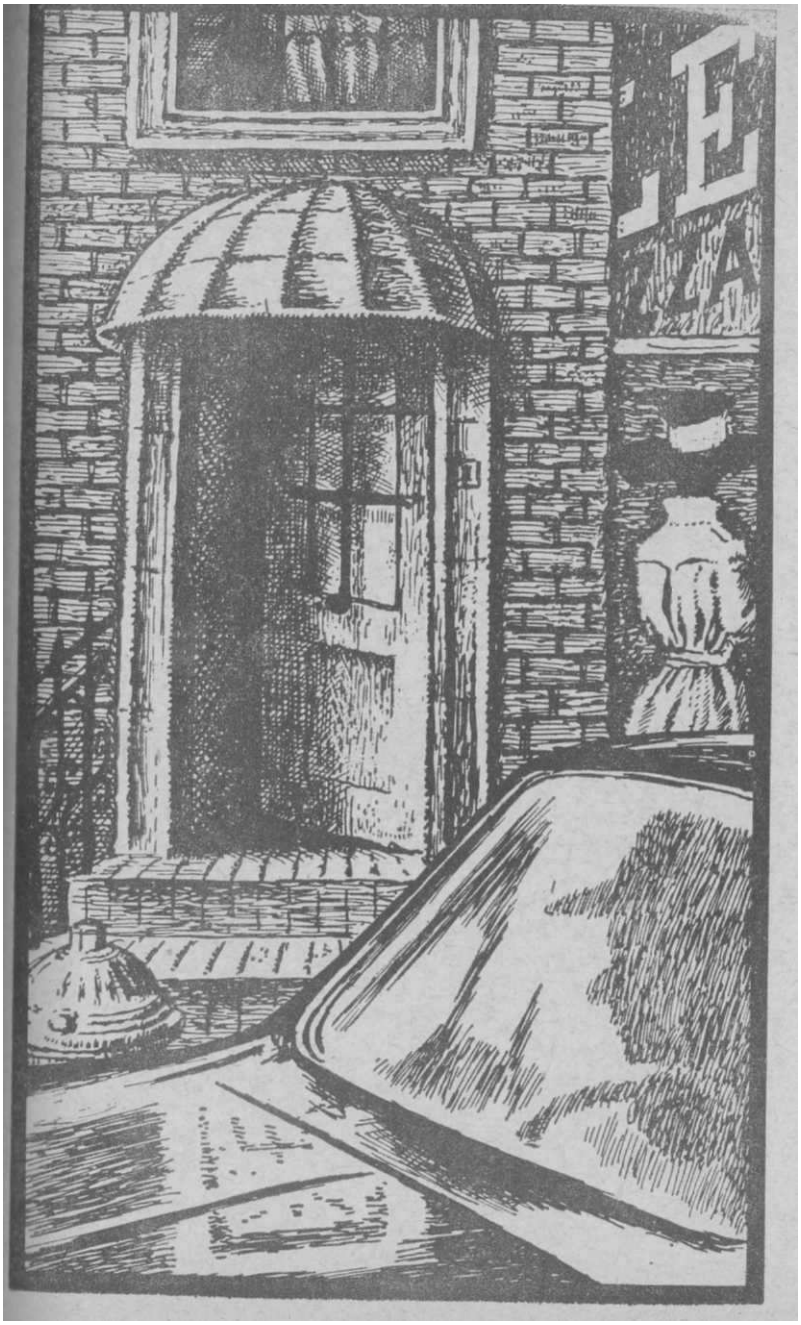
„Ne,“ namítl Hombert. „To je vyloučeno. Lhala o té tašce ještě dřív, než něco takového mohla vědět. Už ve středu ráno, nazítří po Boonově vraždě, když ještě neměla možnost vyslechnout obsah válečků, nám řekla, že zapomněla tašku v recepčním salóně na parapetu okna. Nemohla to tedy vědět.“

„Ano, mohla.“

„Mohla vědět, co bylo na válečcích, když neměla k dispozici přehrávač?“

„Ovšemže, alespoň to, co bylo na jednom z nich. Pan Boone jí řekl, co je na tom válečku, když jí v úterý večer předával tašku v místnosti, kde jej zanedlouho potom zastihla smrt. Ani o tom neřekla pravdu, samozřejmě, nemohla. Když byla v pátek večer v mé kanceláři, lhala mi také, velice přesvědčivě. Měl jsem ji varovat, že si počíná nerozumně a lehkovážně, to jsem však neučinil. Stejně bych byl mluvil do větru. Nedovedla zachovávat obezřelost, když šlo o osobní nebezpečí – a ta tragická událost to potvrdila. Kdyby jí to bylo dáno, nebyla by dovolila, aby se k ní, osamělé, přiblížil na schodech před mým domem člověk, o němž věděla, že už jednou vraždil.“ Wolfe zavrtěl hlavou, oči měl ještě stále zavřené. „Byla skutečně jedinečná. Zajímalo by mě, kde skrývala do

čtvrtka odpoledne tu tašku s válečky. Bylo by velice riskantní uschovat ji v bytě pana Katese, který mohla policie kdykoli prohledat. Podle všeho uložila tašku v úschovně zavazadel na Grand Central, třebaže se mi to v jejím případě zdá řešením poněkud banálním. Rozhodně měla tašku u

sebe v cestovním kufříku, když ve čtvrtek odpoledne odjela s panem Dexterem a vaším svolením do Washingtonu.“

„S Cramerovým svolením,“ zamručel Hombert..

Wolfe poznámku ignoroval. „Rád bych zdůraznil,“ pokračoval poněkud zvýšeným hlasem, „že to nejsou dohady, když si odmyslíme bezvýznamné chronologické a metodické podrobnosti. Ve Washingtonu šla slečna Guntherová do své kanceláře, přehrála si válečky a zjistila, na kterém z nich

je vzkaz, na který ji upozornil pan Boone. Nepochybně chtěla znát přesný obsah, ale chtěla si také problém zjednodušit. Tak veliký předmět, jako je taška, se nesnadno ukryje před armádou zkušených pátračů. Chtěla se omezit na jediný váleček. A dále, vymyslela lest. Devět nepotřebných válečků odnesla do svého washingtonského bytu a průhledně je schovala v šatníku do krabice na klobouky. Také vzala z kanceláře deset jiných válečků se staršími diktáty, dala je do kožené tašky, přivezla si ji, když se vrátila do New Yorku, a tašku uložila do úschovny zavazadel na nádraží Grand Central.

Tak připravila svou lest a pravděpodobně by nazítří pokračovala a k mystifikaci by využila policie, nebýt toho, že jsem ji pozval na debatu do své kanceláře. Rozhodla se, že vyčká, jak se situace vyvine. Proč mé pozvání ignorovala, to nevím, a nebudu se ani pouštět do žádných dohadů. Téhož večera, v pátek, zašel za ni pan Goodwin a přivedl ji ke mně do kanceláře. Udělala na něj hluboký dojem a na mě zapůsobila jako nevšední člověk. Její mínění o nás bylo ovšem méně lichotivé. Usoudila, že nás obloudí snáze než policii, a druhý den, v sobotu, zaslala poštou panu O'Neillovi lístek z úschovny, zatelefonovala mu, přičemž se představila jako Dorothy Ungerová, a poslala mi telegram, podepsaný panem Breslowem, v němž stálo, že bude užitečné sledovat pohyby pana O'Neilla. Potvrdili jsme, že nás správně odhadla. V neděli časně ráno, zrovna tak jak si to slečna Guntherová představovala, čekal pan Goodwin před domem pana O'Neilla. Když pan O'Neill vyšel, sledoval ho a víte, co se dále odehrálo."

„Nechápu," vložil se do řeči Skinner, „proč se dal O'Neill tak lehce oblafnout tím telefonátem Dorothy Ungerové. Copak ten naivní hejl neměl podezření, že je to bouda? Je opravdu tak naivní anebo za tím vězí něco jiného?"

Wolfe zavrtěl hlavou. „Teď už chcete vědět víc. než vím já. Pan O'Neill je tvrdohlavý a domýšlivý člověk, což může být vysvětlením: a víme, že neodolatelně prahl dovědět se, co je na těch válečcích, je ještě třeba zjistit, zda proto, že zavraždil pana Boona, anebo z nějakého jiného důvodu. Slečna Guntherová patrně věděla, co se může od něho nadít. Nicméně její lest byla mírně úspěšná. Všichni jsme se na den či na dva dostali na vedlejší kolej, ještě více se zašmodrchala otázka válečků a kožené tašky a do věci se zapletl další člen NSP, což ovšem nemělo nežádoucí důsledek – nežádoucí z hlediska slečny Guntherové – že by byl totiž odhalen jako vrah. Odkládala si to – odhalení vrahovy totožnosti a svůj důkaz – na dobu, která by nejlépe vyhovovala jejímu záměru."

„Máte v tom úplně jasno," poznamenal Skinner jízlivě. „Proč jste jí nezatelefonoval či ji nepozval do své kanceláře a neudělal jí přednášku o povinnostech občana?"

„To prakticky nebylo možné. Byla mrtva."

„Och! Takže tohle všechno jste se dověděl až po jejím zavraždění?"

„Samozřejmě že ne. Proklatě, jak jsem mohl? Ano, věděl jsem něco, nesejde na tom, kolik jsem věděl. Když přišla z Washingtonu zpráva, že v bytě slečny Guntherové se našlo devět povrchně ukrytých válečků, které pan Boone nadiktoval odpoledne v den své smrti – devět, ne deset – příběh se uzavřel. Bylo to jediné přijatelné vysvětlení. Všechny otázky ztratily smysl a význam, kromě jediné: kde je ten desátý váleček?"

„Každá vaše věta," rozmrzele si postěžoval Hombert, „vždycky končí tím prožluklým válečkem!"

Wolfe pootevřel oči pouze natolik, aby Homberta rozeznal. „Pokuste se sestavit nějakou rozumnou větu bez toho válečku."

Skinner se zeptal: „Co když jej hodila do řeky?"

„Nehodila."

„Proč ne?"

„Již jsem vám to říkal. Protože jej ve vhodné chvíli hodlala využít, aby vraha stihl trest."

„A co jestliže se poprvé jednou mýlíte a ona skutečně ten váleček do řeky hodila?"

„Tak prohledejte řeku. Všechny řeky, k nimž se mohla dostat."

„Přestaňte vtipkovat. Odpovězte na mou otázku." Wolfe znatelné pokrčil rameny. „V tom případě máme utrum. Nikdy ho neodhalíme."

„Mám takový dojem," poznamenal kousavě Hombert „že nám chcete něco nabulíkovat. Ovšem netvrdím, že jste pustý lhář."

„A já netvrdím, že nejsem. Každý to riskuje, když si s jinými lidmi vyměňuje názory. Můžu tedy jít domů –"

„Moment," vyštěkl Skinner. „Vy tedy jako zkušený detektiv doporučujete,, aby se zastavily všechny ostatní akce a hledal se pouze váleček?"

„To si nemyslím." Wolfe se zachmuřil a přemýšlel. „Zejména když máte k dispozici tisíc lidí nebo ještě víc. Samozřejmě že nevím, co se podniklo a co ne, ale vím, jak to chodí, a protože znám pana Cramera, pochybuju, že se v tak důležitém případě na něco zapomnělo. Například ta železná trubka: jistě se zkusilo všechno možné, aby se zjistilo, odkud je. Otázka, kdy kdo přišel v pondělí večer do mého domu, se samozřejmě prošetřila ze všech zdrojů a velice důmyslně. Určitě vyzpovídali obyvatele všech domů v mém bloku po obou stranách ulice, i když naděje, že někdo něco viděl či slyšel, je velmi mizivá v tomto poklidném sousedství. Jenom otázkou, kdo měl jakou příležitost, k spáchání činu toho večera, když se pořádal banket v hotelu Waldorf, se zabýval celý týden nejméně tucet lidí a snad se s ní dosud ještě zabýváte. Přešetřování skrytých i zjevných vztahů, kontrola a ověřování alibi, které uvádí pan Dexter, a tisíc jiných detailů jste nepochybně provedli zevrubně a úplně."

Wolfe zakýval prstem. „A kde jste? Tak hluboko vězíte v bahně marnosti a zmatku, že se uchylujete k takovým hloupým podtrhům, že pana Cramera vykopnete, na jeho místo dosadíte toho tatrmana Ashe a na mne vydáte zatykač! Už dlouho důvěrně znám schopnosti a výkonnost newyorské policie, netušil jsem ovšem, že se dožiji něčeho takového, aby se inspektor, šéf kriminálky, pokoušel vyřešit obtížný případ vraždy tím způsobem, že mě odvleče do cely, tělesně mě napadne, spoutá a bude mi vyhrožovat ztlučením!"

„Trochu nadsazujete. Toto není cela a ne –"

„Zamýšlel to," zdůraznil chladně Wolfe. „A také by to uskutečnil. Tak dobrá. Požádali jste mě o radu. Rozumně bych pokračoval v pátrání všemi směry, které jste už rozpracovali, a jal bych se pátrat i každým novým směrem, který vyhlíží slibně, neboť bez ohledu na to, co se dovíte z válečku – pokud jej vůbec najdete – téměř určitě budeme potřebovat všechny dílčí podklady a důkazy. Navrhuji vám, abyste zkusili tohle. Oba jste znali slečnu Guntherovou, že? Výborně. Posaďte se, zavřete oči a představte si, že je čtvrtek minulého týdne, odpoledne, že vy jste slečnou Guntherovou a sedite ve své kanceláři v ústředí UKC ve Washingtonu. Přesně víte, co provedete s koženou taškou a s devíti zbytečnými válečky: to je ovšem vedlejší. Držíte v ruce osudově důležitý váleček a otázka zní, co s ním provést. Jde vám o toto: chcete zabránit riziku, že by se mohl, poškodit, chcete mít k němu snadný přístup, kdybyste ho potřebovali velmi rychle, a chcete mít také jistotu, že i kdyby jej hledalo bůhvíkolik lidí. kdyby jej hledal bůhvíkdo se sebevětší vytrvalostí a důmyslem, přece jej nenalezne."

Wolfe se podíval nejprve na jednoho a potom na druhého. „Takhle tedy vypadá váš drobný problém, slečno Guntherová. Něco tak jednoduchého, jako třeba ukrýt jej v kanceláři UKC, vůbec nepřichází v úvahu. Je nutné vymyslet něco mnohem dokonalejšího, opravdu něco skvělého. Ukrýt váleček ve vlastním bytě by bylo vrcholně směšné. Uvědomujete si to a prokážete to tím, že se tím způsobem zbavíte ostatních devíti válečků. Snad byt nějakého spolehlivého přítele či kolegy? Jde o vraždu, je to nesmírně vážné a nanejvýš důležité: důvěřovali byste natolik jiné lidské bytosti? Chystáte se již odejít, zastavit se předtím ve svém bytě a potom odletět do New Yorku. V New Yorku se patrně několik dní zdržíte. Vezmete si ten váleček s sebou, anebo jej ponecháte ve Washingtonu? V tom případě, kde? Kde? Kde?"

Wolfe mávl rukou. „To je ta otázka, pánové. Odpovězte na ni tak, jak na ni posléze odpověděla slečna Guntherová, a máte po starostech." Zvedl se. „Vydávám denně tisíc dolarů na to, abych zjistil, jak na ni slečna Guntherová odpověděla." Uvedl dvojnásobnou částku, a nevyhazoval peníze svoje; nebyla to alespoň pustá lež. „Pojďme, Archie. Jdu domů."

Ještě ani pak nechtěli, aby odešel, což bylo nejlepší ukázkou toho, v jak žalostném postavení byli. Rozhodně nevěděli kudy kam, byli vyřízení, zcela bezmocní. Wolfe jim velkomyslně projevil tu laskavost, že je obdařil několika dalšími hezky a dobře zkonstruovanými větami, náležitě vybavenými podměty a přísudky, přičemž ani v jediné neřekl ani ň, a potom vypochodoval z místnosti se mnou v závěsu. Povšiml jsem si, že odkládal svůj odchod až do chvíle, kdy vešel úředník a položil Hombertovi na stůl nějaké listiny: to se stalo právě tehdy, když Wolfe radil policejnímu řediteli a okresnímu návladnínu, aby zavřeli oči a myslili si, že jsou slečnou Guntherovou.

Když jsme se vezli domů, jako obvykle seděl na zadním sedadle a svíral opěradlo, protože měl teorii, že až – ne jestliže anebo kdyby, prostě jen až – se auto splaší a narazí do nějakého nepohyblivého objektu, člověk sedící vzadu je sice v beznadějné situaci, ale má přece jen o chlup větší vyhlídky než ten, který sedí vpředu. Cestou do Centre Street jsem mu na jeho žádost načrtl průběh své sedánky s Ninou Boonovou, a nyní, cestou domů, jsem to doplnil. Nedovedl jsem říci, zda v tom našel nějaké výživné sousto, protože jsem k němu byl otočen zády a v zpětném zrcátku jsem neviděl jeho obličej, a také proto, že pobyt v pohybujícím se vozidle jej vždy natolik rozrušil, že mu nezbýval čas na podřadnější reakce.

Fritz nám otevřel, vešli jsme do předsíně a já jsem vzal Wolfovi klobouk a plášť a Wolfe vypadal téměř jako v dobré náladě. Unikl zatčení, byl v bezpečí doma a bylo teprve šest hodin, tedy čas vypít pivo. Ale Fritz to vzápětí pokazil, neboť řekl, že v kanceláři čeká návštěva.

Wolfe se na něho zakabonil a zašeptal navztekaně –"Kdo je to?"

„Paní Boonová."

„Dobrá nebesa! Ta hysterická bába?"

Bylo to vrcholně nespravedlivé. Paní Boonová byla u nás pouze dvakrát, pokaždé za dosti různých okolností, ale ani nejmenší náznak hysterie jsem na ní nezpozoroval.

30

Zevrubně a dlouho jsem zkoumal Wolfův postoj vůči ženám. Dráždila ho podle všeho základní vlastnost ženy: že je ženou; v dlouhé evidenci se nevyskytla jediná výjimka, ale od toho bodu dokumentace pokulhávala. Předpokládali byste, že jestli ho u ženy dráždí to, že je ženou, nejvíc ho budou popouzet nejženštější detaily, ale opětovně jsem zjišťoval, že ženám dával postavit křeslo tak, aby mu psací stůl nebránil ve výhledu na její nohy, což se nedalo odůvodnit profesionálním zájmem anebo tím, že podle nohou poznával povahu, poněvadž čím je žena starší a objemnější, tím méně mu záleží na tom, kde sedí. Je to velice složitá otázka a jednou o ní napíšu celou kapitolu. Další drobný detail: je mnohem citlivější na ženské nosy než na mužské. Nikdy jsem nezjistil, že by na něho zapůsobily extrémní nebo nekonvenční tvary mužských nosů, což platí o ženských nosech. Především se mu nelíbily malé, široké nosíky a výrazný nedostatek vyhloubení mezi kořenem a hřbetem nosu.

Paní Boonová měla v poměru k ostatním partiím jejího obličeje nos neúměrně malý. Povšiml jsem si, že se na něj podíval, když se zaklonil v křesle. Načež jí drsným, téměř obhroublým a vůbec ne pohostinným tónem řekl:

„Madam, mohu vám věnovat deset minut."

I když odhlédneme od jejího nosu, vypadala hrozně. Vyplýtvala na obličej závěj pleťového pudru, zřejmě jí ovšem byl výsledek lhostejný, a mimoto by s jejím obličejem měl i profesionální maskér pernou práci. Byla jednoduše úplně vyčerpaná a vůbec se přestala pokoušet to zakrývat.

„Samozřejmě." řekla hlasem, který byl mnohem vyrovnanější než její tvář, „chcete vědět, proč jsem přišla."

„Samozřejmě," přitakal Wolfe.

„Totiž proč jsem přišla za vámi, vzhledem k tomu, že patříte k té druhé straně. Jsem tu proto, že jsem dnes ráno telefonovala bratranci a on mě o vás informoval.“

„Nejsem na druhé straně,“ odpověděl Wolfe stroze, „nejsem na žádné straně. Zavázal jsem se, že vypátrám vraha! Znám vašeho bratrance?“

Přikývla. „Generál Carpenter. Tak jsem se jmenovala za svobodna. Je mým přímým bratrancem. Leží v nemocnici po operaci, jinak by se mě po zavraždění mého manžela ujal. Řekl mi, abych nevěřila ničemu, co řeknete, ale abych učinila všechno, co mi přikážete. Říkal, že máte vlastní systém, a že jestli se ujmete vyšetřování vraždy, nemůže se na vás spoléhat pouze vrah. Protože mého bratrance znáte, víte tedy, jak to myslel. Já jsem na něho už zvyklá.“

Odmlčela se, pohlédla na mě, potom zase na Wolfa, kapesníčkem si otřela dolní ret a koutky úst, čímž ovšem nic nevylepšila. Když opět položila ruku do klína, tiskla v ní kapesníček, jako by se bála, že jí jej někdo vyškubne.

„A dále?“ pobídl ji Wolfe.

„Přišla jsem vás tedy požádat o radu. Anebo, lépe řečeno, rozhodnout se, zda vás mám požádat o radu. Někdo mi musí poradit a já nevím –“ Opět se na mne podívala, obrátila se k Wolfovi a pohnula volnou rukou. „Musím vám říci, proč radši nejdu k pracovníkům FBI nebo na policii?“

„Madam, nikdo vás nenutí, abyste mi cokoliv říkala. Mluvíte už tři čtyři minuty.“

„Já vím. Bratranec mě varoval, že se budete chovat jako neuvěřitelný hrubián. Takže vám tedy rovnou řeknu, že se cítím odpovědná za smrt Phoebe Guntherové.“

„To je nepříjemný pocit,“ zamumlal Wolfe. „Jak jste k němu došla?“

„To vám právě chci povědět a zřejmě vám to také povím, jinak bych sem totiž nebyla přišla, ovšem zatímco jsem tu seděla a čekala, tucetkrát jsem se zvedla, rozhodnutá odejít, ale pak jsem si zase sedla. Nevím, co dělat, a minulou noc jsem si myslela, že se zblázním. Každé závažné rozhodnutí jsem přenechávala manželovi. Nechci se s tím svěřovat policii anebo FBI, protože jsem se možná dopustila nějakého trestného činu, co já vím. Připadá mi směšné svěřovat se vám, když si pomyslím, jak můj manžel smýšlel o NSP, já mám přirozeně o těch lidech týž názor a vy pracujete pro ně, jste na jejich straně. Domnívám se, že bych měla spíš vyhledat nějakého advokáta, spoustu jich znám, tohle bych ovšem nedovedla povědět žádnému z nich. Pořád jenom mluví a já vůbec nechápu, co říkají.“

To asi Wolfa poněkud obměkčilo. Projevil poněkud větší pochopení a dokonce opakoval, že není na ničí straně. „Já v tom nevidím žádný soukromý spor,“ konstatoval, „ať si to chápou jiní, jak se jim zlíbí. Jaký trestný čin jste spáchala?“

„Nevím, zda to byl vůbec trestný čin.“

„Co jste provedla?“

„Nic jsem neprovedla. Právě o to jde: Bylo to tak, že slečna Guntherová mi řekla, co podniká, a já jí slíbila, že to nikomu neřeknu, ani jsem to neřekla, a mám pocit –“

Odmlčela se. Za chvilku pokračovala: „Ne, to není tak, je to něco víc než pocit. Vím to určitě.“

„Co víte určitě?“

Určitě vím, že kdybych byla informovala policii o tom,co mi slečna Guntherová řekla, nebyla by se stala obětí vraždy. Ale já to neřekla, neboť mi vysvětlila, že tím, co činí, pomáhá UKC a poškozuje NSP, a to by byl býval můj manžel rozhodně schvaloval. Vdova zírala Wolfovi do tváře, jako kdyby mu chtěla nahlédnout dovnitř. „A činila naprosto správnou věc. Ještě stále nevím, zda vám to mám říci. Přesto, co říkáte, je tu přece strana mého manžela a druhá strana, a vy pracujete pro NSP. Po rozhovoru s bratrancem jsem si pomyslela, že si ověřím, jak smýšlíte.“

„A jak smýšlím?“

„Nevím.“ Neurčitě pohnula rukou. „Opravdu nevím.“ Wolfe se na ni mlčky zachmuřil, potom vydal hluboký povzdech a otočil se ke mně. „Archie.“

„Ano, pane?“

„Váš blok. Nadiktuji vám dopis. Odešlete jej ještě dnes večer, aby byl doručen ranní poštou. Národní sdružení průmyslu, k rukám pana Franka Thomase Erskina.

Vážení pánové, vzhledem k vývoji událostí vás musím informovat, že nemohu pokračovat v činnosti, kterou jste mě pověřili v souvislosti s vyšetřením vražd pana Cheneyho Boona a slečny Phoebe Guntherové. Proto přikládám šek na třicet tisíc dolarů, čímž vracím zálohu, kterou jste mi vyplatili, a v této věci přerušuji s vámi spojení. S úctou.“

Dopsal jsem a pohlédl na něho: „Mám vystavit šek?“

„Samozřejmě. Kdybyste ho nevystavil, nemohl byste jej přiložit.“ Wolfe pohnul očima na návštěvnici. „Tak vidíte, paní Boonová, to by mělo trochu ovlivnit vaše váhání. I kdybych přijímal váš názor, že stojím na druhé straně, nyní na ní už nestojím. Co vám řekla slečna Guntherová o svých počinech?“

Vdova na něho upřeně hleděla. „Třicet tisíc dolarů?“,zeptala se nevěřícně.

„Ano.“ Wolfe se na ni uculil. „Úctyhodná částka.“

„Ale NSP vám nezaplatilo víc? Jenom třicet tisíc? Domnívala jsem se, že to bylo dvacetkrát víc! Mají stovky miliónů – miliardy!“

„Byla to pouze záloha,“ odpověděl Wolfe nedůtklivě. Přestal se křenit. „Buď jak buď, teď jsem neutrál. Co vám řekla slečna Guntherová?“

„Ale teď – ale teď nedostanete vůbec nic!“ Paní Boonová byla dočista vyvedena z míry. „Bratranec mi říkal, že za války jste pro vládu dělal zadarmo, ale že od soukromníků požadujete do nebe volající honoráře. Musím vám říci – pokud to nevíte – že si nemohu dovolit zaplatit žádný závratný honorář. Mohla bych –“ zaváhala. „Můžu vám dát šek na sto dolarů.“

„Nechci žádný šek.“ Wolfe byl zoufalý. „Nechci žádného klienta v tomto případě, když se mi pak předhazuje, že při krevní mstě jsem na jedné nebo na druhé straně. Proklatě, co vám vlastně řekla slečna Guntherová?“

Paní Boonová na mě pohlédla a já měl nepříjemný dojem, že se pokouší najít ve mně nějakou podobnost s jejím nebožtíkem manželem, který jí chyběl při závažných rozhodnutích. Pomyslel jsem si, že jí snad pomůže, když na ni povzbudivě kývnu hlavou, a tak jsem kývl. Nevím, zda jí to rozvázalo jazyk, něco se v ní však hnulo, protože Wolfa oslovila:

„Věděla, kdo zavraždil mého manžela. Když jí můj manžel toho dne odevzdal koženou tašku, něco jí řekl, a proto to věděla: na jeden z válečků nadiktoval něco, z čeho se to dalo vyrozumět, proto byl ten váleček důkazem, a ona jej měla. Ukrývala jej a hodlala jej odevzdat na policii, vyčkávala však, než se řeči a pověsti veřejného mínění co nejvíc vyhrotí proti NSP. Vyprávěla mi to, neboť jsem ji navštívila a řekla jí, že vím, že o té kožené tašce neříká pravdu, že ji měla s sebou u stolu v jídelně a že nehodlám o tom déle mlčet. Svěřila se mi s tím, co nyní dělá, abych policii nic o té tašce neříkala.“

„Kdy to bylo? Který den?“

Chvíli uvažovala, vrásky na čele se jí prohloubily a potom nejisté zavrtěla hlavou. „Který den,“ řekla, „ty dny mám všechny popletené.“

„Ale to je jasné, paní Boonová. Poprvé jste tu byla s ostatními v pátek večer, už tehdy jste to měla na jazyku, načež jste si to rozmyslela. Bylo to předtím, nebo potom?“

„Bylo to potom. Na druhý den.“

„Čili v sobotu. Upřesníme to ještě jinak, neboť v sobotu dopoledne jste obdržela poštou obálku s vaší svatební fotografií a potvrzení o registraci auta. Vzpomínáte si na to? Bylo to týž den?“

Vehementně kývla. „Ano, ovšem. Zmínila jsem se o tom a ona mi řekla, že mu napsala dopis – člověku, který zavraždil mého manžela – věděla, že manžel nosil neustále při sobě svatební fotografii v náprsní tašce, která se ztratila – nosil ji přes dvacet let – třiadvacet let –“

Vdově selhal hlas. Odmlčela se, polkla, seděla, aniž se pokoušela pokračovat, a znovu polkla. Těžko říci, jak by si Wolfe počínal, kdyby ztratila sebevládu, spustila nářek a dala se do pláče. Snad by se dokonce pokoušel chovat humánně, což by nás všechny hrozně vyčerpalo. Proto jsem ji drsně oslovil:

„Dobrá, paní Boonová, upokojte se. Až se seberete, povíte nám, proč napsala dopis vrahovi. Požádala ho, aby vám poslal tu svatební fotografii?“

Kývla a polohlasně zamumlala: „Ano.“

„Vskutku,“ pokusil se jí pomoci Wolfe.

Vdova opět přikývla. „Řekla mi, že ví, jak po té fotografii toužím, a napsala mu, že o něm ví a že mi ji musí zaslat.“

„Co mu napsala ještě?“

„Nevím. Víc mi o tom neřekla.“

„Pověděla vám ovšem, o koho jde.“

„Ne, to mi nepověděla.“ Paní Boonová se znovu na okamžik odmlčela a hlas jí stále ještě přeskakoval. „Řekla mi, že mi to nepoví, protože by bylo nad mé síly nedat najevo, že to vím. Nemusím si prý dělat starosti, že vrah ujde trestu, o tom nelze pochybovat, a že by ostatně bylo nebezpečné, kdybych znala jeho totožnost. A teď si myslím, že právě v tomhle jsem pochybila – proto jsem říkala, že jsem odpovědná za její smrt. Jestli by to bylo nebezpečné pro mne, bylo to nebezpečné i pro ni, zejména proto, když mu napsala ten dopis. Měla jsem ji přemluvit, aby to pověděla policii, a kdyby se nebyla dala přemluvit, měla jsem porušit svůj slib a sama o tom policii informovat. Pak by ji nebyl zavraždil. Řekla mi ještě, že podle všeho porušuje zákon, když zadržuje důležitou informaci a zatajuje důkaz, a proto i já si myslím, že jsem jí pomáhala při trestném činu.“

„Tím už se nemusíte trápit,“ ubezpečil ji Wolfe. „Totiž, že jste se dopustila trestného činu. Pokud jde o to, je všechno v pořádku. Či přesněji řečeno, bude to v pořádku, jakmile mi řeknete, kde ukryla slečna Guntherová váleček, abych to mohl oznámit policii.“

„To nemůžu. To je něco jiného. Nevím. Neřekla mi to.“

Wolfe zeširoka otevřel oči. „Nesmysl!“ řekl hrubě. „Ovšemže vám to řekla!“

„Neřekla. Také proto jsem přišla k vám. Říkala, abych si nedělala starosti, neboť vrah mého manžela neujde trestu. Ale jestli to je jediný důkaz –“

Wolfe opět zavřel oči. Dlouho bylo ticho. Paní Boonová pohlédla na mne, patrně stále ještě hledala tu podobnost; ať se hledalo cokoli, z jejího výrazu se nedalo poznat, zda to našla. Potom opět oslovila Wolfa: „Chápete tedy, proč potřebuji radu“

Pootevřel víčka do malé štěrbiny. Já na jeho místě bych byl aspoň vděčen za to, že si potvrdil dohady, které přednesl, jenže zřejmě byl zmožen tím, že se mu nepodařilo dovědět, kde se ten váleček nachází.

„Lituji, madam,“ řekl a jeho hlas se nezachvěl dojetím ani ničím podobným, „nemohu vám však pomoci. Nemůžu nic podniknout. Mohu vám poskytnout pouze to, pro co, jak říkáte, jste si přišla – radu a tu vám též ochotně dám. Pan Goodwin vás odveze zpátky do hotelu. Jakmile se tam vrátíte, zavolejte okamžitě policii, že máte pro ni informaci. Až přijdou, povězte jim všechno tak, jak jste to vyprávěla mně, a odpovídejte na jejich otázky, dokud to snesete. Neobávejte se, nebudou to považovat za porušení zákona. Souhlasím s vámi, že kdybyste byla porušila slib, který jste dala slečně Guntherové, nebyla by se patrně stala obětí vraždy, jenomže ten slib si na vás vymohla ona a teď nese za to odpovědnost. Může si to ostatně dovolit: mrtví snesou obrovské břímě odpovědnosti. Můžete-li, pusťte to z hlavy.“ Vstal. „Dobré odpoledne, madam.“

Tak se tedy stalo, že jsem odvážel z naší kanceláře Boonovou, jenomže ne Ninu. Ježto nám podle všeho pověděla všechno, co věděla, a proto už nebyla zvlášť zajímavá, neobtěžoval jsem se zjišťováním, zda ji někdo sleduje, a omezil se na své povinnosti řidiče. Podle všeho jí nebylo do řeči, čímž se všechno zjednodušilo. V pořádku jsem ji vysadil u vchodu do hotelu Waldorf a zamířil zase nazpět na jih. Soustředil jsem se na řízení vozu, což jsem dělal automaticky, nemělo ostatně význam, abych přemítal o práci, neboť jsem nebyl do ničeho zasvěcen, a tudíž jsem neměl co dělat: proto jsem přemýšlel o Phoebe Guntherové. Vzpomněl jsem si na chvíle, když jsem byl s ní, na její řeč a pohyby, a ve světle toho, co jsem nyní věděl o jejích počinech, jsem dospěl k závěru, že to bylo docela správné děvče. Mám sklon odhalovat drobné kazy, zejména u mladých dam, ale tentokrát jsem si až do příchodu domů nevzpomněl na žádný.

Když jsem vkročil do kanceláře, zpozoroval jsem, že Wolfe popíjí pivo, proto jsem krátce poznamenal:

„Jdu nahoru. Vždy si rád umyju ruce, když se dostanu do styku s policajty jistého druhu, mám na mysli Ashe a “

„Pojďte sem. Ten dopis a šek. Radši to vyřiďte hned.“

Civěl jsem na něho. „Cože, pro NSP?“

„Ano.“

„Bože dobrý, snad ho nechcete opravdu odeslat?“

„Rozhodně. Neříkal jsem té ženské, že ho pošlu? Pod tou podmínkou mi všechno řekla, ne?“

Usedl jsem k svému psacímu stolu a pronikavě jsem ho měřil. „Tohle není pouze výstřednost,“ pronesl jsem přísně. „To je jasné šílenství. Co Akce žold? A co to, že pojednou jste tak ohleduplný? Ostatně, právě to jediné, co jste se chtěl dovědět, vám neřekla.“ Pojednou jsem přešel do uctivého tónu. „S lítostí vám musím oznámit, pane, že se šeková knížka ztratila.“

Zamručel. „Vystavte šek a napište dopis. Okamžitě.“ Ukázal na kupu obálek na psacím stole. „Potom si můžete pročíst tahle hlášení z Bascomovy kanceláře. Právě je přinesl zvláštní posel.“

„Ovšem; když nemáte klienta – mám zavolat Bascomovi, že na jeho služby už nereflektujeme?“

„V žádném případě.“

Šel jsem k sejfu a vytáhl odtud šekovou knížku. Když jsem vyplnil kontrolní ústřižek, poznamenal jsem: „Jak dokazuje statistika, čtyřicet tři a dvě desetiny procenta všech géniů dříve nebo později propadá šílenství.“

Vůbec to nekomentoval. Popíjel pivo a seděl. Nyní, když mi dovolil, abych se dověděl, co dělají Bascomovi šerlokové, nevyšel mi ani natolik vstříc, aby obálky rozřízl. Ať už dělali cokoli, muselo to být užitečné, protože Wolfe byl zřejmě odhodlán za to platit z vlastních peněz. Mlátil jsem do kláves psacího stroje jako omámený. Když jsem mu šek a dopis předložil k podpisu, pronesl jsem vyčítavě:

„Promiňte, že se o tom zmiňuji, ale ta stovka od paní Boonové by nám sedla. Bylo by to přiměřené. Říkala, že tolik si ještě může dovolit.“

Pijákem osušil podpisy. „Radši to odneste na poštu. Mám dojem, že z poštovní schránky večer občas zapomenou vybrat zásilky.“

Další cesta autem. Na poštovní úřad na Deváté avenue a zpátky bylo pouze deset minut chůze, ale neměl jsem náladu na procházku. Procházka mě těší jenom tehdy, když před sebou vidím nějakou budoucnost. Když jsem se vrátil, zavezl jsem vůz do garáže, protože ten večer se zřejmě už nic dít nemělo.

Wolfe stále ještě seděl v kanceláři, napohled zcela normální. Pohlédl na mne, potom na hodiny a zase na mne.

„Posaďte se na okamžik, Archie. Před večeří ještě budete mít, spoustu času, abyste se umyl. Večer nás přijde navštívit dr. Vollmer. Musím vám tedy dát příslušné instrukce.“

Mozek mu ještě natolik fungoval, že si objednal lékaře.

31

Doktor Vollmer měl přijít v deset. Pět minut před desátou bylo ve Wolfově ložnici všechno připravené. Seděl jsem ve Wolfově křesle u čtenářské lampy s obrázkovým časopisem. Wolfe ležel v posteli. Když Wolfe leží v posteli, je to vždycky pozoruhodný pohled, třebaže já jsem si na to už zvykl. Především nízké čelo postele z tropického dřeva – nažloutlé s výraznými tmavohnědými pruhy – potom černá hedvábná pokrývka, dále rozlehlá plocha žlutého pyžamového kabátu a konečně jeho masitá tvář. Podle mého mínění si Wolfe byl dobře vědom toho, že černá se žlutou tvoří velice nápadnou kombinaci barev, a holdoval jí záměrně pouze proto, aby dokázal, že vynikne i v sebeokázalejší dekoraci. Často jsem si představoval, jak by asi vypadal, kdyby zkusil kombinovat

růžovou a zelenou. Ostatní zařízení místnosti – koberce, nábytek a záclony – bylo vkusné, masivní a pohodlné a člověk se zde cítil příjemně.

Doktor Vollmer, kterého dole vpustil Fritz, se v domě vyznal; vyšel sám nahoru po schodech a vstoupil do pokoje, neboť dveře byly otevřené. V ruce držel brašnu s instrumenty. Měl kulatý obličej a kulaté uši a před dvěma či třemi léty se vzdal pokusů stát s břichem vtaženým a hrudí vypjatou. Pozdravil jsem ho, podali jsme si ruce, načež přistoupil s přátelským pozdravem a napřaženou rukou k lůžku.

Wolfe pootočil krk, zadíval se na podávanou ruku, skepticky zamručel a zamumlal: „Ne, děkuji. Kolik dělá limit? Ne, neberu nic."

Stál jsem u nohou postele a chvatně jsem spustil: „Měl bych vám vysvětlit –" Wolfe se však do toho vložil a zahromoval na Vollmera: „Jste ochoten platit dva dolary za půl kila másla? Padesát centů za tkaničky do bot? Dolar za láhev piva? Dvacet dolarů za orchidej, za obyčejnou povadlou Laeliocattleya? Ksakru, tak odpovězte!" Potom přestal hromovat a začal mumlat.

Vollmer se posadil na krajíček křesla, kufřík s nástroji položil na podlahu, zamrkal několikrát na Wolfa a potom na mne.

Řekl jsem: „Nevím, zda mu nepřeskočilo nebo co."

Wolfe se ozval: „Obviňujete mě, že jsem vás sem vylákal pod falešnou záminkou. Obviňujete mě, že si chci od vás vypůjčit peníze. Obviňujete mě jen proto, že vás žádám, abyste mi půjčil pět dolarů do začátku příští války!" Varovně pohrozil prstem směrem k Vollmerovu kulatému, užaslému obličeji. „Pane, dovolte mi, abych vás upozornil, že teď přijdete na řadu vy! Uznávám, že melu z posledního: mě posléze vehnali do této krajnosti! Dodělali mě, zlomili mě, ustavičně po mně pasou." Jeho hlas opět zaburácel. „A vy, vy neslýchaný blázne, myslíte, že uniknete! Archie mi říká, že jste se přestrojil za lékaře. Pchá! Vysvlečou vás! Posvítí si na každý čtvereční centimetr vaší pokožky, jako to provedli se mnou! A to znamínko naleznou!" Hlava mu klesla na polštář, zavřel oči a začal znovu mumlat.

Vollmer na mne pohlédl, oči mu zablýskaly a zeptal se: „Kdo mu napsal scénář?"

Jakžtakž se mi podařilo ovládnout svalstvo kolem úst a bezútěšně jsem zavrtěl hlavou: „Už je v tomhle stavu několik hodin, od chvíle, co jsem ho přivezl domů."

„Ach, on byl mimo dům?"

„Ano. Od čtvrt na čtyři do šesté. Byl zatčen."

Vollmer se obrátil na Wolfa: „Inu," pronesl rozhodně, „nejdřív musíme sehnat nějakou ošetřovatelku. Kde máte telefon? Buď ošetřovatelku, anebo do nemocnice s ním."

..To je správné," souhlasil jsem..Je to naléhavé. Okamžitě musíme něco podniknout."

Wolfe otevřel oči: „Ošetřovatelku?" zeptal se s opovržením. „Fuj. Nejste lékař? Nevíte, jak vypadá nervové zhroucení?"

„Ano," odpověděl Vollmer důrazně.

„Copak se vám tedy nelíbí?"

„Nezdá se mi to – hm – typické."

„Chybná diagnóza," odsekl Wolfe. „Případně mezera ve vaší odborné průpravě. Jde konkrétně o stihomam."

„Kdo vás stíhá?"

Wolfe zavřel oči: „Cítím, že to na mne zase jde. Archie, povězte mu to."

Zadíval jsem se Vollmerovi do očí. „Koukejte se, doktore, situace je vážná. Jak víte, z pověření NSP vyšetřoval Wolfe vraždu spáchanou na Boonovi a Guntherové. Vrchnímu velení se znelíbilo, jak inspektor Cramer postupoval; vyběhli s ním a na jeho místo dosadili jistého paviána jménem Ash."

„Vím. Stálo to ve večerníku."

„Ano. V zítřejším večerníku se dočtete, že Nero Wolfe vrátil NSP zálohu a vzdal se případu."

„Pane na nebi, proč?"

„Vždyť vám to říkám. Ashův osobní postoj vůči Wolfovi je takový, že radši by mu přeřezal žíly, než podřízl hrdlo, neboť tak by se déle trápil. Dnes si dal vystavit obsílku na Wolfa jako na závažného svědka a já jsem Wolfa musel odvézt na policejní ředitelství do Centre Street. Hombert později z několika důvodů to zadržení stornoval, hlavně proto, že Wolfe pracoval pro NSP, a jestliže někdo ještě NSP víc urazí, podle všeho vykopne primátora s celým jeho dvořanstvem a v New Yorku vyhlásí monarchii. Jakmile se Wolfe vrátil domů, přerušil okamžitě styky s NSP. Ranní poštou obdrží jeho dopis a přiložený šek. Načež nastane opravdu boží dopuštění. Co podnikne NSP, to nevíme a patrně nás to ani nezajímá. Měl bych snad říci, že to nezajímá Wolfa. Víme ale náramně dobře, co podniknou poldové. Předně proto, že Wolfe už nemá spojení s NSP, takže důvody k opatrnému zacházení odpadnou. Za druhé vědí, že Wolfe doposud nikdy nepřijal vraha za klienta, a vědí, jaká to je perná práce vyrazit z něho groš, a v tomto případě jde o třicet tisíc dolarů, ba i více, z čehož vyvodí, že některý z členů NSP je viníkem a že to Wolfe ví a že vraha zná.“

„Kdo je vrahem?“.

Zavrtěl jsem hlavou. Nevím, a ježto Wolfe je zuřící šílenec, nemůžete se na to zeptat jeho. Za těchto okolností lze velice snadno předpovídat naši budoucnost. Po desáté hodině, snad ještě dřív, bude u domovních dveří stát zelený anton a všechny listiny budou v pořádku. Je to protivné připravit jim zklamání, nám ovšem zbývá pouze jediné východisko: předložit jim jinou listinu, podepsanou váženým lékařem, která dosvědčuje, že za stávajících okolností by bylo nebezpečné Wolfa vytáhnout z postele anebo dovolit, aby s ním někdo hovořil.“

Mávl jsem rukou. „Takhle tedy se věci mají. Před pěti lety vám Wolfe prokázal menší laskavosti, když se ten grázl – jak se jmenoval? Griffin – pokoušel vás falešně obvinit z neodborného ošetření, a tehdy jste Wolfovi řekl, že jestliže bude jednou něco potřebovat, Stačí říci. Varoval jsem vás, že toho snad jednou budete litovat. A brácho, už je to tady.“

Vollmer si masíroval bradu. Netvářil se rozpačitě, byl jenom zamyšlen. Mlčky se díval na Wolfa, potom se otočil ke mně a řekl:

„ Přirozeně, hrozně mě svrbí jazyk a rád bych se na všelicos zeptal. To je věru úžasné. Patrně bych se asi odpovědi nedočkal, viďte, že ne?“

„Bohužel ne. Ode mne rozhodně ne, protože vám odpovědět nemohu. Zkuste se zeptat pacienta.“

„Na jak dlouhou dobu to potvrzení potřebujete?“

„Nemám zdání. Sakra, přece vám říkám, že nic nevím.“

„Když je na tom tak zle, že nemůže přijímat žádné návštěvy, musím trvat na tom, že ho alespoň dvakrát denně přijdu prohlédnout. A má-li to vypadat věrohodně, měli byste zde mít ošetřovatelku.“

„Ne,“, odpověděl jsem pevně. „Připouštím, že bychom ji měli mít, ale zvýšila by se mu horečka. Ošetřovatelka, to je vyloučeno. Pokud běží o vás, přijďte, kolikrát se vám zachce. Snad se tu budu nudit. A napište to potvrzení co nejpřesvědčivěji. Napište, že by nepřežil, kdyby se na něho i jen podíval kdokoli, jehož jméno začíná písmenem A.“

„Napíši to tak, aby to zabralo. Za takových deset minut vám to přinesu.“ Vollmer se zvedl, kufřík s nástroji v ruce. „Tehdy jsem opravdu řekl, že pro Wolfa učiním všechno, oč mě on požádá.“ Pohlédl na Wolfa. „Potěšilo by mě, kdybyste mě o něco požádal. Co vy na to?“

Wolfe zasténal. „Hordy se valí,“ řekl zřetelně, ale pateticky. „Na vozech s loukoťovými koly a mávají nestoudnými transparenty inflace! Pět dolarů za půl kila mletého masa. Deset dolaru za kuře. Šedesát centů –“

„Raději půjdu,“ řekl Vollmer a vykročil.

32

Během těch dvou a půl dne – ve čtvrtek, v pátek a částečně i v sobotu – kdy to potvrzení účinkovalo, jsem se vůbec nenudil. Novináři, poldové, agenti FBI, členové NSP – všichni si cenili to, že za ztížených okolností hájím tvrz, a všemožně se snažili zaměstnat můj mozek, aby mu nebyla

dlouhá chvíle. Jestliže si normálně zasluhuji, podle střízlivého odhadu, dvojnásobný plat, jaký dostávám, za těchto více než šedesát hodin jsem si zasloužil minimálně plat desateronásobný.

Během obléhání se Wolfe držel zpátky ve svém pokoji, dveře jsme uzamkli; jeden klíč jsem měl v kapse já a druhý Fritz. Wolfe ovšem strádal, neboť nesměl vstoupit do kanceláře, jídelny či kuchyně, ale obětí, při které skutečně trpěl, byl fakt, že se musel vzdát svých dvou každodenních výletů do skleníků. Musel jsem mu to dát po lopatě – vytmavit mu, že kdyby se znenadání objevila nějaká tlupa a vytasila se s příkazem k domovní prohlídce, stěží bych ho asi včas stačil uklidit do postele, a dále, poněvadž Theodore u nás v domě nebydli, mohl by, třebaže není zrádce, nějak neopatrně vynést, že jeho churavý zaměstnavatel si mezi orchidejemi nepočíná jako magor. Z téhož důvodu jsem nedovolil, aby Theodore chodil do ložnice na konzultace. Ve čtvrtek nebo pátek, přesně už nevím kdy, jsem řekl Wolfovi:

„Hrajete tyátr. Výborně. Potlesk. Musel jste se proto stáhnout z oběhu, takže o všem nyní rozhoduji já a také stanovím pravidla. Beztak jsem už pořádně vedle, protože vůbec nemám potuchy o tom, co pečete. Měli jsme –“

„Nesmysl,“ zavrčel. „Víte všechno. Platím dvacet lidí, aby hledali váleček. Bez toho válečku se z místa nehneme. Musí se nalézt, a také bude nalezen. Jde prostě o to, že čekám raději ve svém pokoji než ve vězení.“

„Houby s octem.“ Byl jsem znechucen, protože jsem zrovna strávil pernou půlhodinku dole v kanceláři s další delegací NSP. „Proč jste přerušil styky s NSP a teprve potom zalezl do postele na čekanou! Vyjdeme z toho, že to spáchal jeden z nich a že to přesně víte, což už i tak každý bezpečně ví, mně to ale ještě musíte objasnit: bylo zbytečné vracet peníze jenom proto, že vaším klientem nebyl vrah, protože jste řekl, že vaším klientem není jednotlivec, že jím je NSP. Propánakrále, proč jste jim ty prachy vracel? A jestli ten trik s válečkem není jenom chyták, jestliže na něm a jedině na něm záleží, jak tvrdíte, co když se nikdy nenajde? Copak si počnete? Zbytek života proležíte v posteli a doktor Vollmer vám každý měsíc bude obnovovat lékařské potvrzení?“

„Nalezne se,“ odpověděl zkroušeně. „Nezničila jej, takže existuje, a proto se najde.“

Podezřívavě jsem na něj pohlédl, pokrčil jsem rameny a vyšel. Když se začne chovat zkroušeně, je všechno zbytečné. Vrátil jsem se do kanceláře, usedl a udělal grimasu na přehrávač stojící v koutě. Uznával jsem, že to Wolfe myslí s tím válečkem vážně, zejména proto, že jsme za ten stroj solili půjčovné jeden dolar denně.

Nebyl to ovšem důvod jediný. Bill Gore a dvacet pracovníků Bascomovy detektivní agentury ten váleček ze všech sil hledalo, o tom se nedalo pochybovat. Wolfe mi nařídil, abych si jejich hlášení přečetl, dříve než mu je odnesu nahoru, a ty zprávy tvořily parádní kapitolu v dějinách pátrání. Bill Gore a další chlápek zpracovávali všechny přátele a dokonce i známé Phoebe Guntherové ve Washingtonu a dva další je zase zpracovávali v New Yorku. Tři agenti létali po celých Spojených státech do všech míst, kde měla nějaké známé, na základě, teorie, že snad někomu z nich ten váleček poslala poštou, což ovšem vypadalo jako jalová teorie z hlediska toho, co říkal Wolfe, že totiž potřebovala mít váleček neustále po ruce. Koneckonců vlastně ani příliš nenadsazoval, když

mluvil o tom jednom tácu denně. Jeden agent se dověděl, že v pátek odpoledne zašla v New Yorku do kadeřnictví, a obrátil tedy závod vzhůru nohama. Tři muži začali zpracovávat všechny úschovny zavazadel, zjistili však, že úschovny zavazadel kontroluje policie a FBI, kteří měli na to ramena, takže se přesunuli na jiné pole. Pokoušeli se zjistit či uhodnout, kudy chodila pěšky, a proto se celé dny potulovali po chodnících a bedlivě se rozhlíželi, zda neuvidí něco – kupříkladu truhlík s hlínou na okně – co by asi mohla použít za mrtvou schránku. Ostatně zkoušeli všechno možné. V pátek večer, abych odvedl své myšlenky od všech těch potíží, jsem se pokoušel vydumat, zda nějaké přijatelné místo neuniklo jejich pozornosti. Přemítal jsem o tom celou hodinu, ovšem s nulovým výsledkem. Pamatovali opravdu na všechno.

Nebylo pochybností o tom, že jedenadvacet draze zaplacených lidí se po tom válečku pídí, leč nepřišel jsem na kloub tomu, co dělá Saul Panzer. Ať už bylo na programu cokoli, Saul byl vždycky hvězdou první velikosti a vymykal se z úrovně těch jedenadvaceti. Pokud mi bylo dovoleno do věci

nahlédnout, neprojevoval sebemenší zájem o váleček.– Každé dvě hodiny telefonoval, nevěděl jsem odkud, a respektoval jsem Wolfův příkaz, abych jej přepojil na aparát vedle jeho postele. Sám jsem vždy svou paralelku zavěsil. Dvakrát se přištrachal osobně – jednou ve čtvrtek ráno po snídani a podruhé v pátek navečer – pokaždé se zdržel čtvrt hodiny u Wolfa a potom odešel. Ten prožluklý válec mně už tehdy lezl na mozek, že jsem Saula bezmála začal podezírat, že zařizuje v některém suterénu v Brooklynu dílnu, kde si budeme lisovat vlastní válečky. –

Čím déle trvalo obležení, tím častěji docházelo mezi mnou a Wolfem ke srážkám, které neustále nabývaly na síle. Roztržka, která se odehrála ve čtvrtek odpoledne, se týkala inspektora Cramera. Wolfe mi zavolal domácím telefonem a oznámil mi, že si chce telefonicky promluvit s Cramerem, abych jej prý laskavě někde vyšťoural. Kategoricky jsem odmítl. Prohlásil jsem, že Cramer je jistě roztrpčený a patrně velice prahne po tom, aby Ashe posypal koncentrovaným DDT, nicméně pořád je jen policajt, a proto se mu nelze svěřovat s nějakým důkazem, například s tím, že Wolfův hlas bude znít přirozeně a že bude souvisle mluvit, což může vyvolat pochybnosti o věrohodnosti lékařského osvědčení doktora Vollmera. Wolfe nakonec ustoupil, když jsem mu slíbil, že zjistím, zda a kde lze Cramera zastihnout, což, jak se ukázalo, nebylo spojeno vůbec s potížemi. Len Cohen mi dal hlášku, že si Cramer vzal na čtrnáct dní dovolenou, neboť trucuje, a když jsem vytočil číslo Cramerova bytu, ozval se mi volaný. Mluvil stručně a věcně, a když jsem zavěsil, spojil jsem se s Wolfem domácím telefonem a řekl mu: „Cramer je na dovolené, trčí doma, olizuje si rány a asi leží v posteli. S tím se mi ovšem nesvěřoval. Nicméně je tam kdykoli k zastižení, ovšem nepřekypoval vlídností. Mám tisíc chutí poslat k němu doktora Vollmera, aby jej prohlídl.“

„Výborně. Přijďte nahoru. Zase mě zlobí to okno.“

„Hrome, zůstaňte v posteli a v oknech se neukazujte!“

Ke hře patřilo i to, že jsem měl vpustit každého návštěvníka, který měl k návštěvě nějaký platný důvod. Mělo to navodit dojem, že nejsme žádní nevycválanci, ba naopak, že naši domácnost postihlo neštěstí. Třebaže mě novináři a podobní prospektoři pořád proháněli, nejvíc sekýrovali členové NSP a poldíci. Ve čtvrtek dopoledne kolem desáté telefonoval Frank Thomas Erskine. Chtěl mluvit s Wolfem, což ovšem nebylo možné. Ze všech svých sil jsem se mu pokoušel objasnit situaci, ale bylo to totéž jako vysvětlovat člověku umírajícímu žízní, že tu vodu potřebujeme na praní. Za necelou hodinku přišlo všech šest osobně – oba Erskinové, Winterhoff, Breslow, O’Neill a Hattie Hardingová. Choval jsem se k nim zdvořile, zavedl je do kanceláře, usadil je a řekl jim, že rozhovor s Wolfem se rozhodně nemůže uskutečnit.

Soudě podle jejich postojů a tónů, měli zřejmě dojem, že nejsem jejich bližní, ale šváb. Občas mi dalo drobet práce držet s nimi krok, neboť překypovali nápady a řečmi a nikdo nevystupoval jako předseda a neuděloval slovo, aby se vzájemně nepřekřikovali a neopakovali, především si stěžovali na to, že Wolfe je zradil a oklamal, neboť jim vrátil peníze: za druhé, že pokud to učinil kvůli nemoci, měl to napsat ve svém dopise; za třetí, že by měl okamžitě veřejně oznámit, že je nemocen, aby se přestaly šířit a množit klepy, že se s NSP rozešel, protože získal přesvědčivý důkaz, že NSP spáchalo vraždu; za čtvrté, že jestliže má opravdu důkazy o vině některého člena NSP, musí jim do pěti minut sdělit, o koho jde a o jaký důkaz jde; za páté, že v jeho nemoc nevěří; za šesté, kdo ho ošetřuje; za sedmé, jestli je nemocen, kdy se uzdraví; za osmé, zda si uvědomuji, že během těch dvou dnů a tří nocí. které uplynuly od druhé vraždy, vraždy Phoebe Guntherové, NSP utrpělo nesmírnou a nenapravitelnou škodu, za deváté, padesát až šedesát advokátů se domnívá, že když se Wolfe bez vysvětlení vzdal vyšetřování případu, škoda způsobená NSP dále ohromně vzroste a proto je žalovatelná; za desáté, za jedenácté, za dvanácté atakdále.

Za ta léta jsem v této kanceláři viděl již spoustu naštvaných, vzteklých a ztrápených lidí, téhle kolekci se však nikdo nevyrovnal. Pokud jsem byl s to to posoudit, sjednotila je společná pohroma a nehrozilo tedy nebezpečí, že se zase budou pokoušet potápět jeden druhého. V jedné chvíli jejich jednomyslná touha natolik vzrostla, že Breslow, O’Neill a mladý Erskine opravdu došli ke schodišti a vykročili na schody, ale když jsem ve všeobecném halase na ně vykřikl, že dveře jsou zamčené, a

jestliže je vyrazí, Wolfe je patrně na místě odstřelí, zakolísali, udělali čelem vzad a vrátili se zpátky ke mně.

Dopustil jsem se jedné chyby. Jako nějaký prosťáček jsem jim slíbil, že budu Wolfa ustavičně pozorovat, zda nebude mít náhodou jasnou chvilku, a jestliže ta chvilka nastane a lékař to dovolí, že uvědomím o tom Erskina, který okamžitě přikluše na rozhovor. Měl jsem tušit, že nejenomže budou ve dne v noci telefonovat a ptát se, zda už ta jasná chvilka nastala, ale že také budou osobně přicházet po jednom, v párech a ve trojicích, vysedávat v kanceláři a čekat na jasnou chvilku. A to také dělali. Někteří tam v pátek proseděli půl dne a v sobotu ráno začali nanovo. Pokud šlo o ty jejich zatracené peníze, poskytl jsem jim zábavu nejméně za třicet tisíc dolarů.

Ve čtvrtek dopoledne, po jejich první návštěvě, jsem vystoupil nahoru a podal jsem Wolfovi zevrubný referát a dodal jsem, že jsem nepovažoval za vhodné je informovat, že podniká lov na váleček ve vlastní režii. Wolfe pouze zamručel:

„Na tom nesejde. Dovědí se to, až přijde čas."

„Jasně. Vaše choroba se odborně nazývá zhoubný optimismus."

Pokud šlo o poldy, Wolfe mi přikázal, abych se lavinu pokusil zadržet tím, že je budu dobrovolně a neprodleně informovat, a proto jsem ve čtvrtek ráno o půl deváté, ještě dřív než v kanceláři NSP stihli otevřít došlou poštu, telefonoval do kanceláře policejního ředitele. Ani Hombert ani jeho tajemník ještě v kanceláři nebyli, a tak jsem vysvětlil situaci nějakému poskokovi a požádat ho, aby vyřídil můj vzkaz. O hodinu později volal Hombert osobně. Rozhovor bych uměl napsat téměř doslovně, ještě dřív než k němu došlo. Hombert projevil politovaní nad tím, že se Wolfe z vyčerpanosti zhroutil, a řekl, že policejní úředník, který ho zanedlouho navštíví, obdrží příkaz, aby se choval šetrně a diplomaticky. Když jsem mu vysvětlil, že lékař zakázal, aby Wolfe přijímal jakékoli návštěvy včetně agentů pojišťovny, Hombert nasadil ostrý tón a vyžádal si Vollmerovo plné jméno a adresu, čímž jsem mu ochotně posloužil. Chtěl vědět, zda jsem oznámil zástupcům tisku, že se Wolfe případu vzdal, a když jsem odpověděl, že ne, prohlásil, že se jeho kancelář postará o to, aby tuto informaci ihned obdrželi. Potom prohlásil, že Wolfovo rozhodnutí pustit klienta k vodě zcela jednoznačně nasvědčuje tomu, že totožnost vrahovu zná a že má patrně i důkaz proti němu; ježto jsem Wolfovým důvěrným spolupracovníkem, je prý třeba předpokládat, že jsem jeho společníkem nejen pokud jde o tuto znalost, ale i v zadržování důkazů, a že si proto samozřejmě jsem vědom, co osobně riskuji, jestliže tuto informaci okamžitě neposkytnu policii. Myslím, že jsem ho v tomto směru neuspokojil. Stejně však jsem mluvil pravdu, jenomže já nedovedu mluvit pravdu velmi přesvědčivě a vlastně jsem nemohl očekávat, že mi uvěří.

Za necelou půlhodinu se objevil poručík Rowcliffe s nějakým seržantem v civilu, načež jsem je uvedl do kanceláře. Rowcliffe si třikrát pročetl potvrzení doktora Vollmera, načež jsem mu nabídl, že mu je opíši na stroji, aby si je mohl vzít s sebou a dále studovat. Krotil se, neboť si zřejmě uvědomoval, že jeho hromy a blesky by vyzněly nadarmo. Snažil se mě přesvědčit, že Wolfovi by vůbec neublížilo, kdyby po špičkách vešel do jeho pokoje a pouze se soucitně podíval na osudem těžce zkoušeného spoluobčana, ba dokonce kolegu v povolání. Vysvětlil jsem mu ovšem, že i když se mi jeho nápad v podstatě zamlouvá, neodvážím se mu vyhovět, neboť doktor Vollmer by mi to do smrti neodpustil. Prohlásil, že dokonale chápe mou situaci, ale zda se přece jen nechci umoudřit a kápnout božskou. Odpověděl jsem, že mu opravdu kápnout nemám co. Věřil tomu asi právě tak málo jako Hombert, byl ovšem bezmocný, nemohl udělat nic, leda mě sbalit, odvézt na policejní centrálu a tam mě zpracovat kusem gumové hadice, jenomže Rowcliffe mě znal téměř zrovna tak dobře, jak mě nenáviděl, a proto usoudil, že by s tím nepochodil.

Když vyšli, Rowcliffe vlezl do policejního auta a odjel a seržant se začal procházet po chodníku před naším domem. Bylo to rozumné. Zbytečně by si pronajímali okno na protější straně ulice nebo vymýšleli něco podobně rafinovaného, neboť věděli, že je nám jasné, že budou mít naše dveře neustále pod dohledem. Od té chvíle jsme až do konce měli před domem hlídku.

Nepochopil jsem, proč se nesnažili vyřešit případ rychleji a energičtěji, domýšlím se však, že se to stalo kvůli třenicím mezi inspektorem Ashem a vysokým vedením. Později, když už bylo po

všem, jsem se ze seržanta Purleyho Stebbinse pokoušel vytáhnout, co se dělo, ale Purley mi nic neprozradil, pouze několikrát zavrčel, patrně proto, že chtěl údobí Ashova režimu vymazat z paměti. Doktor Vollmer se dověděl víc než já. Když přišel na návštěvu k pacientovi, vždy mě informoval. Poprvé, ve čtvrtek dopoledne, jsem jej doprovodil do ložnice, ale když se Wolfe začal vyžívat v tom, že třesoucím se prstem ukazoval na stěnu a prohlašoval, že ze stropu vylézají velicí černí červi označeni symboly dolarů, oba jsme vypadli. Od té chvíle se Vollmer k pacientovi už nepřiblížil, zůstával v kanceláři a povídal si se mnou dost dlouho, aby si hlídka na chodníku myslela, že byl u pacienta. Policajti ho sekýrovali, on však měl z toho jundu. Ve čtvrtek dopoledne ho navštívil Rowcliffe vzápětí poté, kdy odešel od nás. Téhož dne odpoledne přišel k němu do ordinace policejní lékař informovat se o Wolfovi na profesionální úrovni. V pátek dopoledne k němu zavítal Ash osobně a dvacet minut strávených s Ashem Vollmera naplnilo ještě větším nadšením, že Wolfovi prokázal tuhle laskavost. Později v pátek odpoledne přišel k Vollmerovi další policejní lékař a vzal Vollmera do prádla. Když se Vollmer v pátek večer u nás zastavil, poprvé si tolik nefoukal.

V sobotu o polednách to prasklo – očekával jsem to od té chvíle, co začal tenhle podfuk, v němž si Vollmer počínal tak vykutáleně. Dověděl jsem se to telefonem, když ve dvanáct hodin dvacet minut volal Rowcliffe. Byl jsem v kanceláři sám, když se ozval telefon, a byl jsem ještě osamělejší, když jsem pověsil sluchátko. Vyběhl jsem nahoru, schody jsem bral po dvou, odemkl jsem Wolfovy dveře, vešel jsem dovnitř a oznámil mu:

„Tak vidíte, bajazzo, konečně máme kliku. Čeká vás parádní zábava. Významný neurolog jménem Green, kterého si objednalo město New York a vyzbrojilo soudním usnesením, vás přijde vyšetřit ve tři čtvrti na šest.“ Zachmuřeně jsem se ho zeptal: „A co teď? Jestli si myslíte, že se z toho vysekáte nějakými šplechty, minutu před tři čtvrtě na šest dávám výpověď.“

„Tak.“ Wolfe zavřel knihu a prstem si označil stranu, kde přestal číst. „Toho jsme se obávali.“ Položil rozevřenou knihu na černou přikrývku. „Proč zrovna dnes? Proč jste sakra souhlasil s nějakým přesným termínem?“

„Protože jsem musel! Copak si myslíte, že jsem Jozue? Chtěli ho vyslat okamžitě a já dělal, co jsem uměl. Vysvětlil jsem jim, že musí být přítomen váš ošetřující lékař, který to nestihne dřív než dnes po večeři o deváté hodině. Prohlásili, že to musí být před šestou, a nedali se odbýt. Proklatě, získal jsem pět hodin odkladu a musel jsem se o ně bít!“

„Přestaňte na mne křičet.“ Opět položil hlavu na polštář. „Běžte dolů. Musím přemýšlet.“

Stál jsem jako přikovaný. „Vážně mi tvrdíte, že jste si nepromýšlel, co dál? A přitom jsem vás od čtvrtka dopoledne varoval, že každou chvíli můžeme tohle očekávat?“

„Archie. Vystřelte. Můžu vůbec přemýšlet, když tady stojíte a hulákáte?“

„Jak račte. Budu v kanceláři. Zavolejte mě, jakmile to rozlousknete.“

Vyšel jsem z pokoje, dveře jsem zavřel a zamkl a sešel dolů. V kanceláři vyzváněl telefon. Byl to jenom Winterhoff, který se ptal, jak se Wolfe zdravotně cítí.

33

Když to všechno rekapituluji, snažím se z tohoto zápisu nevynechat nic podstatného, a ježto to píšu sám, kromě jiného i svůj duševní stav považuji v jednotlivých údobích za podstatný. Ale tu sobotu, během oněch dvou hodin od půl třetí, se můj duševní stav nedal popsat stylem vhodným jako domácké čtení. Mlhavě si vzpomínám, že jsem snědl dva obědy, třebaže Fritz zdvořile tvrdí, že on si na to nevzpomíná. Říká, že Wolfe obědval úplně normálně, pokud se pamatuje – o jedné odnesl naložený tác nahoru a o hodinu později jej přinesl dolů prázdný – a nic mu nepřipadalo nezvyklé, kromě toho, že Wolfe byl příliš zamyšlen a omeletu nepochválil.

Za mizerné dvě hodiny jsem vyčerpal celoměsíční zásobu nadávek, ne však proto, že jsem byl připraven na potupnou kapitulaci. Byla to hořká pilulka, rozhodně ne však zhoubná. Podle toho, jak jsem to viděl, nejhorší bylo, že se nás chystali vybombardovat z pozice, do které by vlezl pouze

pomatenec. Nyní, když jsem směl číst hlášení Billa Gora a Bascomových agentů, jsem mohl právem předpokládat, že přesně vím, co se děje na všech úsecích, kromě sektoru, který obsadil Saul Panzer. Bylo nemožné představit si, co dělá Saul, aby to opravňovalo, či dokonce činilo potřebným hrát tuhle výpravnou a okázalou komedii, v níž si Wolfe nyní liboval. Když o druhé hodině zavolal Saul, měl jsem nutkání se do něho obout a něco z něho vymáčknout. Věděl jsem ovšem, že by to bylo beznadějné, a proto jsem ho přepojil do ložnice. Toto pokušení stojí na prvním místě mezi všemi pokušeními, jimž jsem odolal. Od hlavy po paty jsem byl rozechvělý touhou si ten rozhovor poslechnout. Ale součástí naší vzájemné dohody s Wolfem je, že nikdy neporuším příkazy, s výjimkou takového případu, kdy by to vyžadovaly jemu neznámé okolnosti, které posoudím podle svého nejlepšího vědomí a svědomí; nemohl jsem si ovšem namlouvat, že to platí na tenhle případ. Podle příkazu byl Saul Panzer zatím zakázaným územím, proto jsem položil sluchátko a promenoval se po místnosti s rukama v kapsách.

Měli jsme ještě další telefonáty, v podstatě nezajímavé, a já jsem porušil další příkaz, abych totiž každého návštěvníka přijal. Okolnosti mě k tomu rozhodně opravňovaly. Pomáhal jsem Fritzovi v kuchyni brousit nože, asi podle zásady, že v krizových údobích člověk instinktivně vyhledává společnost svých bližních, když zazněl zvonek. Sel jsem k domovním dveřím, poodhrnul jsem záclonku a uviděl jsem Breslowa. Pootevřel jsem dveře o centimetr a vyštěkl: „Vstup zakázán! Toto je dům smutku. Kliďte se odsud!“

Zabouchl jsem dveře a chystal jsem se vrátit zpátky do kuchyně, ale nedošel jsem tam. Když jsem procházel kolem úpatí schodiště, uslyšel jsem nějaký zvuk a zahlédl pohyb, a když jsem se zastavil a podíval se nahoru, spatřil jsem, co se tam pohybuje. Po schodech sestupoval Wolfe zahalen do pouhých osmi metrů žlutého hedvábí, z kterého měl ušité pyžama. Vytřeštil jsem na něho oči. Když kvůli ničemu jinému, tak proto, že se ve vertikální poloze obvykle pohyboval jedině ve zdviži.

„Jak jste se dostal ven?“ zeptal jsem se. –

„Fritz mi dal klíč.“ Sestupoval dál a já si všiml, že si vzal alespoň trepky. Přikázal mi: „Okamžitě zavolejte Fritze a Theodora do kanceláře.“

Jaktěživ jsem ho mimo jeho ložnici neviděl v nočním úboru. Situace byla podle všeho vrcholně kritická. Otevřel jsem dveře do kuchyně, zavolal Fritze, potom jsem odešel do kanceláře, domácím telefonem zavolal Theodora a řekl mu, aby okamžitě přiběhl dolů. Když Theodore přiklusal, Wolfe seděl za psacím stolem a my s Fritzem jsme stáli před ním.

„Jak se vám daří, Theodore? Už tři dny jsem vás neviděl.“

„Celkem dobře, děkuji, pane. Postrádal jsem vás.“

„To rád věřím,“ Wolfe se podíval z Theodora na Fritze, pak na mne a zvolna a zřetelně řekl: „Jsem ňouma, který nemá špetku rozumu.“

„Ano, pane,“ odvětil jsem srdečně.

Zakabonil se na mne. „A vy také, Archie. Od této chvíle nemáme vy ani já právo předstírat, že se vyznačujeme myšlenkovými pochody, které tvoří atribut antropoidů. Zahrnuji vás do toho proto, neboť jste slyšel, co jsem říkal panu Hombertovi a panu Skinnerovi. Četl jste rovněž hlášení Bascomových agentů. Víte, co se děje. A přisámbůh, vůbec vás nenapadlo, že slečna Guntherová byla v této kanceláři sama dobré tři minuty, možná že i čtyři nebo pět, onoho večera, když jste ji sem přivedl! A to mě napadlo teprve teď! Fuj! A téměř třicet let si dělám nároky na volební právo!“ Zavrčel. „Mám mozek jak měkkýš!“

„Jo.“ Upřeně jsem ho pozoroval. Samozřejmě že jsem si pamatoval, že v ten pátek večer, když jsem přivedl Phoebe, nechal jsem ji v kanceláři a šel do kuchyně zavolat Wolfa. „Vy tedy myslíte –“

„Ne. Vůbec nepředstírám, že myslím. Nyní to už nemohu nijak prokázat – Fritzi a Theodore, jistá mladá dáma zde zůstala čtyři minuty o samotě. V kapse či v kabelce měla předmět, který potřebovala ukrýt – černý váleček o průměru sedmi centimetrů a patnáct centimetrů dlouhý. Nevěděla, kolik má na to času, každou chvíli mohl někdo vejít. Jestliže ho nechala v této místnosti,

najděte jej. Poněvadž jsem poznal její myšlenkové kvality, není vyloučeno, že váleček ukryla v mém psacím stole. Prohledám jej sám.“

Odsunul křeslo, sehnul se a vytáhl spodní zásuvku. Usedl jsem k svému psacímu stolu a rovněž jsem otevíral zásuvky. Fritz se mě zeptal: „Co uděláme, rozdělíme si to nějak?“

„Čerta rozdělíme,“ odpověděl jsem mu přes rameno: „Prostě hledejte.“ –

Fritz přistoupil k pohovce a začal odkládat polštáře. Prvním Theodorovým tipem byly dvě vázy na registratuře, v nichž v tomto ročním období byly kočičky. Nemluvili jsme, měli jsme plné ruce práce. Nemohu podrobně popsat, jak postupovali Fritz a Theodore při hledání, protože jsem se plně soustředil na sebe: občas jsem se po nich podíval, abych viděl, jak postupují, ale sledoval jsem Wolfa, protože jsem sice sdílel jeho mínění o Phoebiných myšlenkových kvalitách a dalo by se od ní čekat, že si vybere Wolfův psací stůl, ovšem kdyby byla našla zásuvku, o níž mohla předpokládat, že se s jejím obsahem často nehýbe. Takže Wolfe vyšel š prázdnou. Když jsem otevíral zadní stěnu rozhlasové skříně, kam se dalo dosáhnout, aniž by se skříňka odsunula, přitáhl si Wolfe křeslo na původní místo, pohodlně se v něm uvelebil a zamručel:.Hrom aby do té ženské bacil,“ a pozoroval nás jako velitel na bojišti, velící svým oddílům v akci.

Ozval se Fritz: „Je to ono, pane Wolfe?“

Klečel na koberci před nejdelší knižní poličkou; na hromadě vedle sebe nakupil tucet svazků botanického naučného slovníku Lindenia, takže v dolní polici, která byla pouze několik centimetrů nad úrovní podlahy, vznikla velká mezera. Jediný pohled na předmět, který držel v ruce, postačil.

„Ideální,“ pronesl Wolfe pochvalně. „Byla opravdu skvělá. Dejte to Archiemu. Archie, přisuňte ten stroj. Theodore, snad za vámi dnes do skleníku přijdu později, ale zítra ráno přijdu určitě jako obvykle. Fritzi, blahopřeji vám; začal jste u nejdolejší police, což bylo rozumné.“

Rozzářený Fritz mi podal váleček a obrátil se k odchodu a Theodore šel za ním.

„Tak,“ poznamenal jsem, když jsem zapojil přehrávač do sítě a nasadil váleček. „Snad to bude ono. A snad taky ne.“

„Spusťte to,“ zavrčel Wolfe. Prstem ťukal do opěradla křesla. „Co je? Nejde to?“

..Ovšem že to půjde. Nemusíte mě takhle pohánět. Jsem nervózní a mám mozek – jak jste to říkal – měkkýše.“

Stiskl jsem tlačítko a posadil se. Ozval se hlas Cheneyho Boona, nesporně týž hlas, který jsme znali z ostatních deseti válečků. Pět minut ani jeden z nás nehnul svalem. Upřeně jsem zíral na mřížku reproduktoru. Wolfe seděl zakloněný s očima zavřenýma. Když váleček doběhl, natáhl jsem ruku a vypnul přehrávač.

Wolfe zhluboka vzdechl, otevřel oči a vstal.

„Celou literaturu bude nutno trochu zrevidovat,“ konstatoval. „Říká se kupříkladu, že mrtví nic nevyzradí. Pan Boone je po smrti. Pan Boone mlčí. Ale přitom mluví.“

„Jo.“ Zazubil jsem se na něho. „Němý řečník. Věda je ohromná, znám však jednoho chlápka, který si to myslet nebude, aby ho hrom. Mám jít pro ně?“

„Ne. Myslím, že to můžeme zařídit telefonicky. Máte číslo pana Cramera?“

„Samozřejmě.“

„Výborně. Nejdřív ale zavolejte Saula. Najdete ho na čísle Manhattan 53232.“

34

Deset minut před čtvrtou byli naši čtyři hosté pohromadě a shromážděni v kanceláři. Mezi nimi byl náš dávný přítel a nepřítel: inspektor Cramer. Další byl náš bývalý klient: Don O’Neill. S třetím jsme se seznámili teprve nedávno: Alger Kates. Čtvrtý byl člověk, kterého jsem viděl poprvé: Henry A. Warder, místopředseda a finanční ředitel firmy O’Neill a Warder, společnost s ručením omezeným. Byl zástupcem O’Neilla. Saula Panzera, který se odsunul do křesla v koutě za globusem, jsme samozřejmě za hosta nepovažovali, ale za člena rodiny. Cramer seděl v červené kožené

klubovce a sledoval Wolfa jako jestřáb. Když vešel O'Neill a spatřil svého místopředsedu, jenž se dostavil dříve než on, okamžitě vzplanul, vzápětí se však ovládl, stiskl rty a ztuhl. Místopředseda, Henry A. Warder, zavalitý a vysoký, vazba jako betonový pilíř, se tvářil, jako kdyby sám potřeboval nějakou oporu. Z přítomných byl jediný, jehož zevnějšek naznačoval, že zřejmě bude potřebovat čichnout si k vonné soli, neboť byl do nepříčetnosti vyděšen. Alger nepronesl k nikomu ani slovo, ani jediné slůvko, ba ani tehdy, když jsem ho vpouštěl domovními dveřmi. Choval se v podstatě tak jako učitel nedělní školy v peleši lotrovské.

Od středy večer poprvé měl Wolfe na sobě oblek. Seděl, přítomné přejel pohledem a oslovil je:

„Pánové, vám všem třem to bude nepříjemné, vyřiďme to proto co nejstručněji. Vynasnažím se. Nejrychleji se dostaneme z místa, když si vyslechneme diktafonový váleček. Nejdřív vám ovšem musím sdělit, jak jsem jej získal. Našel jsem ho před hodinou v této místnosti za knihami," – ukázal prstem – „na nejspodnější polici. Položila jej tam slečna Guntherová, uschovala jej tam, když mě přišla navštívit minulý pátek večer, včera týden."

„Nebyla zde," zavrčel O'Neill skřípavě. „Nepřišla."

Wolfe na něho s nelibostí pohlédl. „Tak vy nechcete, aby se to vyřídilo stručně."

.Samozřejmě, že to chci, sakra! Čím rychleji, tím lip!"

„Neskákejte mi tedy do řeči. Samozřejmě, všechno, co říkám, nejenže je pravda, ale dá se to také prokázat, jinak bych to neříkal. Slečna Guntherová toho večera přišla, přivedl ji pan Goodwin, když ostatní odešli, a náhodou v této místnosti zůstala několik minut o samotě. Neodpustím si, že jsem na to nepomyslel dřív a místnost neprohledal. Hanebně tu selhal intelekt, který se vyznačoval kdysi tím, že fungoval uspokojivě.

Jenomže," učinil rychlé gesto, „tohle se týká mě a vesmíru. Nyní si vyslechneme váleček, který nadiktoval pan Boone onoho posledního odpoledne ve své washingtonské kanceláři. Žádám vás, abyste nerušili. Archie, spusťte to."

Když jsem stiskl tlačítko, v místnosti to zašumělo. Potom se ujal slova Cheney Boone, němý řečník:

Slečno Guntherová, toto je určeno pouze pro vás a mne, pro nikoho jiného. Mějte to na paměti. Pouze jedna kopie pro trezor a originál mi odevzdejte. Právě jsem měl rozhovor v hotelovém pokoji s Henrym A. Warderem, místopředsedou a finančním ředitelem firmy O'Neill a Warder. Je to ten člověk, který se chtěl ke mně dostat vaším prostřednictvím, a odmítl uvést své jméno. Posléze mě zastihl přímo doma a ujednal jsem si s ním schůzku na dnešek, 26. března. Řekl mi toto –

Warder vyskočil z křesla, rozběhl se k přehrávači a zaječel: „Zastavte to!"

Vzhledem k jeho tělesné konstituci a zevnějšku bylo by snad výstižnější říci, že zařval anebo povykoval, nicméně doslova zaječel. Tušil jsem, že by k podobnému vyrušení mohlo dojít, a proto jsem stroj postavil u svého psacího stolu, metr od sebe, takže jsem útok bez obtíží odrazil. Vkročil jsem Warderovi do cesty, sáhl za sebe, vypnul stroj a pevně řekl:

„Nehýbejte se. Vraťte se na své místo a posaďte se." Z kapsy saka jsem vytáhl samočinnou pistoli, aby ji všichni viděli. „Vám třem to bude čím dál tím nepříjemnější. Kdybyste pojednou všichni tři měli stejný nápad, jen to zkuste a já vás s radostí provrtám."

„Slíbil mi, že to zůstane mezi námi!" Warder se celý chvěl. „Boone mi slíbil –"

„Tak dost!" Cramer vstal z křesla a stál nyní u Wardera Zeptal se mě: „Prohledal jste je, anebo ne?"

„Nejsou to pistolníci," odsekl Wolfe. „Pouze rozbíjejí lidem lebky – alespoň jeden z nich."

Cramer to ignoroval. Začal Warderem, hbitě, ale důkladně ho prohledal, kývl na něho, aby odstoupil, a řekl O'Neillovi: „Vstaňte." O'Neill se nepohnul. Cramer na něho vyštěkl; „Mám vás zvednout?" O'Neill vstal, a zatímco ho Cramer zkušenýma rukama přejížděl, popuzeně odfukoval. Když přišel na řadu Alger Kates, nemusel jej nijak nutit. Vypadal jako omámený, netvářil se však ani rozmrzele. Cramer ho prohledal a nic nenašel. Potom přistoupil k přehrávači, postavil se k němu a položil ruku na jeho rám. Zavrčel na mne:

„Spusťte to, Goodwine."

Poněvadž nejsem odborník na diktafony a nechtěl jsem váleček poškodit, pustil jsem ho zase od začátku. Zakrátko jsme se dostali k místu, kde nás Warder přerušil:

Řekl mi toto. Warder už několik měsíců věděl, že předseda jeho společnosti Don O'Neill platí jistému pracovníku UKC za důvěrné informace. Nepřišel na to náhodou, ani to nevypátral nějakým tajným šetřením. O'Neill to nejen přiznal, ale vychloubal se tím, a Warder ve své funkci finančního ředitele musel uvolňovat pro tento účel peníze společnosti prostřednictvím zvláštního konta. Udělal to, ale protestoval. Opakuji, že toto je Warderova verze, přikláním se ovšem k tomu, že jí věřím, protože přišel za mnou dobrovolně. Bude to zapotřebí prokonzultovat s FBI a zjistit, zda o O'Neillovi a Warderovi něco vědí, zejména o Warderovi. FBI nesmí být ani slůvkem naznačeno, s čím se mi Warder svěřil. Musel jsem mu to přislíbit, dříve než řekl jediné slovo, a tento slib je třeba důsledně dodržet. Promluvíme si o tom zítra, mám ale nějakou předtuchu – víte, že občas takové předtuchy mívám – a proto jsem to okamžitě nadiktoval na váleček.

Cramer se ozval, znělo to částečně jako odfrknutí a částečně jako kýchnutí, a tři páry očí se k němu otočily, jako by je rozčilovalo, že ruší fascinující představení. Mně to nijak nevadilo, protože jsem váleček předtím už slyšel. Více mě zajímali posluchači.

Warder prohlásil, že pokud mu je známo, platby začaly vloni v září a dodnes bylo úhrnem vyplaceno šestnáct tisíc pět set dolarů. Vyhledal mě prý proto, neboť je člověk zásadový, jak to formuloval, a rozhodně úplatkářství odsuzuje, zejména podplácení veřejných úředníků. Nemůže si dovolit rázně se vzepřít O'Neillovi, neboť O'Neillovi patří přes šedesát procent kapitálu společnosti a Warderovi méně než deset a O'Neill by ho mohl vyhodit. To si můžeme snadno ověřit. Warder byl nesmírně nervózní a měl obavy. Mám dojem, že to, co mi vyprávěl, je pravda a že za mnou přišel, protože ho hryzalo svědomí, ovšem také je možné, že z neznámých příčin chce O'Neillovi zatopit. Přísahal, že sleduje jediný cíl, seznámit mě s fakty, abych to mohl zarazit tak, že se zbavím svého zkorumpovaného podřízeného, což také potvrzuje to, že si předem vynutil slib, který nám brání, abychom v této věci proti O'Neillovi zavedli nějaké stíhání. Tohle vás překvapí – mě to překvapilo rovněž – člověk, kterého si O'Neill koupil, je Kates, Alger Kates. Víte, jak jsem o Katesovi smýšlel, a pokud vím, vy jste smýšlela o něm stejně. Warder tvrdí, že neví přesně, jaké protislužby získával O'Neill za své peníze, jenomže to není důležité. Víme, co mohl Kates, díky svému postavení, prodávat – to, co mohl prodávat každý pracovník naší organizace s výjimkou nejvyšších představitelů – a bezpečně se můžeme domnívat, že všechno odevzdával O'Neillovi a O'Neill to dával dál celé té prohnilé chásce z NSP. Nemusím vám ani zdůraznit, jak mi z toho je nanic. Za mizerných šestnáct tisíc dolarů. Myslím, že by mě tolik nepobouřilo, kdyby mě zrazovala prvotřídní zmije za několik miliónů, jenže z tohohle se mi prostě dělá nanic. Domníval jsem se, že Kates je skromný člověk, který má rád svou práci a naše záměry a cíle. Nemám tušení, k čemu ty peníze potřeboval, a ani mě to nezajímá. Ještě nevím, jak to vyřeším. Nejlépe, by bylo nasadit na něho agenty FBI a přistihnout ho s O'Neillem, nevím ovšem, zda bych tím neporušil slib daný Warderovi. Promyslím si to a zítra si o tom pohovoříme. Myslím, že kdybych měl Katese nyní před sebou, asi bych se neovládl. Fakticky bych ho už nejraději neviděl. Hluboce se mě to dotklo, a kdyby nyní vkročil sem, do této místnosti, myslím, že bych ho uchopil za hrdlo a zaškrtil. Vy mě znáte. To jsou jen řeči. Nejde ani tolik o Katese, spíše o to, čemu celá ta věc nasvědčuje. Dokazuje, že prostě jsem šílenec, když někomu absolutně důvěřuji, komukoli kromě Dextera a vás: okamžitě musíme zavést mnohem důkladnější systém kontroly. Část kontroly můžeme přenechat FBI, musíme však tuto kontrolu posílit opatřeními a personálem, který bude námi bezprostředně řízen. Prosím vás, abyste si to promyslela, zítra to prodiskutujeme a přizveme jedině Dextera. Jak se mi to nyní jeví, budete se této věci muset ujmout a odsunout všechno ostatní. Naruší to sice můj pracovní rozvrh,nicméně je to vrcholně důležité. Nechte si to projít hlavou. Ráno se musím zúčastnit zasedání výboru Senátu, proto beru tenhle váleček do New Yorku a odevzdám vám ho k přepsání a odpoledne, až se vrátím z Kongresu, se do toho pustíme, jak to jen nejdříve bude možné.

Hlas umkl a místo něho se ozvalo tiché, chvějivé bzučení. Natáhl jsem ruku a vypnul přehrávač.

Rozhostilo se naprosté, hrobové ticho.

Přerušil je Wolfe: „Co vy na to, pane Katesi?“ zeptal se nevinně zvědavým tónem. „Když jste vstoupil do místnosti s materiálem pro projev pana Boona a když jste stáli proti sobě tváří v tvář, uchopil vás za hrdlo a snažil se vás zaškrtit?“

„Ne,“ zapípal Kates. Znělo to uraženě, ale snad jenom proto, že takové zapípání často zní uraženě.

O’Neill se na něho obořil: „Nemíchejte se do toho, Katesi! Držte zobák!“

Wolfe se zakřenil. „To je báječné, pane O’Neilli. Vskutku. Téměř doslovně. Už první večer jste mu doslovně nařídil:.Nepleťte se do toho, Katesi! Sedněte si a sklapněte zobák! Nepočínal jste si tuze inteligentně, neboť jste to pronesl přesně tak, jako když panovačný člověk komanduje svého zaměstnance, jak tomu vlastně také bylo. Přimělo mě to k tomu, že jistý můj schopný spolupracovník strávil tři dny tím, aby zjistil, zda mezi vámi a panem Katesem je nějaké spojení, vy jste však byl velice obezřelý.“ Znovu zabodl pohled do Katese. „Zeptal jsem se vás, zda vás chtěl Boone zaškrtit, neboť to zřejmě měl v úmyslu, protože se vám naskytuje možné východisko – sebeobrana. Šikovný advokát by z toho něco vytěžil – přirozeně, je tu ještě slečna Guntherová. Pochybuji, že by se povedlo nějaké porotě namluvit, že také ona vás chtěla na zápraží mého domu zaškrtit. Mimochodem, jeden detail mě zajímá. Slečna Guntherová řekla paní Boonové, že vrahovi napsala dopis, v němž ho požádala, aby vrátil tu svatební fotografii. Nevěřím tomu. Nemyslím, že by slečna Guntherová něco takového svěřila papíru. Myslím, že fotografii a registraci auta dostala od vás a zaslala oboje poštou paní Boonové. Bylo to tak?“

Místo odpovědi Alger Kates sehrál zvláštní výstup, jaký jsem jaktěživ předtím neviděl, a viděl jsem jich spoustu. Vyjekl a tentokrát bylo na něm opravdu znát rozhořčení, neječel však na Wolfa, ale na inspektora Cramera. Vstal, třásl se pobouřením a přesně zopakoval dramatický okamžik, když obvinil Breslowa, že překračuje meze normální slušnosti. Zakvičel: „Policie byla naprosto neschopná! Za pár hodin mohli vypátrat,odkud se vzal ten kus trubky! Nic nevypátrali! Ležel na hromadě odpadků v suterénu budovy na Čtyřicáté první ulici, kde jsou kanceláře NSP!“

„Pro pět ran do čepice,“ zaklel Cramer. „Jen si ho poslechněte! Ještě se vzteká!“

„Je to blázen,“ řekl svatouškovsky O’Neill, zřejmě na adresu přehrávače. „Je to opovrženíhodný blázen. Vůbec jsem netušil, že by mohl vraždit.“ Otočil se a podíval se zpříma na Katese. „Bože dobrý, nemyslel jsem, že jste toho schopen!“

„Ani já,“ zakvičel Kates. Přestal se třást a stál zpříma, jako by ztuhl. „Dokud se to nestalo. Poté jsem sám sebe lépe pochopil. Nebyl jsem zdaleka takový blázen jako Phoebe. Už tehdy měla vědět, čeho jsem schopen. Já to věděl. Dokonce mi ani nechtěla slíbit, že nic neprozradí a že ten váleček zničí. Ani slíbit mi to nechtěla!“ Neodtrhl svůj upřený pohled z O’Neilla. „Vás jsem měl téhož večera také zabít. Mohl jsem. Bál jste se mě. I teď se mě bojíte. Ani Boone ani Phoebe se mě nebáli, vy ale se bojíte! Říkáte, že prý jste netušil, že jsem mohl vraždit: vždyť jste to všechno přece věděl!“

O’Neill chtěl něco poznamenat, Cramer ho však umlčel a zeptal se Katese: „Jak to, že to všechno věděl?“

„Řekl jsem mu to.“ Jestliže Kates vyluzoval ten kvikot stejně obtížně, jak mu bylo obtížné naslouchat, byl určitě uražený. „Vlastně jsem mu to ani říkat nemusel. Smluvil si se mnou schůzku“

„To je lež,“ opáčil O’Neill chladně a zřetelně. „Teď lžete.“

„Dobrá, ať to dopoví.“ Cramer se držel Katese. „Kdy ta bylo?“

„Na druhý den, ve středu. Ve středu odpoledne. Setkali jsme se téhož večera.“

„Kde?“

„Na Druhé avenue mezi Padesátou třetí a Padesátou čtvrtou ulicí. Mluvili jsme na chodníku. Předal mi nějaké peníze a ujistil mě, že kdyby se něco přihodilo, kdybych byl zatčen, že mi dá tolik, kolik budu potřebovat. Tehdy se mě bál. Ustavičně mě pozoroval, pozoroval mé ruce.“

„Jak dlouho jste bylí spolu?“

„Deset minut. Odhaduji to na deset minut.“

„V kolik hodin to bylo?“

„V deset. Měli jsme se sejít v deset, já přišel včas, jenomže on se opozdil asi o patnáct minut, neboť se prý chtěl přesvědčit, zda není sledován. Myslím, že pro inteligentního člověka by to neměl být žádný problém.“

Wolfe mu vpadl do řeči. „Pane Cramere, neplýtváme zbytečně časem? Na všechno se musíte vyptat ještě jednou u vás v kanceláři za přítomnosti stenografa. Zdá se mi, že vypovídá celkem ochotně.“

„Ochotně usedne,“ vmísil se do řeči O’Neill, „do elektrického křesla a ostatním lidem natropí svými zatracenými lžemi co nejvíce nepříjemností.“

„Na vašem, místě bych si tím hlavu příliš nelámal.“ Wolfe pozoroval O’Neilla a oči mu svítily. „Jde na to alespoň filozofičtěji než vy. Ať už je sebehorší, alespoň dovede přijmout důstojně nevyhnutelné a projevuje jistý vkus. Vy zase naopak se snažíte ze všeho vykroutit. Podle toho, jak jste na pana Wardera vrhal pohledy, nemáte zřejmě vůbec jasnou představu, na čem jste. Měl byste se s ním dohodnout. Budete ho potřebovat, aby se staral o podnik, zatímco budete pryč.“

„Vytrvám až do konce. Nepůjdu nikam.“

„Kdepak – půjdete. Půjdete za mříže. Tak to alespoň vypadá –“ Wolfe se pojednou otočil k místopředsedovi. „Co vy na to, pane Wardere? Hodláte se pokoušet vyvracet výpověď nebožtíka? Hodláte svůj rozhovor s panem Boonem odvolat nebo překrucovat a připustíte, aby vás porota označila za lháře? Anebo hodláte dokázat, že máte zdravý rozum?“

Warder už nebyl vystrašený, a když promluvil, neznělo to jako skřek. „Povím,“ pronesl pevným a nesmlouvavým hlasem, „plnou pravdu.“

„Je to pravda, co pan Boone nadiktoval na ten váleček?“

„Ano, je to pravda.“

Wolfe znovu šlehl pohledem po O’Neillovi. „Tak vidíte, vážený. Podplácení je zločinem. Budete pana Wardera potřebovat. To další – spoluúčast na vraždě a podílnictví – především závisí od vašeho advokáta. Od této chvíle je to věcí advokátů. – Pane Cramere. Odvedete si je laskavě? Nemám chuť se na ně déle dívat.“ Otočil se ke mně. „Archie, ten váleček zabalte. Pan Cramer si ho vezme s sebou.“

Cramer přikročil blíže a řekl: „Vemte to za mne, Goodwine, zatímco budu telefonovat.“ Seděl jsem obličejem obrácený k obecenstvu, se samočinnou pistolí v ruce, pro případ, že by někomu povolily nervy, zatímco vytáčel číslo a hovořil. Se zájmem jsem naslouchal, neboť nezavolal kriminální oddělení, kde se Ash ujal žezla, ba ani ne hlavního inspektora, leč samotného Homberta. Cramer příležitostně projevoval větší rozum než měkkýš.

„Ředitel Hombert? Zde je inspektor Cramer. Ano, pane. Ne, volám z kanceláře Nera Wolfa. Ne, pane, nijak se nesnažím vtírat, ale když mi dovolíte… Ano, pane, jsem si plně vědom toho, že bych porušil disciplínu, ale když mě na minutu vyslechnete – samozřejmě, jsem zde s Wolfem. Do domu jsem se nevloupal, mám pachatele, důkazy a přiznání. Vždyť to přece říkám – nejsem opilý ani šílený. Pošlete – počkejte moment.“

Wolfe na něj zuřivě gestikuloval.

„Co chcete?“ zavrčel Cramer.

„Povězte mu,“ přikázal mu Wolfe, „ať sem už neposílá toho zatraceného doktora.“

Cramer pokračoval: „Zde jsem, pane řediteli. Pošlete – to nic, Wolfe se tu rozčiluje kvůli nějakému doktorovi. Hodlal jste k němu poslat lékaře? Lékaře nepotřebuje a podle mého názoru ho nikdy ani nebude potřebovat. Pošlete na Wolfovu adresu tři vozy a šest lidí. Ne, pro mě ne, ale přivezou ty tři. Uvidíte, až tam přijedu. Ano; pane, případ je vyřešen, všechno klape, nejsou žádné nesrovnalosti, co by stály za řeč. Samozřejmě hned vám je předvedu …“

Zavěsil.

„Nenasadíte mi pouta, že ne?“ zakvičel Alger Kates. „Chci zavolat svému advokátovi,“ pronesl O’Neill mrazivě.

Warder nehybně seděl.

35

Vynechám asi tisíc podružných drobností, co se staly o víkendu, jako například to, že přesně ve tři čtvrti na šest, pouze několik minut poté, co Cramer odešel se svým úlovkem, přišel významný neurolog Green – nikdo se neobtěžoval jeho návštěvu odvolat – kterému jsme museli oznámit, že třebaže má soudní příkaz, z návštěvy nebude nic, a přeskočím k událostem, pondělního dopoledne. Když Wolfe o jedenácté sestoupil dolů ze skleníků, věděl, že přijde návštěva, neboť Cramer si s ním telefonicky domluvil schůzku, a když vkročil do kanceláře, inspektor už čekal v červené kožené klubovce. Na podlaze vedle něho stál nějaký neforemný předmět, zabalený do zeleného květinářského papíru, který mi nechtěl svěřit. Když se pozdravili a Wolfe se uvelebil, poznamenal Cramer, že Wolfe se zřejmě už v novinách dočetl o tom, že Kates podepsal úplné a podrobné přiznání k oběma vraždám.

Wolfe přikývl: ,,Pošetilý a nemohoucí človíček, ten pan Kates. Avšak jeho intelekt nelze podceňovat. V jednom směru si dokonce počínal důvtipně.

„Zajisté. Řekl bych, že ve více směrech. Máte na mysli to, že nechal šál ve vlastní kapse a nevsunul jej do cizího pláště?“

„Tak je. To bylo pozoruhodné.“

„Opravdu je pozoruhodný,“ souhlasil Cramer. „Je vlastně extratřídou. K jedné věci odmítal cokoli vypovědět ani nepodepsal o tom žádný protokol, a co myslíte, že to bylo? Něco, co by mu dopomohlo na elektrické křeslo? Kdepak. Vůbec jsme z něho nemohli vymáčknout, k čemu ty peníze potřeboval, a když jsme se ho zeptali, zda snad proto, aby jeho manželka mohla jezdit na Floridu a podobně, vysunul bradu a prohlásil, jako kdybychom byli hmyz: ‚Manželku z toho vynecháme, o mé manželce se víc nezmiňujte.’ Přijela včera odpoledne a on se s ní odmítl setkat. Zřejmě si myslí, že je příliš čistá, než aby mohla být do toho zatažena.“

„Vskutku.“

„Ano, vskutku. Pokud jde o jeho osobu, vypovídal velice ochotně. Například co se odehrálo v hotelu tehdy s Boonem. Vešel do místnosti, Boonovi podal nějaké listiny a Boone se na něho osopil a řekl mu, co se dověděl, a pak ho vyzval, aby zmizel. Když se k němu otočil zády, Kates uchopil francouzský klíč a udeřil ho. Kates nám přesně opakoval to, co řekl Boone a co mu on odpověděl, a potom si pečlivě pročetl protokol, aby měl jistotu, že jsme to správně zachytili. Stejně tak vypovídal o Phoebe Guntherové, jak to bylo na těch schodech před vaším domem. Chtěl to mít zapsáno přesně. Zdůraznil, že si s ní neujednal schůzku, když mu telefonovala, ani s ní nepřišel. Prostě čekal na druhé straně ulice před domem, a když ji spatřil, že přichází, připojil se k ní a vyšel spolu s ní po schodech. Trubku zabalenou v šálu měl v rukávu. Když tu tři dny předtím byli, sebral ten šál z Winterhoffovy kapsy, třebaže ještě nevěděl, k čemu ho použije: myslel si jenom, že šál někde pohodí, aby namočil Winterhoffa – – člena NSP.“

„Samozřejmě.“ Wolfe zasáhl do hovoru čistě ze zdvořilosti. „Dělal všechno, aby od sebe odvrátil pozornost. Marná snaha, protože mne na sebe upozornil.“

„Opravdu?“ zeptal se Cramer skepticky. „A čímpak?“

„Hlavně dvěma věcmi. Za prvé tím, jak ho pan O’Neill v pátek večer komandoval, byl to nepochybně rozkaz člověku, od něhož mohl poslušnost očekávat. Za druhé, a to bylo mnohem důležitější, svatební fotografií, kterou obdržela paní Boonová poštou. Připusťme, že někteří muži jsou schopni učinit takové gesto, rozhodně by to ale neučinil ani jeden z těch pěti členů NSP, které jsem poznal. Slečna Hardingová je očividně příliš chladnokrevná na to, aby si dopřávala takový skutek milosti. Alibi pana Dextera se prověřilo a bylo pravdivé. Paní Boonová a její neteř byly podle všeho mimo podezření, aspoň v mých očích. Zbývala pouze slečna Guntherová a pan Kates. Slečna Guntherová by byla schopna zavraždit pana Boona, nemohla však zavraždit sebe kusem trubky; a jedině o ní se dalo bez neúměrného zveličení předpokládat, že se postarala o vrácení svatební

fotografie. Kde ale ji získala? Od vraha. Jak se jmenuje vrah? Logicky a reálně z toho vyplynulo, že to byl pan Kates.“

Wolfe třepl rukou. „To ovšem byla jenom honba za přízraky. Potřeboval jsem důkaz – ten tu byl celou tu dobu na polici knihovny v mé kanceláři. Přiznám se, že je to pro mě hořká pilulka. Dáte si pivo?“

„Ne, děkuji, myslím, že ne.“ Měl jsem dojem, že Cramer je nervózní anebo nesvůj nebo co. Pohlédl na hodiny a sklouzl na okraj sedadla. „Budu muset jít. Přišel jsem jenom na skok.“ Zvedl se a setřásl ohrnuté nohavice. „Mám dneska šílený shon. Možná že už jste slyšel, že jsem se vrátil na své oddělení ve Dvacáté ulici. Inspektor Ash byl přeložen do Richmondu na Staten Islandu.“

„Ano, vážený. Blahopřeji vám.“

„Děkuji. Vzhledem k tomu, že jsem zase na starém místě, musíte si dávat náramný pozor. Jestli se pokusíte ušít nějakou boudu, hned po vás jdu.“

„Ani ve snu mi nenapadne šít nějaké boudy.“

„Tak dobrá. Prostě, abychom si rozuměli.“ Cramer vykročil ke dveřím. Zavolal jsem za ním: „Co ten balík?“ –

Utrousil přes rameno už mezi dveřmi: „Och, zapomněl jsem, to je pro vás, Wolfe, doufám, že se vám bude líbit,“ a byl pryč. Soudě podle toho, jak rychle vypadl a zabouchl za sebou domovní dveře, určitě klusal.

Přistoupil jsem k balíku, zvedl jej z podlahy a postavil na Wolfův psací stůl, načež jsem stáhl zelený papír a odhalil obsah. Květináč měl jedovatě zelenou glazuru. Hlína byla prostě hlína. Rostlina vypadala svěží, ale měla pouze dva květy. Zíral jsem na ni jako v transu.

„Proboha,“ řekl jsem, když se mi řeč vrátila, „přinesl vám orchidej.“

„Brassocattleya thorntoni,“ blaženě předl Wolfe. „Překrásná.“

„Houby,“ opáčil jsem realisticky. „Máte tisíc lepších. Mám ji vyhodit?“

„V žádném případě. Odneste ji Theodorovi.“ Wolfe mi pohrozil prstem. „Archie. Jednou z vašich nejvážnějších vad je, že postrádáte cit.“

„Opravdu?“ zazubil jsem se. „Překvapím vás. Právě v této chvíli citem překypuji – totiž blahořečím dobrému osudu, že Cramera máme zpátky, i když dovede být takový nepříjemný. S Ashem by nestál život za zlámaný špendlík.“

Wolfe zavrčel: „Dobrému osudu!“

36

Jednou jsem mu konečně musel vytmavit, že nejsem žádný omezenec. Čekal jsem na vhodnou chvíli a naskytla se mi téhož dne, v pondělí odpoledne, asi hodinu po obědě, když se telefonicky ohlásil Frank Thomas Erskine. Dovolil jsem mu promluvit s Wolfem a sám jsem poslouchal u svého psacího stolu.

Řečeno v kostce, oznámil Wolfovi, že ještě téhož dne odpoledne mu zasílá šek na jedno sto tisíc dolarů, což je celkem ucházející výsledek jednoho krátkého telefonátu. Ostatní nestálo za zmínku. NSP si prý hluboce váží služeb, které jí Wolfe prokázal, a vůbec nechápe, proč peníze vrátil. Vyplácí mu celou odměnu najednou, jak to oznámili ve svém inzerátu, ještě dříve než budou splněny stanovené podmínky, jako projev díků a důvěry vůči Wolfovi a také proto, že Kates podepsal přiznání, takže tím budou podmínky zcela jistě splněny. Probrali věc s inspektorem Cramerem a Cramer se zřekl všech nároků na kteroukoli část odměny a trvá na tom, že celá odměna patří Wolfovi.

Byl to příjemný telefonát.

Wolfe se na mne uculil a řekl: „Chovají se uspokojivě a jako obchodníci. Platí odměnu bez průtahů.“

Podíval jsem se na něho úkosem: „Opravdu? Kdyby tak pan Erskine věděl.“

„Co kdyby věděl? Co se vám zase nelíbí?“

Zkřížil jsem nohy přes sebe a pohodlně se opřel v židli. Moje chvíle nadešla. „Lze na to jít všelijak,“ konstatoval jsem. „Například strčit vám do úst hroudu másla a počkat, až roztaje, čili tvářit se, jako když neumíte počítat do pěti. Mně je milejší vlastní způsob, totiž říci to bez okolků. Anebo se vás spíše vyptávat, neboť budu mluvit ve formě otázek, jenomže si na ně odpovím sám.“

„Kčertu, co to zas melete?“

„Kdepak, otázky kladu já. Za prvé: kdy jste našel ten váleček? V sobotu odpoledne, když jste se přikolébal. v pyžamu a haněl svůj mozek? Ále kdepak. Celou tu dobu jste věděl, kde váleček je, už nejméně tři či čtyři dny. Objevil jste ho buď v úterý dopoledne, když jsem byl na koberci v Cramerově kanceláři, anebo ve středu, když jsem vyvedl Ninu Boonovou na oběd. Přikláním se k úterku, ale připouštím, že to mohlo být i ve středu.“

„Neměl byste,“ zamumlal Wolfe, „ponechávat své nápady takhle nedořečené.“

„Prosím, nepřerušujte mě. Za druhé: když jste věděl, kde ten váleček je, proč jste dotíral na paní Boonovou, aby vám to prozradila? Protože jste chtěl mít jistotu, že to neví. Kdyby to byla věděla, mohlo se stát, že by to řekla poldům dříve, než jste s tím hodlal vyrukovat vy, a odměnu by shrábla ona a ne vy. Phoebe Guntherová jí pověděla leccos, takže docela dobře jí mohla říct také to, kde váleček schovala. Rovněž bylo součástí vašeho celkového záměru vzbudit dojem, že nevíte, kde váleček vězí, a že kdybyste ho nalezl, dal byste si za to useknout paži a vytlouci pár zubů.“

„Takový dojem opravdu vznikl,“ zamumlal Wolfe.

„Ano, opravdu vznikl. Mohl bych to doložit různými maličkostmi, například tím, že jste ve středu ráno poslal pro přehrávač – právě proto se domnívám; že jste váleček měl už v úterý. Přejděme však k otázce číslo tři; co jste vlastně měl za lubem? Když jste váleček nalezl, proč jste to zamlčel? Neboť jste připustil, aby se vaše osobní názory dostaly do rozporu s vaší profesionální činností, což mi připomíná, že si musím přečíst něco o etice. Máte totiž o NSP v podstatě totéž mínění jako jiní lidé, včetně mne. To je ovšem vedlejší, věděl jste, že ten nepříjemný rozruch vyvolaný vraždou koná své zkázonosné dílo u NSP, a tu lhůtu jste chtěl prodloužit, jak jen se dalo. Zašel jste dokonce tak daleko, že jste se dal na tři dny uzavřít do svého pokoje, i když připouštím, že tu hraje roli další faktor – vaše láska k umění kvůli samému umění. Pro dobrý špektákl učiníte všechno, ovšem, musíte v něm hrát hlavní roli.“

„Jak dlouho budete ještě řečnit?“

„Už pomalu končím. Čtvrtá otázka, proč jste nechal klienta v bryndě a vrátil peníze. Na to je snadná odpověď. Pořád ještě existuje vyhlídka, že jednoho dne změníte názor a usmyslíte si, že se chcete dostat do nebe, a takový očividný nefalšovaný podfuk by vám to překazil. Nemohl jste si proto ani dobře nechat peníze od NSP a zůstat v jeho službách, když jste se svého klienta ze všech sil snažil svrhnout do propasti. Ovšem, teď začnu být cynický. Co kdyby nebyla veřejně vyhlášena žádná odměna? Inscenoval byste tenhle tyátr? Nevyslovím žádný názor, ale, příteli, věru svůj názor na to mám. A znovu k problému etiky – jaký v tom je vlastně rozdíl, zda má člověk klienta a přijme honorář, anebo zda přijme odměnu?“

„Nesmysl. Odměna byla vypsána v inzertu, který četlo sto miliónů lidí, a byly stanoveny podmínky. Měl ji obdržet ten, kdo si ji zaslouží, já si ji zasloužil.“

„Dobrá, zmiňuju se o tom jen pro úplnost. Nebudu brát v potaz, zda přijdete do nebe, když se vám zachce. Mimochodem vaše postavení není zcela bezpečné. Měl byste jisté problémy s odpovědí, kdyby musel Saul Panzer pod přísahou vypovídat, čím se zabýval od středy do soboty, a řekl by, že udržoval kontakt s Henrym A. Warderem, aby ho měl po ruce, až ho bude zapotřebí, a načež by se vás zeptali, jak jste přišel na nápad, že asi budete potřebovat Henryho A. Wardera, co říkáte? Pokud znám Saula, asi se to nestane. Nuže. To, myslím, bude všechno. Chtěl jsem vám pouze naznačit, že nepovažuji za správné, když pronášíte opovržlivé poznámky o svém mozku.“

Wolfe zamručel. Nastalo ticho. Potom pootevřel oči a zamumlal:

„Jedno jste opomněl.“

„A to?“

„Možnost vedlejší pohnutky. Anebo dokonce hlavní pohnutku. Když všechno, co jste říkal, považujeme za hypotézu — ježto není přípustná jako důkaz – vžijme se do mého duševního stavu, když jsem v úterý před šesti dny – podle hypotézy – našel váleček. Co jsem měl „především na mysli?“

„Přece jsem vám to říkal. Ne co by se bylo stalo, ale co se stalo.“

„Ale jedno jste vynechal. Slečnu Guntherovou.“

„Co ta má s tím společného?“

„Byla mrtva. Jak víte, nesnáším plýtvání. Projevila pozoruhodnou houževnatost, odvahu a dokonce i představivost, když využila vraždy pana Boona pro účel, který by byl uvítal, schválil a potvrdil. Uprostřed akce se sama stala obětí vraždy. Rozhodně si zasloužila, aby její smrt nebyla zbytečná. Zasloužila si, aby z toho něco vzešlo. Měl jsem – podle té hypotézy – ideální možnost něco takového prosadit. A to jste opomněl.“

Zíral jsem na něho. „Takže pak mám i já hypotézu. Jestliže tomu bylo tak, ať už to byla pohnutka hlavní či vedlejší, kčertu se vší etikou.“

Z anglického originálu The Silent Speaker (Bantam Books, 1974) přeložil František Jungwirth; Ilustrace v textu a kresby na obálce Jan Černý / Vydal Československý spisovatel v Praze roku 1977 jako svou 4170. publikaci / Odpovědná redaktorka Eva Ruxová / Výtvarný redaktor Rostislav Vaněk / Technický redaktor Václav Oulík / Vytiskl Mír, novinářské závody, n.~ p., závod 3, Praha 1, Opletalova 3/ AA 12,17 (text 11,88. il. 0.29). VA. 12,55 i 605/22/825 / Stran 240 / 13/34 / Vydáni první / Náklad 70 000 výtisků

22-125-77

Kčs 17, –

REX STOUT
NĚMÝ ŘEČNÍK
EDICE SPIRÁLA